

Giới thiệu Giá Bể

Truyện teen Giá Bể nói về những nhân vật với lứa tuổi cuối cấp 12. Họ là những người có tiếng tăm trong giới nhà giàu, sở hữu tính cách và vẻ đẹp nổi bật hơn bao người khác.

Nguyễn Hoàng Ân (anh song sinh của nó): 17 tuổi

Gia thế: Là hoàng tử của dòng họ Nguyễn Hoàng nổi tiếng t/g. Đồng thời là chủ tịch tương lai của tập đoàn đá quý Diamond nổi tiếng bậc nhất t/g.

Tính cách: Lạnh. Yêu Quỳnh Anh.

Ngoại hình: thuộc hóm 3HB (3HB: gồm 3 chàng trai đẹp nhất t/g)

IQ: 200/200

Chiều cao: 1m86

2. Trần Nguyên Khang (hắn) : 17 tuổi

Gia thế: Là công tử tập đoàn xe hơi Trần Thị nổi tiếng nhất thế giới với các siêu xe do ba hắn s/xuất. Là bạn thân của anh nó từ 2 năm trở lại đây.

Tính cách: Ám áp, yêu Quỳnh Anh.

Ngoại hình: thuộc nhóm 3HB

IQ: 190/200

Chiều cao: 1m85

3. Trương Tuấn Phong: 17 tuổi

Gia thế: Là con trai của tập đoàn Trương Thị đứng đầu nước về nhà hàng, khách sạn.

Tính cách: Là warmboy.(Thực chất thì độc ác, ham tiền, giả tạo.)

Ngoại hình: Thành viên còn lại của 3HB

IQ: 180/200.

4. Nguyễn Ngọc Yến (nó): 17 tuổi

Gia thế: Em gái Hoàng Ân.

Tính cách: như nào đọc sẽ biết.

Ngoại hình: Rất đẹp, đẹp đến mê hồn. Bất kể ai nhìn vào, trừ ba và anh nó thì đơ người ít nhất 30s, cả nam lẫn nữ. Chắc có lẽ nó thừa hưởng vẻ đẹp từ mẹ.

IQ: 200/200

Chiều cao: 1m75

5. Phạm Quỳnh Anh: 17 tuổi

Gia thế: Công chúa của tập đoàn thời trang Blue Star đứng đầu nước.

Tính cách: Nhí nhảnh, đánh đá kiểu dễ thương, chị 2 của trường, giỏi võ. Thương em, yêu Hoàng Ân.

Ngoại hình: Rất đẹp, là hotgirl của trường.

IQ: 180/200

Chiều cao: 1m70

6. Phạm Quỳnh Hương: 16 tuổi

Gia thế: Em gái Quỳnh Anh.

Tính cách: Giả tạo, ngoài thì dễ thương, trong thì thâm độc, giỏi võ "mèo cào", là công chúa nhỏ của trường mà ai cũng muốn bảo vệ vì nhỏ luôn tỏ ra mong manh dễ vỡ. yêu Tuấn Phong.

Ngoại hình: Sở hữu khuôn mặt vô cùng baby, có má lúm đồng tiền và răng khểnh cực so ciu.

IQ: 150/200

Chiều cao: 1m69

6 người họ sẽ làm nên được điều gì. Với truyện hay Giá Băng, cho bạn đọc cái nhìn mới về lứa tuổi học trò.

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gtnv

(nhớ đọc kĩ vì có nhiều nhân vật lắm đó)

1. Nguyễn Hoàng Ân (anh song sinh của nó): 17 tuổi

Gia thế: Là hoàng tử của dòng họ Nguyễn Hoàng nổi tiếng t/g. Đồng thời là chủ tịch tương lai của tập đoàn đá quý Diamond nổi tiếng bậc nhất t/g.

Tính cách: Lạnh. Yêu Quỳnh Anh.

Ngoại hình: thuộc hóm 3HB (3HB: gồm 3 chàng trai đẹp nhất t/g)

IQ: 200/200

Chiều cao: 1m86

2. Trần Nguyên Khang (hắn) : 17 tuổi

Gia thế: Là công tử tập đoàn xe hơi Trần Thị nổi tiếng nhất thế giới với các siêu xe do ba hắn s/xuất. Là bạn thân của anh nó từ 2 năm trở lại đây.

Tính cách: Ấm áp. yêu Quỳnh Anh.

Ngoại hình: thuộc nhóm 3HB

IQ: 190/200

Chiều cao: 1m85

3. Trương Tuấn Phong: 17 tuổi

Gia thế: Là con trai của tập đoàn Trương Thị đứng đầu nước về nhà hàng, khách sạn.

Tính cách: Là warmboy.(Thực chất thì độc ác, ham tiền, giả tạo.)

Ngoại hình: Thành viên còn lại của 3HB

IQ: 180/200.

4. Nguyễn Ngọc Yến (nó): 17 tuổi

Gia thế: Em gái Hoàng Ân.

Tính cách: như nào đọc sẽ biết.

Ngoại hình: Rất đẹp, đẹp đến mê hồn. Bất kể ai nhìn vào, trừ ba và anh nó thì đơ người ít nhất 30s, cả nam lẫn nữ. Chắc có lẽ nó thừa hưởng vẻ đẹp từ mẹ.

IQ: 200/200

Chiều cao: 1m75

5. Phạm Quỳnh Anh: 17 tuổi

Gia thế: Công chúa của tập đoàn thời trang Blue Star đứng đầu nước.

Tính cách: Nhí nhảnh, đánh đá kiểu dễ thương, chị 2 của trường, giỏi võ. Thương em, yêu Hoàng Ân.

Ngoại hình: Rất đẹp, là hotgirl của trường.

IQ: 180/200

Chiều cao: 1m70

6. Phạm Quỳnh Hương: 16 tuổi

Gia thế: Em gái Quỳnh Anh.

Tính cách: Giả tạo, ngoài thì dễ thương, trong thì thâm độc, giỏi võ "mèo cào", là công chúa nhỏ của trường mà ai cũng muốn bảo vệ vì nhỏ luôn tỏ ra mong manh dễ vỡ. yêu Tuấn Phong.

Ngoại hình: Sở hữu khuôn mặt vô cùng baby, có má lúm đồng tiền và răng khểnh cực so cùi.

IQ: 150/200

Chiều cao: 1m69

~~~~~ Hết ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đi Học!

Bước ra từ chiếc BMW màu bạc, nó kéo chiếc va li màu đen bước qua chiếc cổng của "tòa lâu đài" với vẻ thần nhiên trước vẻ đẹp của "tòa lâu đài" (tác giả không tả nhé). Thấy nó, Hoàng Ân vui mừng chạy ra ôm. Anh thường ngày lạnh lùng là thế, vậy mà trước cô em gái này anh không thể kìm nén cảm xúc được. Tất cả sự lạnh lùng mà anh xây dựng nên để làm 1 vỏ bọc hoàn hảo trong suốt 10 năm nay... thế mà... Còn nó? Nó vẫn đứng đưng đứng trong vòng tay ôm ấp áp của anh. Một suy nghĩ chợt thoáng qua : "Sao... ảm quá?" nhưng chỉ trong 1 tích tắc thôi, rất nhanh sau đó, nó đưa tay gạt bỏ "hoi ảm" ấy. Mặc dù nó rất ... rất mong có thể ở trong vòng tay ấm áp của anh lâu hơn. Khi bị gạt tay, một cảm giác hụt hẫng xâm chiếm lấy anh. Anh nghẹn giọng:

-Mai em sẽ đến trường với anh!

-Hãy coi như không quen! - Nó nói giọng lạnh nhất có thể rồi bỏ đi. Nó không muốn cho anh thấy sự yếu đuối của mình. Anh tự hỏi: " Ngọc Yến của ngày xưa ... đâu mất rồi? Sao... Tất cả là lỗi của mình. Nếu năm xưa..."

"Reng, reng, reng" - Tiếng chuông điện thoại reo lên cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Đưa chiếc iphone 6 lên, anh nói:

-Alo!

-Ngọc Yến... về chưa?

-Rồi ạ!

-Mai... Tới mai ba sẽ về! - Ông Nguyễn Phàm xúc động.

-Vâng...!

Kết thúc cuộc nói chuyện, anh chợt nhớ nó vẫn chưa biết đường vì "tòa lâu đài" này rất lớn và nó giống như mê cung vậy.

Về phía nó thì đang đứng bên cửa sổ, đưa ánh mắt đặt vào khoảng không vô định. Đang nghĩ mông lung thì cửa phòng bật mở. Quay lại, nó thấy anh đang thờ hồng học, mồ hôi chảy nhễ nhại... Anh nói khó khăn:

-Sao... em tìm đk phòng vậy?

-Bản đồ!

-Vậy là IQ của em phải đạt đến tối đa nhì? Vì chỉ có những người sống lâu năm hoặc IQ tối đa mới tìm đk phòng trong cái "mê cung" này thôi. Đó là lí do ba không thuê giúp việc.

-Liên quan? - nó hơi nhúm mày.

-À không... chỉ là anh đi tìm em này giờ vì anh sợ em lạc...

Trong giây lát, nó cảm thấy ngạc nhiên

-Em thích phòng này không? Anh đã tự tay trang trí cho em đó !- Anh cười hiền.

Nó gật đầu nhẹ.

-Vậy thôi em nghỉ đi nhé, mai còn đi học!- Nói rồi Hoàng Ân bước ra.

... Sau khi ngâm mình trong nước " lạnh" 30 phút (mặc dù là mùa đông ==!), nó leo lên giường... rất nhanh nó chìm vào giấc ngủ... vì ở đó... có mẹ. nó tuy dừng đọng với lời nói của anh nhưng nó có chút háo hức...khi đi đến trường. Vì 10 năm qua, ở cô nhi viện, nó chỉ biết tự học bằng những cuốn sách đã cũ do các sư "tặng". Phải mất rất nhiều thời gian nó mới xin đk những cuốn sách đó, vì không hiểu sao các sư dường như không thích nó. Có lẽ vì nó luôn "cài trang". Nó thường chát cả đồng phần nâu lên mặt để khiến khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp thành khuôn mặt đen thui, xấu xí. Nó luôn mặc quần áo dài để che đi làn da trắng, mềm mại. Không những vậy, nó còn đội tóc giả để che đi bộ tóc tím kì lạ (sinh ra đã vậy, không nhuộm nhé). Nói tóm lại nó luôn make up làm mình xấu đi. Chắc ngày mai cũng vậy

Sáng hôm sau, đúng như dự đoán, nó đã make up... nhưng hôm nay nó không dán mấy cái mụn giả và thay vì đội 1 bộ tóc xù xì xấu xí như thường ngày, nó đã đội 1 bộ tóc đen thẳng buộc cao. Không những vậy nó còn “chịu mặc” bộ đồng phục của trường trong khi bộ đồng phục đó bao gồm: áo sơ mi trắng kết hợp vs váy kẻ caro đen đỏ ngắn đến đầu gối kèm theo là chiếc cravat cùng màu vs váy. Dưới chân là đôi giày búp bê màu đen. Tất cả có sự thay đổi ... riêng khuôn mặt thì nó vẫn chát cả đồng phần nâu. Nó thay đổi vì không muốn gây sự chú ý với các công tử, tiểu thư ở trường (đẹp quá cũng khô, mà xấu quá cũng khô ==). Bước xuống nhà, trên vai là chiếc cặp đầu lâu đen gắn đinh tán, nó thấy anh đang chuẩn bị bữa sáng. Hoàng Ân biết nó xuống anh ngẩng mặt lên cười bảo:

-Em lại...

Chưa nói xong, anh ngạc nhiên tột độ:

-SAO MẶT EM... TÓC EM SAO....

-Make up

-Nhưng tại sao?

-Thích!

-Thôi... tùy em vậy! – Anh thở dài, lắc đầu bó tay trước cô em gái bướng bỉnh.

Dùng xong bữa sáng, anh chở nó đến trường bằng con Lamborghini Veventon. Trên đường đi, anh phá vỡ bầu không khí yên tĩnh bằng câu nói:

-Lát nữa em lên lớp với anh nhé! Hôm qua anh đã sắp xếp rồi, em sẽ học cùng lớp vs anh. Đây là bản đồ trường! – vừa nói, anh vừa đưa cho nó tấm bản đồ.

Cầm lấy rồi nó lại đưa mắt về phía cửa sổ. Nhìn nó, tim anh nhói đau. Là anh và ba đã hại nó. Chính anh và ba đã giết chết cô bé hồn nhiên, ngây thơ của 10 năm về trước. Phải chăng sự lạnh nhạt, hờ hững của nó chính là hình phạt dành cho anh?

End chap

Chương 3: Đi Học (Tiếp)

Đến trường, anh chạy xe vào trường. Thấy chiếc xe quen thuộc của anh, lũ con gái hét âm ỉ:

-Hoàng Ân!

-Hoàng Ân, anh là hoàng tử của em!

-Hoàng Ân ... anh là tất cả của em!

-Hoàng Ân ... em nguyện sống chết vì anh!

...

Bước xuống xe với khuôn mặt không thể bình thản hơn, nó chột nhếch mép. Lũ con gái này... thật đáng khinh.

-Con nhò xấu xí này là ai vậy?

-Sao nó lại đi cùng xe với Hoàng Ân?

-Sao anh ấy lại để nó đi cùng chứ?

...

Nhìn họ, mọi người xì xào bàn tán. Chẳng thèm để ý, nó lúi túi bỏ đồ ra và bắt đầu tìm đường lên lớp. Còn Hoàng Ân thì không biết làm sao với lũ mê trai này.

Vừa tìm đến lớp thì chuông reo lên báo hiệu giờ học đã đến. Đưa mắt về phía lớp, nó thấy nơi đây chẳng khác gì cái chợ cả. Đúng lúc đó, GVCN đi tới, thấy nó cô hỏi:

-Em đến đây tìm ai?

lắc đầu

-Vậy em là...?- Cô hỏi như không tin

-HS mới!

-Vậy... vậy... vậy em đợi... đợi cô nhé!- Sau khi đợi vài giây, cô nói.

-Trật tự! – Cô nói nhỏ nhẹ... nhưng cái chợ vẫn tiếp tục họp.

-Trật tự! – Cô kiên nhẫn nhắc lại. Nhưng cái chợ vẫn tiếp tục.

Tức quá, cô lấy thước gõ mạnh vào bảng

“RẦM” – lúc này mọi hoạt động mới dừng. Từ ngoài cửa, Hoàng Ân bước vào với 1 phong thái thản nhiên, kiêu ngạo chẳng thèm quan tâm đến GV. Đợi lớp ổn định, cô nói:

-Hôm nay lớp ta có HS mới!

Dứt lời cô, cả lớp xì xào bàn tán trừ 4 người ở 4 bàn cuối.

-Em vào đi!

Nghe cô nói, nó bước vào với vẻ “bất cần đời”.

-Em giới thiệu đi!

-Nguyễn-Ngọc-Yến!- Bằng giọng lạnh lùng, nó như đóng băng tất cả mọi người.

-Xin mạn phép hỏi... bạn là tiểu thư của tập đoàn nào vậy? - Một cô bạn tóc xoắn màu hung đỏ đứng lên hỏi với vẻ khiêu khích.

-Học bổng! – Ngắn gọn, súc tích, dễ hiểu. Và câu nói này làm nó trở nên đáng khinh trong mắt mọi người... trong đó có cả GV, Quỳnh Anh và Tuấn Phong. Còn hán thì không quan tâm... chỉ chú ý vào cái ipad.

-Ngọc Yến sẽ ngồi ở... - Cô giáo đang phân vân vì hết chỗ rồi... chỉ còn 4 bàn cuối là còn chỗ... Nhưng cô không thể để cho con bé nghèo nàn, xấu xí này ngồi cùng hotgirl Quỳnh Anh... càng không thể là nhóm 3HB được. Tất cả hs (trừ 4 bàn cuối) đều cúi đầu, lấy sách che lại khi nghe cô nói. Nó nhếch mép trước hành động của cả lớp.

-Ngọc Yến sẽ ngồi ở đây! – Hoàng Ân chợt đứng dậy nói.

Ngay khi nghe Hoàng Ân nói, mọi người đều nhìn anh với con mắt ngạc nhiên. Kể cả hán cũng phải bỏ ipad xuống nhìn Hoàng Ân. Đặc biệt là lũ con gái, có đứa khóc bù lu bù loa, có đứa thì nhìn nó với con mắt căm phẫn...

Riêng Quỳnh Anh, sau khi lấy lại bình tĩnh, cô đứng dậy nở nụ cười méo xệch:

-Đề Yến ngồi với mình đi!

Nó bước xuống chỗ Quỳnh Anh và ngồi vào 1 cách tự nhiên khiến Hoàng Ân buồn bã ngồi xuống còn Quỳnh Anh thì trở mắt nhìn nó rồi cũng ngồi xuống.

-Này, cậu có quan hệ gì với anh Hoàng Ân vậy?

Quỳnh Anh cười tươi hỏi.

im lặng - nó vờ như không nghe, vẫn chăm chú nghe giảng

-Này, cậu có nghe tớ nói không? – Quỳnh Anh hơi tức vì thấy nó không để ý đến mình.

-*im lặng*

-Này, này... Ngọc Yến cậu trả lời tớ đi! Cậu với anh Hoàng Ân là như thế nào?- Quỳnh Anh lay tay nó, mắt chớp chớp

im lặng

Lúc này thực sự QUỳnh Anh đã rất tức giận.

-Cậu trả lời tớ đi!- Cô nàng quyết định kiên nhẫn hỏi lại. Cô nghĩ bụng nếu lần này nó không trả lời cô lần này thì cô sẽ không nhịn nữa.

-KHÔNG QUEN!- Nó lên tiếng trả lời vì không muốn bị làm phiền... Đang suy nghĩ bài toán mà nhỏ này cứ lải nhải bên tai. Và nó nhấn mạnh câu trả lời.

Còn về Quỳnh Anh,,, cô nghĩ:

“Chết tiệt! Dám chảnh với ta... dám lờ ta... không vì sợ mắt Hoàng Ân... thì ta cũng không cho cái thể loại bản thù, xấu xí như mày ngồi đây đâu, Tưởng có quan hệ gì với Hoàng Ân... Thối ra là anh ý thương hại mày thôi. CON NHỎ TỘI NGHIỆP, ĐÁNG THƯƠNG!”

Cứ như vậy, buổi học trôi qua trong sự nhầm lẫn của các học viên... ngược lại nó rất vui vì có thêm nhiều kiến thức bỏ túi.

_____ End Chap _____

Bạn đang đọc truyện *Giá Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Khinh...!?

Tối hôm ấy, đang ngồi học thì cửa phòng nó bật mở. Thì ra là ba nó. Ông đã vội vã bay về sau khi kí xong hợp đồng.

-Ngọc... Yến! – Ông ghen ghen.

Thấy ông, nó đứng dậy. Ông chạy lại ôm lấy nó.

-Ba...Ba nhớ con lắm! Yên...ba...ba xin lỗi con. Năm xưa...là ba sai...tha lỗi cho ba...con nhé?- Những hàng nước mắt nóng hổi lăn trên gò má gầy gò. Từ đôi mắt đen đục của ông anh lên tình yêu thương vô bờ bến, sự vui mừng và có cả sự hối hận. Bất chợt bàn tay nó để lên vai ông, nó thấy sống mũi mình cay cay... Trong giây lát nó đẩy ba ra. Hành động của nó... làm ông Nguyễn Phàm rất buồn. Có lẽ nó không biết khi bị chính con gái mình đẩy ra thì đó giống như là nhát dao cứa vào trái tim ông. Ông lấy lại bình tĩnh rồi nói bằng giọng khàn khàn:

-Bắt đầu từ ngày mai, con sẽ là Tổng giám đốc của Diamond chi nhánh ở TP. HCM. Ngày mai hãy nghỉ học, ta muốn giới thiệu con với mọi người. Công việc thì con có thể đưa về nhà làm hoặc đưa tài liệu lên trường để làm cũng được. Thôi con nghỉ đi!

Sau khi ba bước ra, nó VSCN rồi leo lên giường. Hôm nay nó không ngủ được. Năm 1 lát không tài nào chợp mắt được... nó lúi túi ảnh của mẹ ra ôm lấy vào lòng, nó khẽ:

-Mẹ à...con có nên tha thứ cho họ không? Tha thứ cho những người đã nhấn tâm đâm dao vào tim con? Con...nhớ...mẹ! Con cần mẹ, mẹ hãy cho con biết...con phải làm gì đây?

Lát sau, nó thiếp đi, trên tay là tấm ảnh chụp người con gái xinh đẹp tuyệt trần đang chơi đùa cùng 2 đứa bé rất...rất dễ thương ở cánh đồng hoa bồ công anh. Theo sau là 1 người đàn ông. Người con gái trong ảnh giống nó, nhưng thay vì là khuôn mặt lạnh ngắt...thì trên môi cô nở nụ cười rất hạnh phúc...

*****

Sáng hôm sau, nó theo ba đến công ty, trên người là bộ đồng phục. Hôm nay, nó vẫn cải trang. Lúc thấy nó, ba đã rất ngạc nhiên...nhưng rồi cũng không nói gì. Đến nơi, ông dẫn nó đi lên tầng 15 – tầng họp hội đồng quản trị. Trên đường đi, mọi người đều chỉ vào nó và xì xào bàn tán. Có thể nếu nó đi ngoài đường sẽ chẳng ai để ý...nhưng nó đang đi với vị chủ tịch cao quý của tập đoàn – người đứng đầu của dòng họ Nguyễn Hoàng danh giá...vậy mà ông lại đi với con nhỏ xấu xí như nó? Mà tin công chúa của Diamond đã trở lại đang lan đi khắp thế giới...thì điều đó làm mọi người trong công ty càng nghi ngờ nó khi thấy nó. Ba và nó bước vào phòng, tất cả những người có mặt đều đứng dậy. Họ nhìn nó với con mắt khinh thường.

-Mọi người ngồi xuống đi! Hôm nay tôi mở cuộc họp vì có một chuyện quan trọng muốn nói! – Ông Nguyễn Phàm dừng nói, nhìn mọi người.

-Đây là Tổng Giám Đốc mới của tập đoàn chúng ta! – Ông tiếp.

-Sao có thể?

-Con nhỏ xấu xấu bần bần đó sao lại làm Tổng Giám Đốc được?

-Không thể chấp nhận được!

-Không thể!

...

Mọi người nói với giọng điệu khó chịu,

-Và đây cũng là con gái tôi

Một lần nữa mọi người lại trở nên ngạc nhiên tột độ.

-Nhưng còn thực lực? Liệu tiểu thư có làm được không? – Phó Tổng Giám Đốc đứng dậy và nói đầy tức giận. Nếu con nhỏ đó không xuất hiện...thì chức vị Tổng Giám Đốc đã nằm trong tay ông rồi. Thật tức chết mà! Làm sao ông có thể để cho 1 con nhóc vất mũi chưa sạch lãnh đạo mình được?

-Vậy thì Ngọc Yến sẽ thử việc trong 5 ngày. Nếu trong 5 ngày không đưa ra được 5 mẫu sản phẩm mới, hoặc 5 mẫu ấy không đẹp, khi đưa ra thị trường nếu trong vòng 1 tháng chưa bán hết (chỉ bán sản phẩm của nó), làm lỗ vốn thì tập đoàn này.....sẽ không có Tổng Giám Đốc. Ngược lại, công ty ngày càng phát triển, lợi nhuận tăng lên nhanh chóng thì chắc chắn rằng Ngọc Yến – con gái của Nguyễn Phàm này sẽ là Tổng Giám Đốc, được chứ? – Ông Nguyễn Phàm nói bằng vẻ tự tin.

-5 ngày mà phải cho ra 5 sản phẩm cao cấp? Thiên tài sao?

-Để xem con nhóc đó sẽ xử lý như thế nào?

Mọi người gật đầu đồng ý trước lời đề nghị của Chủ tịch.

-Hẹn gặp mọi người vào 5 ngày sau! Cuộc họp kết thúc ở đây!

... Sau khi kết thúc cuộc họp, ba đưa nó về trường, trên đường đi ông nói nhẹ nhàng:

-Cố lên...con gái! Ba tin con sẽ làm được!

-Tôi không có ba... Vì thế đừng gọi tôi là con gái!- Nó lạnh lùng nói rồi bước Ra khi đã đến trường.

Chậm rãi rảo bước trên sân trường,nó dẫm lên những chiếc lá rơi rồi tự cười cho cuộc đời mình.Chẳng mấy chốc nó đã đến lớp.Giờ là Giờ văn của cô giáo chủ nhiệm,toan bước vào lớp thì cô giáo quát:

-Em làm gì mà bây giờ mới đến???Sao không ở nhà đi đến làm gì nữa???đúng là không biết phép tắc gì mà.Ba mẹ em không dạy em à??còn không mở miệng xin lỗi tôi nữa hả??Bị cầm sao?MAU RA HÀNH LANG ĐỪNG HẾT TIẾT CHO TÔI!!!!-Đường như GVCN dùng hết sức để quát nó,lia mắt về Hoàng Ân, thấy anh chuẩn bị đứng dậy lên tiếng phản bác, nó nheo mắt, cau mày. Hiểu ý, Hoàng Ân từ bỏ suy nghĩ.

-Còn không mau đi đi?

Nó bước ra đứng ngoài hành lang. Trừ Hoàng Ân và hấn... thì tất cả những học sinh của 11A1 đều cười thầm trong lòng.

.... Giờ ra chơi, cô giáo đi ra và liếc nó. Sau khi cô đi, một nhóm học sinh gồm cả nam và nữ tiên lại gần nó. 1 con nhỏ bước lên dùng tay bóp và nâng cằm nó lên, giọng chế giễu:

-Để tao xem mày sẽ trụ đk bao lâu. Con nhỏ xấu xí bẩn thỉu, rách rưới như mày mà hôm đó dám đi chung xe với Hoàng Ân?Láo. Cứ chờ đi, tao chắc rằng mày sẽ không sống được lâu trong trường này đâu. HAHABA...

-HAHA

-HAHA

... Rồi mọi người cùng cười hùa theo.

-Đúng là đáng khinh! Dám quyến rũ Hoàng Ân? Mày nghĩ mày là ai? Mày chưa đủ tuổi đâu cưng à! Anh ấy chỉ thương hại mày thôi. Hãy tin tao đi nếu mày muốn yên ổn ở trường này! – Một cô gái khác lên tiếng.

Nó ngược đời mắt tím vô cảm nhìn tất cả vói vẻ hờ hững. Trong đôi mắt đẹp long lanh của nó chỉ có sự lạnh lẽo.

Đúng lúc ấy, Hoàng Ân xuất hiện, anh tức giận hét:

-CÚT HẾT ĐI!

Nghe thấy, đám học sinh kia giật mình cúi đầu bỏ chạy.

-EM có muốn đi xuống canteen không? – Hoàng Ân hỏi nó bằng giọng ấm áp khác hẳn cái giọng băng lãnh thường ngày kèm theo nụ cười nhẹ - nụ cười xuất hiện hiếm hoi trong 10 năm qua.

Nó bỏ đi vào lớp, không quan tâm đến câu hỏi của anh trai.

-Thôi, ta đi! – Quỳnh Anh lại kéo Hoàng Ân đi. Theo sau là hấn và Tuấn Phong. Mỗi người họ theo đuổi 1 suy nghĩ riêng:

~ Hấn: “Sao em lại tỏ ra thân thiết với Hoàng Ân vậy? Em có biết em làm tôi đau lắm không, Quỳnh Anh? Rốt cuộc trong tim em, tôi là gì?”

~ Tuấn Phong: “Sao Hoàng Ân lại tỏ ra quan tâm đến con nhỏ kinh tởm đó như vậy? Và chẳng phải em gái của cậu ta đã trở về rồi sao? Minh phải tìm hiểu mới được!”

~ Quỳnh Anh: “Hoàng Ân, sao anh lại ... mỉm cười với Ngọc Yến? Chỉ mới học cùng nhau 2 ngày thôi mà... Được rồi. Ngọc Yến tạo-sẽ-không-tha-cho-mày-đâu!”

~ Hoàng Ân: “Thấy em như vậy... anh đau lắm. Anh phải làm gì để em có thể vứt bỏ mọi hận thù, để em lại là cô bé hồn nhiên của ngày xưa?”

~~~~~ End chap~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cảnh Cáo!

Nằm trên giường, nó trằn trọc mãi không ngủ được. Lại một đêm mất ngủ. Nó tự hỏi liệu mình có thể giấu đi thân phận mình được bao lâu? Rồi khi sự thật hé lộ nó có được yên không? Nó không muốn cho mọi người biết thân phận của mình, bộ dạng thật của mình vì nó sợ... sợ những yêu thương giả dối... sợ những lợi xu nịnh... sợ những tình cảm không thật lòng... để rồi trái tim nó lại phủ thêm lớp băng dày nữa. Nhưng cảm giác bị tất cả mọi người khinh thường cũng rất khó chịu. Ngay lúc này đây, nó cần mẹ hơn bao giờ hết. Khép đôi mắt lại, nó cảm nhận được 1 giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má mình. Dù đã cố gắng kiềm chế, thì nó vẫn không ngăn được những giọt nước “bướn bình”.

... Sáng hôm sau, nó ngồi ăn cùng anh và ba. Ăn xong, ba hỏi nó:

-Con đã có ý tưởng gì cho mẫu sản phẩm mới chưa?

* Gật nhẹ đầu* rồi nó tiếp tục ăn. Hôm nay nó đưa laptop lên lớp để làm việc luôn.

... Vì không muốn gây sự chú ý nên hay nó quyết định đi bộ mặc cho anh 2 đã năn nỉ gây lười. Ăn đi thì từ đâu 1 chiếc xe Lamborghini Reventon tiến đến. Chiếc cửa kính hạ xuống, Tuấn Phong hỏi nó:

-Bạn có muốn lên xe đi cùng mình không?

Không quan tâm, nó tiếp tục đi. Tức giận, anh chàng phóng xe đi. Mũi nó khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười mỉa:

-Giả tạo!

Nó nói chỉ đủ mình nghe.

... Đến trường, nó lại nghe thấy tiếng hét chói tai của lũ hám trai. Lên đến lớp, vừa ngồi vào chỗ thì, Quỳnh Anh cùng 3HB đi vào. Hoàng Ân tiến vào và đặt lên bàn nó cốc capuchino nóng anh vừa mua. Vì hay nhiệt độ hạ thấp xuống rất nhiều mà nó chỉ khoác cái áo màu đen mỏng.

-EM thử xem có vừa miệng không?

Nói rồi ah quay về chỗ. Hành động đó không thoát khỏi sự theo dõi của Quỳnh Anh. Nhìn nó bằng cặp mắt tóe lửa rồi cô quay người bỏ đi. Nó thì chăm chú vẽ phác thảo ý tưởng của mình mà không quan tâm đến lý và phê phán. Sau khi hoàn thành tất cả cũng là lúc mà giờ nghỉ lao sau 2 tiết, bây giờ, nó mới để ý đến lý và phê trên bàn. Đưa lên nhấp 1 ngụm. Cảm giác đắng của cà phê hòa quyện cùng vị béo của sữa làm nó thích thú và nức lòng một lần. Đúng đây, nó thấy chân mình tê tê.

... Từ WC đi ra từ đâu một xô nước đá đổ ụp xuống đầu nó. Đã quen ngâm mình trong nước lạnh nên nó thấy bình thường. Cũng may là sắp đến giờ thể dục nên nó tiến về tủ quần đồ cá nhân lấy bộ đồ thể ra thì... bộ đồ màu trắng đã bị vấy bẩn trở bởi bùn. Chỉ còn mỗi bộ đồ mùa hè gồm áo ngắn tay và quần ngắn. Nó không biết phải làm sao nên đành mặc luôn. Mặc dù quen chịu lạnh nhưng hay tập ngoài trời, những cơn gió cứ lướt qua làm nó lạnh buốt người. may là nó có dự trữ hộp make up nên khi vừa bị nước đổ vào người, nó liền trang điểm lại. Và may hơn nữa là con trai với con gái tách ra làm 2 nhóm để học. Khi nó bước ra, kể cả GV và các bạn nữ đều chỉ trỏ và bàn tán. Chuẩn bị thi chạy nên nó thay đôi giày búp bê bằng đôi giày thể thao. Vừa đứng dậy nó có cảm giác đau nhức ở chân. Thử bước đi thì càng đau hơn. Đau đến nỗi nó ngã quỵ xuống đất, tháo giày ra thì... 2 chiếc đinh gắn vào bàn chân nó. Máu túa ra không ngừng. Đau quá! Nó không biết phải làm gì, đột nhiên nó thấy một tờ giấy ở trong chiếc giày. “Hãy cẩn thận, đây chỉ là cảnh cáo nhỏ dành cho mày thôi! Liệu hồn mà tránh xa Hoàng Ân. Hãy nghĩ đến hậu quả trước khi làm mọi việc!”

Đọc xong, nó vo tờ giấy lại.

-AAAAAA máu! – Một cô bạn hét lên rồi chạy về phía nó. Cả lũ con gái cũng chạy theo. Tuy ghét và rất xem thường nó nhưng họ cũng cảm thấy nó thật đáng thương.

-Này... mày làm sao vậy?

Thấy mặt nó tái đi, một cô bạn khác hét hoảng. Có 1 số người thì đi sang gọi các bạn nam. Do mất quá nhiều máu, nó ngất lịm đi. Trước khi ngất, nó cảm nhận được hơi ấm của Hoàng Ân. Anh lo lắng, sợ hãi bế nó vào phòng y tế. Ở một góc khuất, Quỳnh Anh nhìn thấy mọi việc

... Sau khi ngất đi khoảng 1h, nó tỉnh lại. Bên cạnh là Hoàng Ân ngồi ngủ thiếp đi. Nhìn xuống dưới chân thì nó thấy chân mình đã được băng rất cẩn thận. Cảm giác đau buốt ở chân làm nó khó chịu. Dù rất đau nhưng nó chỉ nắm chặt tay để chịu đựng.

Chợt Hoàng Ân tỉnh dậy. Thấy nó cố gắng bước xuống giường, anh ngăn:

- Còn 1h nữa là ra về, em nghỉ đi anh sẽ xin cho em. Cuối h anh đến đón.

-Không cần. Tự về. – Nó nói một cách lạnh lùng và chắc chắn.

-Không đk chân em...

Không để anh nói hết câu, nó nằm xuống quay mặt đi.

-Tùy em vậy. Thôi nghỉ đi! Anh chắc chắn sẽ tìm ra người đã hại em!

-Không ai cả. Tự tôi làm – Nó nói hơi gắt.

Anh thờ hất ra rồi bỏ đi.

1 h đồng hồ nó nằm nhìn ngắm cảnh vật qua cửa kính. Thật nhàm chán và vô vị... nhưng không hiểu sao nó thấy thích thú. Chợt tiếng chuông vang lên báo hiệu h ra về đã đến. Nó bước xuống giường chuẩn bị ra về. Chân vừa chạm đất thì con đau buốt ập đến. Nó loạng choạng bước vài bước rồi ngã xuống đất. Chân nó giờ như tê cứng không nhấc nổi. Ừ thì tại nó cứng đầu. Ừ thì là nó tự làm tự chịu. Nhưng nó không hề hối hận... 1 chút cũng không có. Lấy lại tinh thần nó giữ chặt tay trên thành giường cố gắng đứng dậy lần nữa. Vừa bước chân lên một bước nó thả tay rồi bắt đầu bước đi. “RẦM” – Nó lại ngã. Chân nó h đau như có ai dùng búa đánh vào vậy. Đau lắm! Nó chỉ muốn chặt đứt 2 chân ngay lúc này thôi. Tay nó nắm chặt lại... chặt đến nỗi mặc dù không có móng tay mà tay nó vẫn chảy máu vì móng tay đâm vào. Răng nó cắn chặt. Nó cố gắng chống chọi với con đau. Rồi cứ như vậy, nó vẫn tiếp tục đứng lên và bước đi. Sau 30’ cố gắng nó đi ra đk ngoài hành lang. Trên hành lang, nó đi mà cúi gằm mặt để nhìn chân mình. Không hiểu sao chỗ băng lại có màu đỏ thẫm. Hình như miệng vết thương đang rách và tiếp tục chảy máu. Nhưng điều đó giờ không còn quan trọng nữa.

“RẦM” – Nó lại té. Nhưng lần này là vì nó cứ cúi mặt nên va vào 1 người.

-NGỌC YẾN ? – Nguyên Khang – hấn hỏi như không chắc.

Nghe gọi mình nó từ từ ngẩng mặt lên. LẠ HOẮC. Nó chưa gặp người này bao giờ. Cố lục lại trí nhớ của mình. Nó chợt nhớ ra người này là bạn của Hoàng Ân. Hấn tiến lại cúi nó ngồi tựa lưng vào tường. Rồi nở nụ cười tỏa nắng:

- Bạn ngồi đợi tí nhé! Mình sẽ quay lại ngay!

Hơi ngỡ ngàng nhưng nó không để lộ mà vẫn là khuôn mặt lạnh như tiền đó. Nó gật đầu. Sau khi nhận được câu trả lời của nó, hấn chạy ra vườn (vì chỗ này cách khu vườn trường có chút xiu h). Tựa đầu, dựa lưng vào tường, nó mệt mỏi khép hờ đôi mắt đẹp như pha lê. Nó kháng cự với con đau.

· *Tựa vào tường tôi tìm chút yêu thương*

· *Nhìn vào gương tôi tìm tôi... của ngày trước.*

Bỗng một giọng nói quen thuộc vang lên:

-Chào!

Lười nhác mở mắt. Nó nhận ra người đang nói không ai khác là cô bạn ngồi cùng bàn – Quỳnh Anh. Theo sau cô bạn là 1 đám người cả nam lẫn nữ.

-Tao đã cảnh cáo mà mày vẫn tiếp tục tiếp cận Hoàng Ân ư? Mày muốn trêu tức tao sao?

Cô ta nghiêng răng đầy tức giận. Giờ thì nó đã biết người hại nó trở nên thân tàn ma dại chính là nhỏ.

Nó vẫn không nói gì chỉ nhìn nhỏ bằng con mắt vô hồn.

-Đánh nó cho tao! – Quỳnh Anh hét lên. Dứt lời, đám học sinh phía sau xông vào đánh nó tới tấp.

Trong lúc đó... ở khu vườn sau trường, hấn đang nói chuyện điện thoại với Hoàng Ân:

-Tao tìm được cậu ấy rồi!

-Em... À không cậu ấy đang ở đâu?

-Đang ở cùng với tao. Mày nhắn cho tao địa chỉ, tao sẽ đưa cậu ấy về.

-Không cần! Tao sẽ lên trường đưa cậu ấy về! – Nói rồi Hoàng Ân cúp máy không để hấn kịp ú ớ gì.

-thằng bạn này... - Hấn lắc đầu cười khổ.

Về phía nó, nó đang nằm quằn quại trên nền hành lang và hứng chịu những trận đòn liên tục giáng xuống người mình.

-Chị 2, có người đang tới! – 1 anh bạn nghe thấy tiếng chân liền nói với Quỳnh Anh.

-Dừng tay! – Quỳnh Anh nói.

Nghe lời, cả đám học sinh tách ra. Quỳnh Anh tiến tới dẫm thật mạnh vào chân nó, cô ta nói với giọng căm phẫn:

- Tránh xa Hoàng Ân ra!

Nói rồi cô ta bỏ đi, để lại nó với con đau. Khắp người nì bây h ở đâu cũng có những vết bầm tím, chân nó và vết cào nhỏ trên má cứ chảy máu không ngừng làm nó cực khó chịu.

-Ngọc yến! Ngọc Yến! Bạn làm sao vậy? LẤM ON TÌNH LẠI ĐI. TÌNH LẠI ĐI. – hấn hốt hoảng lại gần lay người nó khi thấy nó ngất. Đập vào mắt hấn là 1 vết

xước trên mặt nó.

-Nếu bây h không lau đi lớp trang điểm thì vết thương sẽ nguy mất.

Hắn lăm bắm rồi không nghĩ gì mà bế nó chạy ra hồ nước trong khu vườn sau trường. Đặt nó xuống, hắn lấy cái khăn tay do mẹ để lại, không chần chừ những chiếc khăn vào nước và nhẹ nhàng lau vết thương cho nó.

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ôm

Lau mặt cho nó xog, điện thoại hắn reo lên.

-Alô?

-Mày ở đâu? – Đầu dây bên kia, Hoàng Ân lên tiếng.

-Ở hồ nước của khu vườn sau trường.

-Được...

“Cạch” – Chiếc smartphone đời mới của hắn rơi xuống đất. Hắn đơ người trước gương mặt sau khi tẩy trang của nó. Giờ nó không khác gì một nàng tiên. Khuôn mặt nó đẹp đến từng mm. Hắn như bị say nắng trước vẻ đẹp ấy. Sau 5’ đơ người thì hắn như không tin vào mắt mình, lấy tay dụi mắt. Vẫn không được. Hắn đưa tay hứng nước rồi hất lên mặt mình... nhưng khuôn mặt tựa thiên thần ấy vẫn không biến mất. Đúng lúc đó, Hoàng Ân không biết từ đâu tới, bế nó và đi. Trước khi đi anh nói:

-Cảm ơn... mày!

Còn hắn thì vẫn đơ người, Có lẽ hắn bị ảo giác thì phải. Hắn nghĩ vậy rồi cũng đi về.

Sáng hôm sau...

Tỉnh dậy, ní thấy đầu mình đau nhức. Rồi nó chợt nhớ hôm qua nó bị ãh và ngất đi. Nhưng sao nó lại ở đây?

-Em tỉnh rồi sao? – 1 giọng nói quen thuộc vang lên.

Nhìn sang, thì ra là Hoàng Ân. Nó thấy mắt anh có vàng đen. Troonga nh giờ chẳng khác gì con gấu trúc cả (@.@). Nó nhanh chóng hiểu ra anh đã thức trắng đêm để chăm sóc cho nó, không biết vì sao nó lại cảm thấy hơi có lỗi. Không trả lời câu hỏi của anh, nó bước xuống giường. Thấy vậy, anh ngăn:

-Em nằm nghỉ đi. Chân em còn đau mà.

Bướng bỉnh, nó hất tay anh ra và bước vào phòng tắm. Vừa bước 1 bước, con đau lại tái phát, nó không đứng vững. Cũng may là anh nhanh ý đỡ nó. Vẫn cứng đầu, nó lại hất tay anh ra, bước chậm rãi vào phòng tắm, cố gắng để không tỏ ra yếu đuối trước mặt anh. Vào đến nơi, nó ngã thụp xuống đất. Nó đau lắm nhưng không dám nói gì. Nó chỉ biết nắm tay thật chặt để chịu đựng. Sau vài phút chiến đấu với con đau, nó ngâm mình trong nước lạnh. Cái cảm giác buốt lạnh, lạnh đến tê người này làm nó thấy thích.

Ở ngoài, Hoàng Ân đứng ngồi không yên, anh lo cho nó lắm. Nó từ trong phòng tắm bước ra, trên người là bộ đồng phục.

- Em định đi học sao?- Hoàng Ân hét lên đầy ngạc nhiên xem chút tức giận.

-Em không lo cho sức khỏe của mình, ok không sao... nhưng ANH LO! – Anh đi lại đứng chắn trước mặt nó.

Nhìn vào mắt anh, rồi nó đi qua anh một cách khó khăn. Nhưng chưa đc lâu, nó chợt thấy đầu mình đau như búa bổ. Những vết bầm tím trên người cứ

nhoi nhói đau khiến nó khó chịu. Còn cả 2 cái chân này nữa... Giữ tay nơi thành giường, nó đưa tay lên trán rồi vội bỏ ra. Bây giờ trán nó nóng như lửa vậy.

-Haizz. Anh bó tay em rồi đó, em gái à. Thôi để anh đưa em đi!

Hoàng Ân lắc đầu rồi tiến lại dịu nó. Định lên tiếng phản kháng thì anh cau mày:

-Cầm cái!

Trên đường đi, anh khẽ:

-Tối hôm qua... ba đã lo cho em lắm, ba chính là người thức trắng đêm để chăm sóc em. Nhưng 5h sáng có việc đột xuất nên ba phải qua Mỹ rồi.

Đến trường, nó thấy bầu không khí thật yên tĩnh. À thì ra là đã vào học. Cũng đỡ... vì nó không cần nghe những tiếng hét chói tai, hứng chịu những cái lườm sắc nhọn của lũ hám trai. Hoàng Ân dịu nó lên lớp, nhưng nó không cho mà cố gắng tự đi. Do đã uống thuốc giảm đau nên nó cũng cảm thấy đỡ hơn. Tối lớp, cô giáo đang dạy, thấy nó liền quát:

-Em lại đi muộn à? Có phải muốn làm tôi tức chết không?

-Đau chân!

-Thật vô lễ, con cái nhà ai mà vô lễ vậy trời! ĐI RA HÀNH LANG ĐỨNG NGAY CHO TÔI!

Từ sau lưng nó, Hoàng Ân bước ra nói với giọng lạnh lùng:

-Cô muốn bị ĐUÔI VIỆC?

Nghe vậy, cô giáo mở hờ mắt ra, sợ hãi bảo:

-Các...các... em v...về chỗ...đi!

Nó bước chậm rãi về chỗ. Hoàng Ân đi phía sau để lỡ nó ngã thì còn đỡ kịp.

Vừa ngồi xuống nó đã cảm nhận được 2 con mắt đang nhìn mình.

Nhưng nó không để ý mà lấy sách vở ra nghe giảng. Hắn nhìn nó một hồi lâu khó hiểu rồi cũng thôi, Còn Quỳnh Anh, cô nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Cô tự nhủ sẽ lập ra kế hoạch thật hoàn hảo để nó PHẢI BIẾN MẤT.

... Cả buổi học, nó chả cho được chữ nào vào trong đầu vì quá mệt. Nó thiếp đi trên bàn. Mồ hôi trên trán nó cứ túa ra không ngừng, hơi thở gấp gáp. Hình ảnh đó của nó làm Quỳnh Anh không biết phải làm sao. Cô nửa muốn giúp nó, nửa kia lại muốn hại nó. Có lẽ dù có bị tình yêu làm cho mù quáng thì cô vẫn là người chứ không phải ÁC QUỶ. Từ góc bên kia lớp, Hoàng Ân thấy tất cả. Anh lo lắng... nhưng không làm gì đk. Chỉ biết mong, reng'ng nhanh đến giờ ra chơi.

"Reng, reng, reng"- Cuối cùng điều anh mong đợi đã đến. Khi cô giáo vừa đặt chân ra khỏi lớp, Hoàng Ân vội vã lại chỗ nó. Rút chiếc khăn tay ra, anh nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nó, tay anh giữ chặt tay nó. Hành động của anh làm toàn thể học sinh trong lớp ngạc nhiên. Lũ con gái thì ngất lên ngất xuống, cổ nặn cho ra mấy giọt nước mắt cả sáu. Riêng Quỳnh Anh thì cô không thể tin nổi.

"Đó... đó chẳng... chẳng phải... là... là chiếc khăn... mình... mình tặng Hoàng Ân... sao?Sao... sao có thể? N-G-U-Y-Ễ-N-N-G-Q-C-Y-Ễ-N-T-A-O-S-Ễ-K-H-Ô-N-G-T-H-A-C-H-O-M-À-Y"

-Hử! – Quỳnh Anh liếc Hoàng Ân một cái thật sắc rồi đứng dậy bỏ đi.

Các học sinh bắt đầu buôn chuyện:

-Hoàng Ân với Quỳnh Anh chia tay rồi à?

-Tuy từ trước không công bố nhưng ai chả biết họ là 1 cặp?

-Hoàng Ân vì con nhỏ đó mà bỏ rơi Quỳnh Anh? Không phải chứ?

...

Nhìn cô, cộng thêm mấy lời nói của bọn họ, anh cảm thấy tim mình nhói đau... anh cũng cảm thấy có lỗi với cô... Nhưng biết sao đây? Nó là cô em gái duy nhất của anh mà? Nó đã bị tổn thương nặng nề lắm rồi... anh không thể đứng ngoài nhìn nó tiếp tục chịu đau mà không làm gì cả... giống như 10 năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Giá Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bí Mật Hé Lộ!

Sau 3 ngày nghỉ ngơi, chân nó đã gần phục hồi. Ba nó đã về hôm qua mặc dù chưa hoàn thành dự án vì hnay đã đến ngày nó giới thiệu sản phẩm với mọi người. Hnay, nó theo ba tới công ti. Trên đường đi, ba cầm tay nó, nói bằng giọng trầm ấm

- Con đã chuẩn bị kĩ chưa?

Rút tay khỏi bàn tay kia, nó gật nhẹ đầu rồi quay ra cửa sổ. Hành động của nó làm ông Nguyễn Phạm đau đốn. Vì điều đó c/m nó chưa tha thứ cho ông... nó vẫn chưa chấp nhận người ba này.

... Phòng họp:

Nó cùng ba bước vào. Sau khi đã ổn định, nó cất cái giọng băng lãnh:

-Sau đây là các sản phẩm tôi đã thiết kế trong 5 ngày qua. Vì thời gian quá gấp rút nên nó chưa được hoàn hảo cho lắm. Mong mọi người thông cảm !

Dứt lời, hình ảnh bộ nữ trang màu tím của đá saphia hiện lên

- Đây là sản phẩm thứ nhất của tôi. Tôi thiết kế nó dựa trên tiêu chí...

Nó thuyết trình ngắn gọn về sản phẩm của mình. Thời gian nhanh chóng trôi qua, nó đã thuyết trình xong cả 5 mẫu sản phẩm.

-Đẹp quá!

-Quá tuyệt!

-Thật không thể tin nổi!

-Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong!

...

Mọi người trầm trồ khen. Mỉm cười hài lòng, chủ tịch – ông Nguyễn Phạm lên tiếng:

-Mọi người thấy thế nào? vậy quyết định trong tháng này chỉ sản xuất 5 mẫu sản phẩm này nhé? Nếu lợi nhuận không cao hơn các tháng khác thì chức Tổng Giám Đốc sẽ còn trống. Còn nếu ngược lại thì con gái tôi sẽ trở thành Tổng Giám Đốc, được chứ?

-Được, tôi đồng ý!

- Tôi cũng đồng ý!

-Tôi cũng vậy!

...

Kết thúc cuộc họp, tất cả những người có trong hội đồng quản trị đều tiến lại, bắt tay với nó, mỉm cười thân thiện:

-Sau này mong Ngọc Yến tiểu thư chiêu cố!

- Mong Ngọc Yến tiểu thư giúp đỡ chúng tôi!

- Có gì mong tiểu thư chỉ bảo!

Cười nhẹ, nó nói:

-Tôi tài hèn sức mọn... sao sánh bằng phó chủ tịch (Hoàng Ân) và chủ tịch? Có gì cứ gặp họ trao đổi.

- Tiểu thư khiêm tốn rồi!

- Tiểu thư thật đúng là tài sắc vẹn toàn!

- Cảm ơn các vị! Tôi đi trước nhé! – Nó nói rồi bỏ đi

- Tiểu thư đi thông thả ạ!

Sau 10' đi xe buýt, nó đã bước vào trường. Chán nản, không muốn vào lớp, nó đi lên sân thượng, nằm trên chiếc ghế đã ngắm nhìn bầu trời xinh đẹp và nghĩ mộng lung. Hnay, trời thật đẹp! Những cơn gió nhẹ thổi đưa nó vào giấc ngủ. Trong khi đó, một góc của sân thượng:

- Cái gì? – Tuấn Phong hét lên.

- Nhỏ xấu xí đó mà là em gái của Hoàng Ân sao?

- Vâng, thưa cậu chủ! Nhưng...

- Nhưng sao? – Tuấn Phong nhíu mày

- Cô bé đó xinh đẹp tuyệt trần như vậy... sao cậu lại bảo là xấu xí? – Đầu dây bên kia cũng ko kém phần ngạc nhiên.

- Xinh đẹp? Con nhóc đó? Gửi ảnh cho tôi! – Nói rồi Tuấn Phong cúp máy. Chưa đầy 1' sau, điện thoại reo lên: “Ting, ting”. Ảnh đã đk gửi tới. Mở ảnh ra... anh chợt giật mình làm rơi điện thoại... Lần đầu tiên, anh thấy 1 cô gái sở hữu vẻ đẹp hoàn mỹ đến vậy. Từng đường nét trên khuôn mặt cô đẹp đến không ngờ. mái tóc tím kì lạ thu hút là sự kết hợp tuyệt vời với đôi mắt màu tím huyền ảo. Nhìn nó chả khác gì tiên nữ... một tiên nữ có vẻ đẹp không ai sánh bằng. Sau 1 lúc trấn tĩnh, anh nhếch mép:

- Đợi đi, tôi sẽ làm em thuộc về tôi! Nàng tiên giáng trần!

Đag định đi về lớp thì Tuấn Phong vô tình thấy nó nằm thiếp đi trên ghế đá. Chợt anh cười thầm:

“Là ông trời giúp ta sao? Vậy thì ta không thể từ chối lòng tốt này rồi!”

Tiến lại, anh cởi áo khoác lên người nó. Cảm nhận được, nó mở mắt/ Bây h nó và Tuấn Phong chỉ cách nhau 5cm. Khá ngỡ ngàng, nó ngồi bật dậy rồi bỏ đi. Đứng dậy, anh mỉm cười nhìn nó đầy tà mị. Mặc dù vậy nhưng nụ cười đó có thể thiêu cháy bao trái tim của các cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Quan Tâm!

Sáng hôm sau, vừa bước chân vào trường thì nó gặp Tuấn Phong. Anh cười tươi hỏi nó:

- Cùng lên lớp nhé?

Nó vờ như không nghe thấy, cố tình đi nhanh hơn. Còn Tuấn Phong thì cứ bám theo nó, anh kể chuyện trên trời dưới đất làm nó chẳng hiểu mô tê gì. Tất cả đều nhìn thấy. Những cô bạn trong FC của Tuấn Phong bức xúc nhìn nó bàn tán. Còn hần, Quỳnh Anh, Hoàng Ân và những người còn lại thì trở mặt ngạc nhiên.

Giờ ra chơi, nó đag làm việc thì Tuấn Phong không biết từ đâu đi tới chia ra trước mặt nó chai nước cam:

- Uống đi!

Ngước mắt, nó nhìn anh. Tưởng nó sẽ nhận lấy chai nước nên anh cười rất tươi. Nhưng anh đã lầm, nó nhìn anh 3s rồi cúi xuống làm việc tiếp.

- vậy để đây lát uống nhé!

Dù là tức giận nhưng anh vẫn cố nặn ra nụ cười méo mó. Đặt chai nước xuống bàn, anh bỏ đi. Mọi người vẫn chưa hết ngạc nhiên này thì đã tới ngạc nhiên khác. Tuấn Phong vừa đi thì Hoàng Ân lại gần ghé vào tai nó nói chỉ đủ mình 2 người nghe:

- Hãy cẩn thận!

Nghe anh nói, nó nhìn anh khó hiểu... còn anh chỉ cười đầy ẩn ý rồi quay về chỗ với khuôn mặt lạnh lùng thường ngày. Quỳnh Anh nhìn hành động thân mật của nó và Hoàng Ân liền cố gắng kiềm chế sự tức giận rồi cũng bỏ đi. Nhìn theo cô với anh mắt đượm buồn, hắt hắt nghĩ:

- Tại sao không là anh?

Hôm nay có giờ thể. Thật may cho nó khi bọn chúng không giờ trò với nó. Tiết này là kiểm tra chạy xa nên cả nam và nữ học cùng nhau. Chân nó tuy không còn đau nhưng vết thương vẫn chưa khỏi hẳn.

- Nguyễn Ngọc Yến!

Cô giáo gọi nó, Thế là nó liền vào vị trí và... chạy. Nó cố chạy hết sức, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nó. Rồi nó bị ngã. Dòng chất lỏng chảy xuống từ chân nó. Đau quá! Rất quá! Nó ngồi bệt dưới đất. Vẫn là khuôn mặt không biểu cảm đó. Nó tìm cách để đứng dậy. Cả lớp bật cười... và 1 điều bất ngờ đã xảy ra. Hoàng Ân tiến lại bế nó lên đi thẳng lướt qua người Quỳnh Anh. Cô không tin nổi nữa. Anh chưa nao giờ làm thế với cô. Đứng rồi tát cả tại nó! Từ khi nó tới anh ấy không còn quan tâm mình nữa. Anh ấy không còn cười nói với mình như trước. Có cả thì đó cũng là 1 nụ cười gượng gạo. Tất cả đều là lỗi của nó! Con nhỏ đó đúng là chết tiệt. Cứ chờ đi, tao sẽ không để mày yên đâu. – Quỳnh Anh tự nhủ.

Về phía nó và Hoàng Ân, nó tức giận vùng vẫy đòi xuống. Do sức lực không bằng anh nên nó không làm gì được. Nó nói: - Thả!

- Chân em... em cần đi vào phòng y tế! – Hoàng Ân lo lắng

- Thả! – Nó kiên nhẫn nhắc lại.

Không biết làm sao, Hoàng Ân đành thả nó xuống. Nó sau khi được thả xuống, nó liền quay lại chỗ sân thể. Tiến lại gặp giáo viên, nó lên tiếng hỏi:

- Thi lại... được không?

- À... ờ tất nhiên rồi! Em vào vị trí đi.

- Chuẩn bị!... Bắt đầu. – Cô giáo hô và nó cầm đầu chạy. Tuy là đau chân nhưng nó vẫn cố gắng. Cuối cùng thì nó cũng hoàn thành bài kiểm tra.

- 8 điểm!

Đột nhiên, Tuấn Phong từ đâu chạy lại, đưa cho nó chai nước lọc, anh cười:

- Cho cậu!

Chân chườm 1 lát rồi nó cũng nhận lấy. Xong, anh cúi người xuống, lấy ra 1 chiếc gạc rồi dán vào vết thương lúc nãy của nó. Anh ngẩng mặt lên nhìn nó cười- 1 nụ cười rất nể làm nó ngẩn ngơ trong vài s. Một lần nữa cả lớp lại ngạc nhiên. Hnay đúng là ngày tồi tệ với các hs nữ trên cả thế giới. 2 trong nhóm 3HB đều thể hiện sự quan tâm với nó. Bây giờ chắc thông tin đã lan đi cả nước, là tin nóng trên các mặt báo. Có lẽ antifan của nó trong cả nước đã lên đến 2/3 (nó tí chết ai mọi người nhỉ ^^).

... Một tuần qua. Ngày nào Tuấn Phong cũng đi bên cạnh nó, chăm sóc nó từng chút một. Một tia ấm áp chợt len lỏi trog trái tim nó. Đêm nay nó lại ngồi bên cửa sổ ngắm trăng. Ánh mắt nó đặt vào mặt trăng lung linh kia. Thật lạ! Không hiểu sao thay vì là hình ảnh mẹ với nụ cười rạng rỡ hiện lên thì đó là hình ảnh của ba với nụ cười hiền hậu. Tiếp đó là anh 2 với nụ cười dịu dàng... và 1 điều đặc biệt hơn nữa là hình ảnh cuối cùng hiện lên chính là hình ảnh Tuấn Phong với nụ cười thân thiện trên môi... Tất cả họ đều mỉm cười với nó, đều dành tặng nó sự quan tâm, yêu thương vô bờ bến.

Ngay lúc này đây, nó chợt cảm thấy mình thật hạnh phúc. Nỗi đau trog nó hình như đã được chữa lành đôi phần. bất giác nó chợt mỉm cười:

- Mình là... đánh nhớ anh ta sao? – Tự hỏi rồi má nó chợt ửng hồng. Leo lên giường, nó chìm vào giấc ngủ mà nụ cười trên môi vẫn nguyên vẹn.

... Ngày mai nó được nghỉ. Thế nhưng nó vẫn thức dậy rất sớm như mọi hôm. Đêm qua nó đã ngủ rất ngon. Nó không còn mơ thấy những hình ảnh đáng sợ nữa.... Những hình ảnh làm đóng băng trái tim nó. Vì thế tâm trạng nó rất tốt... sau khi VSCN, nó xuống nhà cùng dùng bữa sáng với ba và anh. Hnay thật thoải mái vì không cần cái trang. Bữa sáng diễn ra trong sự im lặng, rồi 1 tiếng nói vang lên phá vỡ bầu không khí ngột ngạt đến chết người:

- Trưa nay, tôi sẽ làm đồ ăn!

Giọng nói lạnh lùng của nó nhanh chóng tan vào không gian.

-Được được! – Ba và anh nó không hên mà cùng đồng thanh. Họ vui lắm! Vậy là chắc nó cũng đã dần chấp nhận họ. Làm sao không vui được chứ? Dù không ngon thì chắc chắn họ cũng sẽ ăn cho bằng hết mới thôi. Xong bữa sáng, ba nó thì tới công ty còn Hoàng Ân thì đi hẹn đi chơi với Quỳnh Anh. Nhìn qua là biết Hoàng Ân yêu Quỳnh Anh... và Quỳnh Anh cũng vậy... nhưng dường như sự ghen tuông làm cô không nhận ra điều này, Biết nó

không phải là người xấu... chỉ là nhỏ quá yêu anh của nó mà thôi. Có trách thì trách tình yêu làm cho con người ta mù quáng chứ nhỏ không có lỗi. Đây cũng là lí do mà nó không chấp Quỳnh Anh.

Bạn đang đọc truyện *Giá Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Kiểm Tra!

Đag ngồi học chuẩn bị cho bài kiểm tra cuối học kì II sắp tới, chợt điện thoại nó rung lên. Bật máy nó im lặng nghe người ở đầu dây bên kia:

-Ngọc Yên?

Im lặng...

-Ngọc Yên?

Im lặng...

-Phải Ngọc Yên không? – Tuấn Phong ở đầu dây bên kia hơi bực mình.

-Nghe! – Sau lần thứ 3 nghe giọng nói của người lạ nó đã nhận ra đây là Tuấn Phong người mà nó đã... “Nhớ”.

-Cậu đang làm gì vậy?

-Học.

-Đi chơi không?

-Không.

-Cậu có muốn biết vì sao tớ biết số cậu không?

-Không.

-Thế cậu có muốn biết vì sao tớ gọi cho cậu không?

-Tùy.

-Thôi, cúp máy nhé, bye!

Nó là vậy – rất kiêu lời. Nhưng Tuấn Phong là người đầu tiên không phải trong gia đình khiến nó nói nhiều như vậy (nhiều quá ==).

-Nhảm! – Cúp máy xong nó thì thầm. Rồi không hiểu vì sao mà môi nó tạo thành 1 nụ cười nhẹ trong tích tắc. Nếu nhìn không kĩ sẽ không thấy nhưng... một khi đã nhìn thấy thì chắc chắn sẽ khiến người ta mê mẩn đến tham lam muốn thấy tiếp.

... Học xong nó cải trang rồi khoác áo vào. Sau 5’ chạy bộ nó đã xuống được gara. Cái lầu đài này đẹp thì đẹp thật nhưng thật phiền phức mà !

Vào siêu thị, nó đi 1 vòng tìm mua thức ăn. Đi đến đâu người ta nhìn nó đến đó. Dừng đứng trước sự chú ý một cách thái quá của mọi người nó vội về khi đã mua xong, trong lòng nó thầm than phục tài make – up của mình. Về nhà nó tẩy trang rồi lên mạng kiểm mấy cái công thức nấu ăn. Tìm được các công thức phù hợp nó bắt tay vào làm. Vì đây là lần đầu tiên nó vào bếp nên còn hơi gượng gạo. Nhưng với chỉ số IQ 200 thì nó hoàn thành tất cả trong vòng 1 tiếng đồng hồ. Bày h trên bàn thức ăn đã trải dài từ đầu đến cuối. Tự hào nhìn thành quả của mình sau 1h “vật lộn” với nhà bếp, bỗng nó nghe thấy 2 giọng nói đã in sâu trong tiềm thức:

-Nhiều thế ư?

Ngước đôi mắt long lanh nhìn 2 người nó cời tạp dề rồi ngồi vào bàn ăn một cách ngon lành. Ba và anh nó cũng nhanh chóng ngồi vào bàn và ăn. Họ h đag cùng chung 1 suy nghĩ: đây chính là bữa ăn ngon nhất họ được ăn từ khi mẹ nó mất. Đag ăn, anh nó hỏi:

-Em biết nấu ăn từ khi nào vậy?

Nhìn đồng hồ, bây h là 10h30', nó tự tin trả lời:

-Từ 9h30' sáng nay.

Đặt bát xuống, nó lau miệng, đứng dậy và đi thẳng lên phòng.

...

Hnay nó đến trường như thường lệ. Đag đi bộ thì 1 chiếc siêu xe màu bạc phóng tới.

-Đi cùng nhé? – Tuấn Phong hạ cửa kính xuống cười hỏi.

Không để ý, nó vẫn tiếp tục đi. Biết tính nó rất bướng nên anh gọi quản gia đến lấy xe và chạy bộ đuổi theo nó. Anh vẫn vậy... vẫn đi cạnh nó và kể cho nó nghe hàng tá câu chuyện. Từ khi nào nó đã trở nên dễ dãi để cho người khác bước vào cuộc sống của mình? Phải chăng là từ lúc nó nhận được sự quan tâm từ anh chàng này? Bước vào trường, dù đã 1 tuần trôi qua nhưng họ đều nhìn nó và Tuấn Phong bằng cặp mắt vô cùng khó hiểu. Vừa đến lớp nó lấy laptop ra làm việc thì Hoàng Ân đặt lên bàn nó cốc capuchino nóng:

-Của em!

Nó không nhìn anh, gật nhẹ đầu. Xong nó cầm cốc cà phê lên và uống. Quỳnh Anh ngồi cạnh thấy vậy liếc xéo nó, nghĩ bụng: “Tuy hôm qua anh ấy đi chơi cùng mình rất vui... nhưng 1 ngày con nhỏ đó sống là 1 ngày mình cảm thấy lo sợ. Bây h nó còn cướp cả Tuấn Phong của Quỳnh Hương nữa chứ. Mình phải làm gì đó!”

-Cả lớp nghiêm! – Tiếng hô của lớp trưởng kéo Quỳnh Anh thoát khỏi dòng suy nghĩ.

-Nào lớp trưởng lên phát đề cho các bạn. hãy nhớ trong căn phòng này gắn rất nhiều camera và hiểu học sinh của Super Star không có quyền gian lận trong thi cử. Good luck!

Phát đề xong, nó làm chưa đến 20'. Tất cả những bài này, hôm qua nó đã làm cả rồi. Còn đến 50' thế là nó gục xuống bàn ngủ. (Lưu ý chút với các bạn là toàn bộ môn bọn nó học thì đều thi trong bài thì này có nghĩa là tổng hợp tất cả và chỉ có 60' để hoàn thành tất. Bộ đề gồm 100 bài, toàn bộ bài đều là tự luận từ mức khó trở lên). Thấy nó thế, Quỳnh Anh chột nhếch môi. 5' sau cô đưa tay ra trước mặt nó xem nó đã ngủ say chưa. Nhìn quanh lớp, cô thấy ai ai cũng chăm chú làm bài, không ai để ý... và rồi một hành động đáng khinh đã xảy ra... nó biết... biết nhưng vẫn vờ như không biết. Không phải Quỳnh Anh không đủ khả năng làm bài... chỉ là cô muốn hại nó thôi. Còn nó? Nó chỉ khẽ nhếch môi cười khinh cho việc làm vừa rồi.

“Reng” – Chuông reo, báo hiệu đã hết giờ, cô giáo bước xuống thù từng bàn. Sau khi nộp bài, hs nhón nháo hỏi bài nhau. Đến bàn của nó, Quỳnh Anh nhanh ý đưa bài cho cô, cười: -Cô đề bạn ấy ngủ đi ạ!

-Em thật là cô bé tốt bụng! – Cô giáo nhận bài và cười khen.

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mẹ

Đêm về, nó đặt tay lên trán nghĩ về hành động lúc sáng của Quỳnh Anh. Một lần nữa nó cười khinh trước hành động đó. Thật bi ối! nếu là người khác, khi họ biết nhất định sẽ tức giận. Còn nó? Nó không hề thấy tức giận... mà ngược lại nó thấy thú vị. bất chợt lòng nó dâng lên 1 nỗi nhớ lạ. Nó nhớ mẹ!À... mai là đồ mẹ rồi. Thế mà nó quên... nó thật là... Sáng sớm mai nó bật dậy từ sớm, sương vẫn bao phủ lấy không gian. Nó đi bộ từ nhà ra bến xe.... Đag đi, 1 giọng nói âm áp quen thuộc lại vang lên:

-Ngọc yến!

Quay lại... là Tuấn Phong! Anh cười tươi chạy về phía nó. Nó ngạc nhiên không thốt nên lời... nhưng vẫn bình thản đi tiếp. Nó nghĩ thầm: “Là có duyên sao?”

Thực ra là Tuấn Phong đã điều tra nên biết thôi. Anh chỉ là cố tình đi theo để lấy lòng nó.

... Đến mộ mẹ, nó lại đặt lên đó 1 bó hồng trắng tuyệt đẹp. Đứng bật dậy, nó nghẹn ngào 1 từ thôi: - Mẹ!

Nhưng... lần này giọng nói của nó rất ấm áp, rất thân thương... và rất nghẹn. Một giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt long lanh rồi bốc hơi như chưa hề tồn tại. Nó bỗng nghe thấy tiếng người nói chuyện đag lại gần. Nắm lấy tay Tuấn Phong nó vội kéo anh.

Ba, Hoàng Ân, Quỳnh Anh và hấn vừa đi vừa trò chuyện.

-Sao lại có bó hoa ở đây? Bó hoa này của ai vậy? – Quỳnh Anh ngạc nhiên.

Ba và Hoàng Ân tự hiểu bó hoa đó là của nó. Cả 2 mừng thầm. Thì ra nó chưa quên mẹ mình. Nhưng 2 người đâu biết, 10 năm qua, không hôm nào hình ảnh mẹ không vấy lấy tâm trí nó... làm sao họ hiểu nó nhớ mẹ đến nhường nào?

...

-Về trường nhé? – Tuấn Phong hơi nhưng không nhìn nó.

-Không

-Ơ... thế đi đâu?

-Đi đến cô nhi viện ở ngoại ô.

- Vậy để tớ bảo quản gia mang xe tới.

... 10' sau:

-Cậu ngủ đi, lát tớ gọi. – Tuấn Phong.

Gật đầu nhẹ, nó khép mi mắt lại. Hình ảnh nhiều đứa trẻ và nó cùng nhau đùa giỡn như 1 cuốn băng tua chậm trong tâm trí nó. Nó nhớ các bé lắm! Vì 10 năm qua, ở cô nhi viện chỉ có các bé mới làm được nó cười. Nó yêu các bé lắm! Những đứa em nhỏ dễ thương, đáng yêu... đưa lại sự ấm áp cho nó. Và rồi hình ảnh mẹ lại hiện lên. Nụ cười đó... thật hạnh phúc... ánh mắt ấy... sao mà ấm áp đến thế? Nó nhớ mẹ! Bất giác nó thốt lên trong vô thức:

-Con... nhớ mẹ!

Giật mình... Tuấn Phong quay qua. Bất chợt lòng anh nhói lên chút gì đó xót xa khi thấy nó mệt mỏi. Vừa lái xe, anh vừa lấy chiếc khăn tay nhẹ nhàng dịu dàng lau những giọt mồ hôi trên trán nó:

-Ngọc Yến, con khỏe không?

Mẹ với bộ cánh màu trắng, bộ váy màu trắng tinh khiết, mái tóc tím thả tự do, nụ cười tươi, hỏi nó với giọng ngọt ngào:

- Mẹ!

Chạy về phía mẹ, nó ôm lấy mẹ:

-Con nhớ mẹ!

-Xin lỗi con! Mẹ xin lỗi!

-Không! Mẹ không có lỗi! Có trách thì trách bố và anh 2! Họ không thương con nữa.

-Nào, ngoan! Họ làm thế là có lí do... Con không được trách họ... Ngoan. – Mẹ nó mỉm cười hiền hậu, âu yếm vuốt tóc nó.

Ấm quá... Vòng tay mẹ sao ấm quá? Trong khoảnh khắc nó không còn cảm nhận được hơi ấm đó nữa. Vội vã, lo lắng đưa mắt tìm mẹ trong bóng tối, nó thấy mẹ ở trên kia. Mẹ cười thật đẹp – đẹp đến mê hồn và bảo nó:

- Tạm biệt con! Nhớ giữ gìn sức khỏe nghe chưa? Và... không được trách bố, anh của con. Họ... rất yêu con! Mẹ... cũng yêu con nhiều lắm!

- “tách” – 1 giọt nước trong như pha lê rơi xuống từ khuôn mặt tựa thiên thần của mẹ. mẹ quay lưng và rời xa nó. Nó cứ chạy, chạy thật lâu... nhưng không đuổi kịp mẹ. Nó ngã... chống 2 tay xuống đất... nó khóc không thành tiếng.

- -mẹ... con đau!

Nó thốt lên. 1 giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống từ khóe mắt nó. Tuấn Phong chợt thấy đau lòng. Anh không hiểu nổi chính mình nữa. Anh tiếp cận nó là vì vẻ đẹp, vì gia thế của nó... vậy mà sao... anh lại... không!không! Anh không cho phép mình yêu nó! Không được! Anh sẽ không yêu nó đâu! Anh đã thề rằng trên đời này anh chỉ yêu tiền thôi. Chỉ có tiền và quyền lực mới là điều anh thích thú. Anh sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào cả. Có

chẳng cũng chỉ vì người đó đem lại lợi nhuận cho anh thôi. Anh không hề yêu nó! Không hề! Chắc là anh đang thấy tội nghiệp nó thôi! Chắc là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Giá Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Năng Đông...!!!

Đến nơi, Tuấn Phong chần chừ không muốn gọi nó dậy. Chưa kịp gọi thì nó đã tỉnh. Ngồi dậy, dụi mắt, nó hỏi:

-Đến rồi?

-Ừ, tớ định gọi cậu. Thôi xuống xe đi!

Bước xuống một cách nhanh chóng, nó vội vã bước vào trong. Theo sau nó là Tuấn Phong. Nó chột khựng lại:

-Mấy h rồi?

-À... ừm hiện là 11h30'.

-vậy chắc tụi nhỏ ở phòng ngủ.

Nó lăm bắm 1 mình rồi chạy về phòng của những đứa em. Đến nơi, nó chậm rãi mở cửa bước vào. Bọn trẻ đang chơi đùa, nhìn thấy nó. Tất cả dừng lại trong vài giây rồi ủa đến ôm lấy nó, có đứa còn khóc, bọn trẻ nhao nhao:

- Ngọc yến! Bọn em nhớ chị lắm.

- Ngọc yến! Em nhớ chị lắm... hu hu...

- Chị về rồi đi tiếp à?

- Em không thích, không thích đâu. Chị ở lại với tụi em đi.

...

Nó cười – nụ cười rất hiếm hoi. Trưa ấy, nó và Tuấn Phong ngồi cùng nhau kể chuyện, trò chuyện với bọn trẻ. Bỗng, LiLi (em bé nhỏ nhất) hỏi nó:

- Đây là người yêu của chị phải không ạ? Anh ấy đẹp trai quá í!

-Đúng thế! Anh í đẹp trai quá!

-Chị Yến sướng quá!

Nghe LiLi nói, bọn trẻ hòa theo.

Nó lên tiếng phản bác:

-Không...không...

Chưa kịp nói thêm thì Phong quàng tay qua vai nó cười tươi, tay kia véo má bầu bĩnh của LiLi:

-Đúng rồi đó! Cảm ơn nhóc!

Chả hiểu sao nó cứ ngồi yên trong vòng tay của Phong. Có lẽ đơn giản vì nó thấy ấm lòng... có lẽ đơn giản vì... nó thích Phong mất rồi...

...

Sau khi chơi với bọn nhóc cả buổi chiều, giúp các sơ làm việc, nó chào tạm biệt tất cả và ra về.

Vừa đến nhà, bước xuống xe, nó không quên cảm ơn Phong – điều mà nó chưa từng làm với bất kì người nào từ ngày ấy...

...Lặng người nhìn chiếc xe của Phong lao trong gió, chợt nó cảm thấy vui vui. Chẳng hiểu nổi mình nữa, nó lên phòng và leo lên giường ngủ sau khi ngâm mình trong nước lạnh. Toàn thân nó bây giờ lạnh buốt, tê tê nhưng nó thích... vì cảm giác này làm nó quên đi nỗi buồn giá trong tim.

...

Sáng mai, nó thức dậy khi nắng đông nhẹ nhàng nâng khuôn mặt mình. Hôm nay là ngày thông báo kết quả thi học kỳ. Dù sao điểm của nó cũng sẽ chẳng cao nên cũng chẳng mong ngóng gì. Nó sẽ cho qua hành động đó của Quỳnh Anh. Nó sẽ tiếp tục nhẫn nhịn nhỏ. Đơn giản vì nó không quan tâm những gì nhỏ lắm, vì những điều đó chưa đủ để chạm đến nỗi đau trong tim nó... Chứ không phải vì nó tốt bụng, khoan dung, vị tha hay những thứ đại loại như vậy. Nó không phải là thiên thần. Nó là con ác quỷ đội lốt thiên thần thì đúng hơn. Đến lúc mà bọn họ phá vỡ vỏ bọc của nó thì con ác quỷ sẽ hiện nguyên hình thôi. Cái gì cũng có giới hạn của nó mà? Và lòng kiên nhẫn của nó cũng vậy.

Đến trường, nó cảm thấy có chút thất vọng vì Tuấn Phong không đưa nó đi. Bước qua cánh cổng trường, nó cau mày vì những tiếng hét chói tai của lũ con gái. Bước vội vào lớp, nó nhìn về chỗ Phong. Không thấy. Thường ngày anh đến rất sớm mà? Chắc hôm nay anh nghỉ. Vì vậy mới không đến đón nó. Nó tự nhủ thầm. Cả ngày nay sẽ chỉ trả và chữa bài. Rồi cô giáo chủ nhiệm nhận xét về bài làm của cả lớp. Nó khẽ nở nụ cười khinh miệt. Nụ cười ấy thể hiện sự thích thú vô hạn của nó. Nó sẽ xem cô sẽ phạt nó, bọn trong lớp sẽ nói gì... và Quỳnh Anh sẽ làm gì tiếp theo. Tất cả... nó đều muốn biết. Nhưng điều nó chờ đợi nhất là phản ứng của ai đó... Nó muốn biết ai đó có trở mặt với nó không... Nhưng thật đáng tiếc khi hôm nay người ấy nghỉ học.

Bên cạnh, Quỳnh Anh cũng đang nở nụ cười vui vẻ khi cô giáo bước vào lớp. Nụ cười ấy làm 2 người si mê... Đặc biệt là anh trai nó – Hoàng Ân. Còn với hắn, thì chỉ là cảm giác thoáng qua rồi dần biến mất. Hừ! Nó dám thân thiết với Hoàng Ân. Mặc dù dạo gần đây thì nó cũng ít khi nói chuyện với anh ấy nhưng mà anh vẫn rất quan tâm nó... và còn 1 lí do nữa, nó dám cướp Tuấn Phong của Quỳnh Hương – cô em gái yêu quý. Thật vô liêm sỉ! Chuyện này sẽ không chỉ dừng lại ở đây đâu. Quỳnh Anh chắc chắn phải cho nó thấy cái giá phải trả cho việc làm ngu xuẩn của nó là rất đắt! Quỳnh Anh không dám nói với em gái vì sợ cô sẽ đau lòng. Nhớ rất yêu Tuấn Phong. Quỳnh Anh chắc chắn sẽ giúp em mình trả thù và cướp lại người mà đáng lí ra phải thuộc về nó.

Trở lại với lớp học... Bầu không khí bỗng dưng trở nên ngột ngạt, cả lớp không dám ho he gì khi thấy mặt cô đang đỏ sẫm.

-NGUYỄN NGỌC YẾN! LÊN ĐÂY CHO TÔI! – Cô có sức gào lên.

Cả lớp bất ngờ quay lại nhìn nó rồi lia mắt sang Quỳnh Anh. Thấy vậy, cô nàng nhún vai tỏ vẻ không biết gì. Còn nó? Vẫn vậy... bình thản đứng lên và chậm rãi bước về bục giảng. Mặt cô giáo từ đỏ chuyển dần thành màu đen. Khi nó lên đến nơi, đứng trước mặt cô. Nhìn cô với một vẻ rất thản nhiên, nó nhếch mép và nói:

- Có gì không... cô?

“Chat, chat” – Tiếng 2 bạt tai vang lên xé toạc bầu không khí yên lặng đến chết người. Cả lớp trở mắt nhìn cô giáo và Quỳnh Anh cũng vậy... Cô nàng không ngờ cô giáo lại ra tay đánh nó... Nhưng có lẽ người sưng sốt nhất là Hoàng Ân.

-Chị còn biết tôi là cô giáo của chị sao? Đồ mất nết! Chị nghĩ được học bổng là to lắm à? Cái loại nghèo rách mồng tơi mà cứ học đòi tào lao. Chị không làm được? OK, không sao. Nhưng tôi không chấp nhận việc chị sỉ vả tôi như vậy...

-Lúc nào?

-Đây nhìn đi!

Cô giáo tức giận đưa bài làm của nó cho cả lớp.

-Nhìn cho kĩ! “ĐEO BIẾT LÀM”? Đây có phải sỉ vả không? Từ đầu năm h tôi dạy kiến thức chị vứt đi đâu... HẢ?HẢ? Đừng tưởng học bổng là ngon nhé! Đồ mất dạy! BA MẸ MÀY KHÔNG DẠY MÀY PHẢI BIẾT TÔN SU TRỌNG ĐẠO HẢ? – Cô giáo dùng hết sức hét lên.

“Chat” – lần này người tát là nó. Nó tát vì cô ta không là cái thá gì mà dám nói mẹ nó như vậy.

- Tam tiểu thư của tập đoàn địa ốc trong top 10 Châu Á!

- Sợ rồi sao? Bây giờ xin lỗi thì muộn rồi... - Cô ta giận run người nhưng khi nghe nó nói thì lấy lại bình tĩnh cười nhếch mép.

- Ngậm miệng lại! Cô là cái thá gì? Tiểu thư à? Vậy mà giờ cô ăn nói như một kẻ thiếu học vậy. hay cô không còn nhớ mình đang là GIÁO VIÊN? À... cô cũng chỉ là một đứa con riêng mà thôi. Trách sao được cô lại cư xử như một kẻ không được HỌC VẬY. Đừng tưởng là mình hay ho lắm. Đừng có nhắc đến mẹ tôi từ cái miệng thối tha của cô. Cô giáo à? Cô xem lại chính nhân cách của mình đi? Cô có đủ nhân cách để bước lên bục giảng sao? Hay cô định truyền cái nhân cách bị chó ăn mất của cô cho học trò? Nói cho cô biết cô không có quyền tát tôi chứ chưa nói đến chuyện cô dám sỉ nhục mẹ tôi. Rồi cô sẽ thấy hậu quả của việc dám vượt quá sự kiên nhẫn của tôi. Cứ chờ mà xem, không lâu đâu, gia đình cô sẽ có thông báo mới cho cô thôi! – Nó rít lên từng chữ cười lạnh, ừ thì nó lạnh lùng kiêu ngạo nhưng một khi dám động đến mẹ nó thì sẽ thấy một con người hoàn toàn khác. ừ thì những lời nó nói cũng chỉ như người thiếu học nhưng đối với những loại người như cô ta thì như vậy đã là quá nhẹ.

- -Cô..cô dám... - Cô giáo mở hơi chầy nhể nhại. Thật sự ánh mắt nó lúc này quá đáng sợ! Không còn là màu tím mà chuyển hoàn toàn sang màu đỏ.

- SAO KHÔNG? – Nó gằn từng chữ.

Học sinh ở dưới không một ai là không mất chữ a miệng chữ o. Tất cả đều ngạc nhiên trước sự thay đổi của nó... ngay cả anh 2.

Cô giáo định đưa tay tát nó... thì Hoàng Ân không biết từ đâu nhanh chóng giữ lấy tay cô giáo và hất ra.

-Cô dám động vào 1 sợi tóc của Yên?

- Không... không phải... phải... việc... việc... của ... của e-em... - Cô giáo giận và sợ hãi đến mặt trắng bệch.

“Sao... sao anh lại... lại gọi tên nó... 1 cách thân mật... như vậy? Đáng chết, con nhỏ chết tiệt, tao sẽ không tha thứ cho mày!” – Quỳnh Anh mỉm cười đáng sợ nhìn nó với ánh mắt đầy thù hận. Cô không quan tâm nó thay đổi như thế nào, điều cô quan tâm... chính là sự thay đổi từng ngày 1 của Hoàng Ân. Trước giờ có bao h anh can thiệp mấy chuyện vớ vẩn này đâu chứ?

Nó bỏ đi. Học sinh trong lớp không ai có thể thích ứng kịp thời với sự thay đổi của nó.

-NGUYỄN NGỌC YẾN! ĐI LAO ĐỘNG SÂN TRƯỜNG NÀY CHO TÔI! – Cô giáo giận quá chỉ biết nghĩ đến việc hành hạ nó. Rồi nó sẽ phải đến cầu xin cô thôi. Như đã nói ngôi trường này là ngôi trường dành cho quý tộc. Diện tích của nó có lẽ phải lên đến hàng triệu km vuông. Nó vừa bước đến cửa lớp thì dừng bước, nhếch mép với lời nói băng lãnh có thể đóng băng tất cả:

-Cô nghĩ việc còn con ấy sẽ làm tôi hối hận? Ngu ngốc, đàn độn! - Nói rồi nó bước tiếp.

“Sao... sao nó biết được suy nghĩ của mình chứ?” – Cô giáo hốt hoảng.

Nói là nói vậy thôi chứ chắc mai mới xong quá! Nó lấy lại bình tĩnh, lúc này vì quá kích động mà phá vỡ vỏ bọc lạnh lùng. Rồi nó bắt tay vào làm. Bây h đang là cuối đông – mùa thay lá... thờ hất ra 1 cái, nó lấy lại vẻ lạnh lùng thường thấy. 1 h đồng hồ trôi qua... cả trường đã ra về cả rồi. tay nó đã mỏi rã rời... lá cây thì rải khắp sân trường như 1 tấm thảm không lồ dày cộp. Nhưng nó nào biết, phía xa xa, anh trai nó đang thầm lặng giúp nó làm phần việc ở khu vực này mà cố tình giấu nó. Nhìn nó, cái bóng đáng nhỏ bé, gầy gầy đến tội nghiệp ấy làm anh thấy nhói lòng. Bàn tay trắng trẻo, xinh đẹp giờ đã xuất hiện các vết xước và nhuộm đầy màu nâu. Do mệt quá, nó lại ngồi nghỉ dưới gốc cây. Bỗng nó nghe tiếng chân. Từ từ đưa mắt về phía có tiếng động... nó đơ người. Là Tuấn Phong với nụ cười đẹp tựa thiên thần... nhưng nó giấu vẻ bối rối đi, tỏ vẻ không quan tâm mấy và tiếp tục làm.

-Yên làm gì vậy?

-trực!

-Đề tở giúp Yên nhá! – Phong nháy mắt.

-Tùy! – Nó thoáng đỏ mặt nên vội cúi xuống làm tiếp. hành động đó lọt vào mắt Phong, anh khẽ cười. Vừa làm, Phong vừa kể chuyện cho nó nghe. Thi thoảng nó lại nói:

-Thật à?

-thế sao?

... rồi nở nụ cười nhẹ. Phía đầu kia, chứng kiến cảnh này, Hoàng Ân vừa vui vừa lo. Vui vì nó đã biết cười. Lo vì Phong là 1 người nguy hiểm.

-Alo? – Đang nghĩ thì tiếng điện thoại reo lên. Anh bắt máy.

- Cậu rảnh không? Đi chơi đi! Chiều nghỉ mà! – Bên kia, Quỳnh Anh háo hức nói.

-Ồ... Cũng được! – Chần chừ 1 lát anh nói.

- Vậy cậu tới đón tớ nhé? – Quỳnh Anh vui sướng.

- Ok! CHờ tớ 10’!

1h sau...

Trở lại với nó và Phong. Nó đi trước, Phong đi sau.Đã làm cật lực vậy mà rác vẫn không vơi đi là mấy. Thấy những giọt mồ hôi rơi trên trán nó, Phong cười nham hiểm chạy lại quệt tay lên trán nó:

-Để tớ lau mồ hôi cho!

Xong, Phong cười lém lỉnh nhìn nó rồi chạy. Chợt như hiểu ra cái gì, nó rượt theo Phong:

-Đứng lại!

... Trên sân trường, nắng đông nhẹ nhàng trải. Có 2 người 1 nam 1 nữ đang vui đùa! Nụ cười của họ giòn tan trong nắng làm bay đi mọi mệt mỏi muộn phiền.

Bạn đang đọc truyện *Giá Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đi Chơi!

Ở trung tâm thành phố, Hoàng Ân đang cùng Quỳnh Anh chơi. Hai người đi mua sắm, rồi đi ăn. Cả 2 đều rất vui. Sau khi đã chơi vui vẻ, Hoàng Ân quyết định 2 người sẽ đến ngôi nhà ma (1 phần thích... phần còn lại vì muốn làm anh hùng vào vệ mỹ nhân í mà). Còn Quỳnh Anh thì rất sợ nhưng cô cũng chiều ý anh.

Đi ra bãi đỗ xe, Quỳnh Anh khoác tay Hoàng Ân:

- Lát cậu không được đi nhanh nhá!

-OK! – Hoàng Ân không gạt tay cô ra mà cười nói rồi véo má cô xong cả 2 cùng cười.

-Quỳnh An? Hoàng Ân?- Hắn ngạc nhiên khi thấy người mà mình thầm thương trộm nhớ lại đi cùng thằng bạn chí cốt... mặc dù biết là QUỳnh Anh, Hoàng Ân – 2 người đều dành tình cảm cho đối phương... nhưng hắn luôn phủ nhận với bản thân điều đó và tự cho mình cơ hội.

-Nguyên Khang? – Quỳnh Anh và Hoàng Ân đồng thanh.

-2 người đi đâu vậy? – Hắn hỏi bằng vẻ không mấy dễ chịu.

- Bọn tớ đi mua sắm! Thôi cậu cứ lên lo việc công ty đi, tớ với Ân đi chơi chút đã! – Nói rồi Quỳnh Anh kéo Hoàng Ân đi.

-Đi trước nha! – Đẩy tay vào vai hắn, cười gượng rồi Hoàng Ân bỏ đi, để lại hắn đứng như trời trồng. Tim hắn nhói lên. Tại sao? Hắn có gì không tốt? Là hắn gặp QUỳnh Anh trước, vậy tại sao người cô chọn là Hoàng Ân mà không phải hắn? Tại sao không ai khác mà lại là thằng bạn thân chí cốt của hắn? Vô vàn câu hỏi cứ hiện lên trong đầu hắn.

Ở công viên ma, 2 người đăng kí chơi lâu đài ma – trò chơi nổi tiếng ở đây. Khác với những nhà ma khác, người vào lâu đài ma đặc biệt là người gan góc, dũng cảm. Những trò rừng rợn trong đây khác nhau, mỗi lần vào là 1 lần đối mới rất đáng sợ. Bước qua cánh cổng lớn, mồ hôi QUỳnh Anh chảy nhễ nhại. Cô đan tay mình vào tay Hoàng Ân, nép mình vào người anh khi nghe những âm thanh kinh khủng. Lúc này 2 người đã thực sự bước vào cuộc tham quan kinh dị. Bỗng, QUỳnh Anh cảm nhận được luồng gió lạnh ủa đến sau gáy. Một bàn tay đặt lên lưng cô. Rợn người... cô chẳng thấy có gì khác ngoài màn đêm tĩnh lặng. Ở đây toàn là một màu đen mặc dù bây giờ là buổi sáng, cô chỉ cảm nhận được hơi ẩm từ bàn tay to lớn của Hoàng Ân nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô như muốn xua đi sự sợ hãi.

-Sao vậy? – Hoàng Ân hỏi.

- Hix, cậu làm tớ giật cả mình! Không có gì đâu! – Quỳnh Anh cười giả là nhưng không giấu được nỗi sợ ẩn sâu trong đáy mắt. Trog bóng đêm bao trùm, ánh mắt của 2 người bùng sáng. Ánh mắt anh dịu dàng ấm áp như muốn nói với cô rằng: “Đừng sợ... tớ sẽ bảo vệ cậu”. Anh kéo cô lại gần mình hơn, rồi bảo:

-Đi thôi!

5 giây sau, một bàn tay lại đặt lên vai QUỳnh Anh. Chân chừ mãi rồi cô quay lại. Vẫn như lần trước – chả có gì. Nhưng rõ ràng là cô cảm nhận được có cái gì đó lạnh buốt chạm vào da thịt mình mà? Tay cô bắt đầu run run... nhưng cô vẫn bước. Cảm nhận được sự sợ hãi đang xâm chiếm lấy cô, Hoàng Ân siết chặt tay cô hơn... 10s sau, tiếp tục có một bàn tay đặt lên vai cô. Quay phắt lại nhìn xem, QUỳnh Anh giật mình hét lên khi thấy 1 cô gái mặc váy trắng tinh, tóc đen dài đến chân thả rũ rượi. Mặt cô ta cúi gằm, chợt cô ta ngẩng mặt lên. Mắt cô ta đầy máu đỏ, máu chảy đầy khắp mặt:

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Vừa hét xong, cô lại “vô tình” nhìn thấy 1 đầu người lẩn lóc, mắt đã bị móc ra. Chưa hết, tiếp đó là những con nhện lớn hơn những con bình thường, chúng bò ra vây xung quanh cô và Hoàng Ân, mắt chúng đỏ rực. Bỗng 1 chiếc tay ở đâu xuất hiện cứ đảo đảo vào 1 chỗ đất trên sân... Chợt bàn tay đó nhấc lên một đứa bé đang khóc, thân hình toàn là máu, tay chân không còn và ném về phía Quỳnh Anh(các bạn thông cảm, tác giả không rành về mấy vụ này nên là chả có cái gì đáng sợ cả). Quá sợ hãi, cô không biết mình đã vô tình làm bị thương Hoàng Ân. Móng tay cô quá sắc nhọn... vì cô siết chặt đến nỗi móng tay đâm xuyên qua da thịt anh nên máu của anh cứ chảy không ngừng, làm tay 2 người đều bị một màu đỏ tươi bao bọc. QUỳnh Anh ngất lịm đi. Anh lo sợ bé cô chạy một mạch đến phòng y tế của công viên. Đến đây, có rất nhiều cặp đôi đang ngồi nói chuyện, anh nghe loáng

thoáng:

-Em có sợ nữa không?

-Hix lâu đài ma đáng sợ quá!

- Thôi ta về đi!

...

Thì ra tất cả là do lâu đài ma kia. Còn đứng 1 giường trống, anh vội vã đặt cô xuống. Ngồi xuống theo, anh rút chiếc khăn tay ra lau những giọt mồ hôi của cô và cả bàn tay nhuốm máu nữa. Anh thăm dò mồ, anh và cô vừa đi có mấy bước đã thấy những cái như vậy không hiểu nếu vào sâu trong thì sẽ như thế nào nhỉ?

Đưa bàn tay phải lên, anh thấy rõ 5 vết móng tay. Từ 5 vết đo máu cứ rỉ ra. Chỗ bị “đâm” rất gần với mạch máu... Mạng anh cũng lớn chứ nhỉ? Anh đưa tay lên. Rất quá! Anh lấy tay chấm nhẹ nhẹ lên vết thương.

-Cậu bị gì vậy? – Quỳnh Anh tỉnh dậy, thấy Hoàng Ân tay bị chảy máu. CÔ kéo tay anh lại xót xa.

-Hơ... cậu tỉnh rồi à? – Hoàng Ân cười gượng gạo, anh tiếp: - Không sao đâu.

- Có phải lúc đó tớ nắm tay cậu chặt quá nên... nên... hix... Hix – QUỳnh Anh khóc thút thít như 1 đứa bé... nhìn cực yếu.

-Cậu khóc vậy người khác nhìn vào sẽ bảo tớ bắt nạt cậu đó. – Hoàng Ân cười khỏ đưa tay lau nước mắt cho Quỳnh Anh.

....

Trong 1 quán bar lớn, tiếng nhạc xập xình nghe thật chói tai. Những cô tiểu thư ăn mặc thiếu vải cùng nhảy uốn éo với các cậu công tử ăn chơi. Ở 1 góc bar, hân đang ngồi ở đó. Sau khi nốc hết 1 chai rượu (mặc dù tu lượng cực kém), hân mơ màng đứng dậy. mặt hân đỏ bừng, bước đi loạng choạng như thăng say rượu (ơ... say thật mà ==). Sau hơn 15 ‘, cuối cùng hân cũng lết được cái xác thân tàn ma dại của mình ra khỏi quán bar. Bắt taxi, hân nói địa chỉ với bác tài. Vừa đi nó vừa cười hơi tủm tỉm như con tịt ki khi nghĩ đến Tuấn Phong. Nhưng cũng phải để ý lắm mới thấy được nụ cười hiếm hoi ấy. Chợt nó nghe thấy tiếng la hét rất gần mình. Ngẩng đầu lên, nó thấy hân đang đập sầm sầm vào cửa nhà mình, hét... và nó nhận ra một giọt nước trong veo lăn từ khóe mi hân.

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cuộc Thi Và Những Rắc Rối!

Chap 13: Cuộc thi và những rắc rối!

-Này! Dậy đi! Dậy đi! – Nó lay người hân, cố lục lọi trong trí nhớ tên của hân:

-Nguyên Khang!

...

Những tia nắng nhẹ nhàng nâng niu khuôn mặt hoàn hảo của hân. Trờ mình, cau mày, hân mở mắt. Nhíu mày nhìn quanh phòng, hân hốt hoảng khi đây không phải là phòng mình. Đầu hân giờ đau như búa bổ. Đưa tay ôm lấy đầu, hân cố nhớ ra mọi chuyện... hân nghĩ chắc đây là phòng của H.ÂN. Sau khi rửa mặt, hân bước ra khỏi phòng.

-Tại sao cậu lại ở đây? Nguyễn Ngọc Yến?

Hân ngạc nhiên khi thấy nó từ phòng đối diện bước ra.Nó nhìn hân, ánh mắt hơi hoảng... những vẫn giữ được cái vỏ bọc lạnh lùng. Chuyện còn con này có là gì... Vỏ bọc này nó đã cất công xây dựng 10 năm chứ ít ỏi gì? Vậy sao nó có thể để 1 người không quen không biết như hân phá hỏng?

-Tôi...

-Cậu ấy là giúp việc nhà tôi! – Từ đầu H.ÂN đi tới cứu trợ nó – Hqua cậu ấy thấy cậu ngất nên đưa cậu vào đây đó- Hoàng Ân giải thích.

-ra vậy!

Quay qua cười tươi hân nhin nó và nói bằng chất giọng ầm ập, mê người:

- Cảm ơn nhiều nhé! Nếu vậy cậu là ân nhân của tớ rồi... Từ nay có gì cần cứ việc nói nhá, nếu thẳng này (kéo Hoàng Ân lại) bắt nạt cậu tớ sẽ cho nó 1 trận... Hi!

Hắn nháy mắt. Những tia nắng khẽ luồn qua kẽ lá... làm khuôn mặt hắn trở nên đẹp lạ kì...

-À... ừ! – Nó đơ người trước vẻ quyến rũ của hắn trong chốc lát. Má hơi ửng hồng, tim nó đập nhanh hơn... Cảm giác này... là gì đây? Từ khi nào nó không thể hiểu nổi chính bản thân mình?

-Thôi, xuống ăn sáng đi, tôi chuẩn bị xong cả rồi!

....

Sau khi “bị” 2 chàng trai đẹp nhất thế giới (chém chút chết ai... Hi ^^) nắn nỉ i ới cuối cùng nó đành chịu thua và lên xe cùng 2 hot boy đến trường. Đạo gần đây sao nó thay đổi nhiều vậy nè? Nói nhiều hơn, cười nhiều hơn... và mềm lòng hơn...

Đến trường, nó đã nghe thấy tiếng hét long trời lở đất của cái bọn mê trai, Ngần ngại một chút nó mở cửa bước xuống.

-Sao nhỏ đó lại ở đây?

-Con bé ăn mày xấu xí đó mà lại đk đi học chung với 2 trong nhóm 3H sao?

-Sao nó dám?

... Lại những tiếng bàn tán của lũ ghen ăn tức ở vang lên. Tất cả đều nhìn nó bằng cặp mắt náy lửa và khinh miệt...

- Chat! – 1 tiếng bạt tai vang lên làm không gian chìm vào im lặng.

HS im lặng vì ngạc nhiên.

Hắn và H.Ân im lặng vì ngạc nhiên và tức giận.

Còn nó? Ngạc nhiên ư? Không hề. Tức giận? Không nổi... Lí do hoàn toàn là vì nó chả để tâm đến cái bạt tai như trời giáng đó.

-Chat! – lại thêm 1 cái bạt tai nữa... chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nhưng lần này không phải từ Quỳnh Anh dành cho nó nữa mà là từ... H.Ân. Vì tức giận... vì nổi giận đã che mờ mắt anh... nên anh đã ra tay đánh người con gái anh yêu... vì em gái anh.

Nhếch môi, nó nói – lời nói hiểm có từ lúc nó bước vào ngôi trường này:

-Tề nhạt và vô vị!

Rồi nó bước đi. Nó đi đến đâu, học sinh tách thành hai hàng như 1 phản xạ tự nhiên. Trong thoáng chốc, nó không còn là 1 con nhò dơ dáy, bẩn thỉu, xấu xí đáng khinh mà lại là 1 nữ sinh đầy uy quyền (bí từ nên dùng đại, mọi người thông cảm)

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cuộc Thi Và Những Rắc Rối (Tiếp)

Chap 14: Cuộc thi và những rắc rối (tiếp)

-Hnay, như hàng năm, cô có chuyện muốn thông báo. Cuộc thi “The Queen of Super Rtar school!” sẽ diễn ra. Bây giờ cô sẽ thông báo qua thể lệ thi rồi các em cùng bầu ra bạn nữ các em cho là xứng đáng nhất nhé! – Cô giáo nói rồi lấy trong cặp ra tờ giấy, xong cô tiếp:

-Thẻ lệ thi như sau. CUỘC thi có 5 phần:

Phần 1: Ứng xử.

-Phần 2: Tài năng

Phần 3: Thể thao

Phần 4: Trí tuệ

Phần 5: Sắc đẹp.

Tổng có 1000 thí sinh tham gia. Vòng thứ nhất loại 500 người, vòng 2 loại 250 người, vòng 3 loại 125 người, vòng 4 loại 123 người còn 2 người cuối cùng. Nếu ngang tài ngang sức sẽ có phần thi phụ là thi IQ. Các thí sinh có 1 tuần để chuẩn bị tất cả. Cuộc thi sẽ diễn ra trong 1 tháng. Các em sẽ nghỉ học trong tháng này vì thực tế thì lúc này cũng là các em cũng thi xong cuối học kì 2 rồi còn gì. Rồi, bây giờ các em bầu 5 bạn đi.

-Thưa cô, em đề cử 2 người ạ!

-Là ai vậy em! – Cô giáo cười rạng rỡ.

- Là em và... Ngọc Yến ạ!- Quỳnh Anh cũng cười tươi không kém.

Cô giáo mặt méo mó nhìn Quỳnh Anh. Cả lớp cũng nhìn với ánh mắt kinh ngạc. Ngay cả H.Ân cũng phải há hốc mồm. Vì anh biết, Quỳnh Anh ghét nó.

-Mọi người phản đối? – Quỳnh Anh vẫn cười nhưng giọng đầy thách thức.

-Vậy Phạm Quỳnh Anh và Nguyễn Ngọc Yến là 2 thí sinh đầu tiên nhé. Còn ai nữa không?... – Cô giáo ghi vào sổ rồi ngẩng mặt lên nhìn cả lớp.

Nó khề nhếch môi. Chỉ là khề thôi, và cái nhếch môi đó biến đi trong chớp lát... như thể chưa từng tồn tại.

(t/g tua nhanh qua phần chuẩn bị nhà. Mà thực ra thì nó có chuẩn bị gì đâu @@!)

Thấm thoát, 1 tuần đã trôi qua. Cuối cùng thì ngày cuộc thi bắt đầu cũng đã đến. Trước khi đến trường, ba kéo nó lại, cười ấm áp:

-Thi tốt nhé con gái yêu!

Nói bằng chất giọng khàn trầm ấm rồi ông đưa tay nhẹ nhàng vuốt đầu nó. Vậy mà nó cứ đứng yên ko hất tay ông ra. Có lẽ ... trong lòng nó ông vẫn là người ba như ngày nào, chỉ là nó cố gắng lấy cái cơ hạn thủ để che giấu tình cảm của mình thôi...

Anh nó cũng cười:

-Em gái yêu cố lên nhé!

Chả hiểu sao chỉ là 2 câu nói mà thôi... Chỉ là 2 lời chúc giản đơn, rất đời bình thường mà... ấm áp quá. Nó khề cười, giọng nhẹ như gió thoảng:

-Cảm ơn!

2 từ ấy không biết với ai... nhưng với nó... thật khó để nói ra. Anh và ba nó nghe vậy, liền nở nụ cười hạnh phúc. Cuối cùng thì nó đã chịu mở lòng. Từ bao giờ, “tòa lâu đài” này đã được hơi ấm của tình thân lần đầu đi sự lạnh lẽo?

...

Vòng thi thứ nhất đã bắt đầu. vì quá nhiều thí sinh nên có 250 ban giám khảo. 1 người chấm phần thi của 4 thí sinh và trong 4 người sẽ có 2 người bị loại. Thật trùng hợp khi số phòng nó bốc thăm lại cùng phòng với Quỳnh Anh... và ban giám khảo của phòng bọn nó là... thầy hiệu trưởng. Những học sinh không tham gia có thể chọn bất kì một phòng nào để xem... và điều đáng chú ý là phòng nó có số người xem chiếm hơn 1/2 học sinh toàn trường (không tính những thí sinh nhé). Trong đó đương nhiên là cũng bao gồm cả 3H. À... thì ra đây chính là lí do thu hút các khán giả nữ đến phòng này.

Sau khi 2 thí sinh nào đó đã hoàn thành phần thi, thầy đọc tên nó:

-Nguyễn Ngọc Yến!

Bước lên chỗ trung tâm, nó liếc quanh phòng và dừng mắt ở 3H khá lâu. Nó thấy Hoàng Ân và Tuấn Phong nháy mắt với mình còn hần thì đưa ngón tay trỏ lên cười hi hi. Nó bốc câu hỏi đưa cho thầy HT. Thầy đọc câu hỏi của nó:

Em hãy phát biểu cảm nghĩ nếu em đạt giải nhất cuộc thi này!

Nhận chiếc micro từ thầy, nó đưa mắt nhìn vào không trung 1 lát rồi cất vang giọng nói lạnh lùng quen thuộc:

- Xin lỗi nhưng em không có cảm nghĩ gì vì em chưa và sẽ không bao h nghĩ mình đạt giải nhất! Em xin hết!.- Nói rồi nó đặt micro lên bàn thầy và về chỗ. Thầy nhìn nó khẽ cười hài lòng.

-Phạm QUỳnh Anh!

Nghe gọi tên mình, Quỳnh Anh đứng dậy cười đắc thắng nhìn nó và bước lên chỗ trung tâm.

- Câu hỏi của em là: Em có tự tin về bản thân không? Vì sao? Vì sao không?

- Thừa thầy cùng các bạn có mặt trong phòng này, em rất tự tin về bản thân. Thứ nhất : Có thể em chưa thật giỏi, thật thông minh nhưng em cũng nằm trong top 10 của trường. Thứ 2: Em có thể chắc rằng ngoại hình của mình là điều mà nhiều cô gái mơ ước. Thứ 3: Em cảm thấy may mắn khi sinh ra trong một gia đình có điều kiện kinh tế đầy đủ, cũng có thể coi là khá giả... với AI ĐÓ. Em xin hết! – Quỳnh Anh cố nhấn mạnh từ ai đó. Còn nó thì biết là cô bạn đang nói mình nên trong ánh mắt có cợt nhả.

- Chúc mừng các em đã hoàn thành tốt phần thi. Vòng thi thứ nhất đến đây kết thúc. Chiều sẽ có kq gửi về nhà cho các em.

Bây giờ khán phòng như ong vỡ tổ. Ai cũng vây lại Quỳnh Anh để khen ngợi, chúc mừng... và có cả hân trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ngày Mưa...

Chap 15: Ngày mưa...

Chỉ có Hoàng Ân và Tuấn Phong là tiến lại phía nó. Hoàng Ân bỗng ôm chầm lấy nó:

-Em giỏi quá !

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nó và anh. Nụ cười trên môi Quỳnh Anh dần trở nên méo mó... Mặt cô đang đen lại.Tay cô bất giác nắm chặt, móng tay đâm xuyên qua da. “Có lẽ người ta nói đúng! Tình yêu có thể làm con người ta trở nên mù quáng... và thay đổi nhanh đến bất ngờ.” – Hấn nghĩ khi hành động của Quỳnh Anh vô tình lọt vào mắt hấn. Hấn tự hỏi... từ lúc nào hấn đã không còn “thích” Quỳnh Anh nữa? Từ lúc nào... hấn biết đánh giá cô? Phải chăng là từ lúc nó xuất hiện? Kể từ khi ấy... con người nhí nhánh, lanh chanh, nhưng tốt bụng, dễ thương của Quỳnh Anh đã biến mất...

Hoàng Ân bỏ ra, nó cũng không nói gì. Đơn giản... chri là nó có chút – 1 chút thôi muốn chọc tức QUỳnh Anh. Chả hiểu nổi sao nó lại đi chấp Quỳnh Anh nữa.....Có phải vì nó thoáng cảm thấy ghen tị khi hấn ở bên QUỳnh Anh?

-Cậu làm tốt lắm! – Tuấn Phong nháy mắt với nó.

- 2 người nói chuyện đi nhé! – Hoàng Ân cũng nháy mắt với nó rồi đi về phía Quỳnh Anh và bắt ngờ ôm lấy cô... Anh biết.... Cô tức giận... Và anh chỉ muốn dùng vòng tay của mình để xoa dịu cô... và anh đã đúng... Quỳnh Anh đã lại nở nụ cười rạng ngời như lúc trước.

Còn về phía nó... nó đúng thật càng ngày càng không hiểu chính mình... Từ trước đến nay nó cứ ngỡ không ai có thể hiểu nó hơn chính bản thân nó... vậy mà ngay lúc này nó lại thấy cái người ta gọi là “cảm xúc” khó nắm bắt hơn nó tưởng tượng... Nó đang rất rối... Nó tưởng chừng mình thích Phong... nhưng sao ngay lúc này nó thấy chán ở cạnh anh... Nó thay đổi nhanh quá – nhanh đến mức chính nó cũng phải thẳng thốt tự hỏi chính mình.

-Cậu cũng làm tốt nữa ! Tớ rất ấn tượng về sự tự tin của cậu đó ! – Hoảng Ân nói đầy ảm áp và trù mến.

Các học sinh giờ vẫn chưa hoàn hồn...Mọi người đều có chung một suy nghĩ: “Cold boy ... Hoàng tử băng giá của họ đâu? Sao dạo này... kể từ khi Ngọc Yến xuất hiện... anh hay cười, hay nói... Và bộc lộ cảm xúc thật của mình như vậy? Rốt cuộc nó là thần thánh phương nào?”

Lại nói đến QUỳnh Anh. Cô không những không tức giận nữa... mà thấy chút gì đó... len lỏi trong tim.

Hấn tiến lại phía nó:

-Chúc mừng nhé! Cậu nói rất hay đó !

Nó khẽ gạt đầu rồi quay bước đi. Tuấn Phong chạy theo nó như mọi lần, anh vừa đi vừa kể chuyện trên trời dưới đất mặc kệ nó có để ý hay không. Bóng dáng 2 người đồ dài trên sân trường.

Bạn đang đọc truyện *Giá Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ngày Mưa... (Tiếp).

Chap 16: Ngày mưa... (tiếp).

Bây giờ cảm giác hụt hẫng đang xâm chiếm lấy tâm trí hắn. Thất vọng... hắn cũng bước ...nhưng là hướng ngược lại với nó. Lên sân thượng, hắn đặt lưng lên chiếc ghế đá. Bỗng cơn lạnh buốt từ chiếc ghế chiếm trọn người hắn trong chốc lát. Một cơn, hắn khép mi mắt. Bất chợt... hình ảnh 10 năm về trước lại hiện lên trong đầu hắn. Hôm đó... trời mưa... Hôm đó – ngày mà mẹ nhẫn tâm bỏ lại ba và hắn ra đi vĩnh viễn... Cậu bé 7 tuổi đội trên đầu chiếc khăn màu trắng đi trong mưa như người mất hồn... Bộ đồ đen của cậu đã ướt sũng... Hình ảnh một bé gái ngồi trú mưa dưới mái hiên lọt vào mắt cậu... Cô bé đẹp như tiên vậy... Một vẻ đẹp lần đầu hắn được thấy. Đứng gần người nhìn cô bé. Quan sát cô, hắn thấy cô nở nụ cười... nhưng nước mắt không ngừng rơi... Nụ cười cô sao buồn quá... Mặc dù cô cười nhưng, khuôn mặt cô nhìn còn đau buồn hơn khuôn mặt nhợt nhạt của anh lúc này... Cô bé nấc lên khe khẽ, cậu thấy vai cô run nhẹ... Cậu đã rung động từ lúc ấy.... Trái tim non nớt của cậu bé 7 tuổi lệch đi một nhịp.

-Cậu đang buồn sao?

Cậu bé tiến lại hỏi.

Ngước đôi mắt to tròn màu tím nhìn hắn rồi cô bé bất ngờ đứng bật dậy ôm lấy cậu... thật chặt. Cô khóc to hơn. Cô cứ khóc như chưa từng được khóc. Cậu ngỡ ngàng, đứng bất động không hiểu gì. Thế mà hắn cũng đưa tay lên vỗ vai cô bé như muốn trấn an. Từ hôm ấy, gương mặt bầu bình của cô bé đã khắc sâu trong trái tim cậu... cho đến bây giờ. Cậu đã không ngừng kiếm tìm dù không có chút thông tin về cô. 5 năm trôi qua... cậu đành dừng lại việc tìm kiếm của mình. Và rồi cậu gặp Quỳnh Anh... Một thời gian sau, cậu nhận QUỳnh Anh vì cái tính dễ thương của nhỏ nhưng hình ảnh về cô bé ấy vẫn không phai mờ mà ngược lại càng rõ nét trong cậu, dù rằng cậu chỉ mới gặp cô 1 lần.

Trong chốc lát, hắn nhớ đến gương mặt của nó, lúc hắn lau mặt cho nó. Dù biết là do mình nhìn nhầm nhưng... hắn vẫn muốn gương mặt đó xuất hiện lần nữa.... vì gương mặt đó sao đẹp quá... vì gương mặt đó sao thật giống người con gái hắn đang kiếm tìm.

Bạn đang đọc truyện *Giá Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trong Chốc Lát... Vịt Con Xấu Xí Biến Thành Thiên Nga.

Nằm trở qua trở lại. Nó không ngủ được. Trần trọc mãi, nó nghĩ về Tuấn Phong... rồi lại tự mỉm cười như con tự kỉ. Nhưng chẳng lâu sau đó, thay vì hình ảnh Tuấn Phong thì hình ảnh về Nguyên Khang lại hiện lên. Nó chợt giật mình... tự hỏi từ bao giờ hắn lại xuất hiện trong tâm trí nó? Khép đôi mắt, nó chìm sâu vào giấc ngủ. Giấc mơ đó lại hiện lên.

Hôm đó... trời mưa tầm tã... Hôm đó – cái hôm mà nó mất đi gánh của mình... Bảo nó quên à? Nó không làm được. Đâu phải nó không muốn quên... nhưng sao càng cố quên thì kí ức đó lại hiện lên càng rõ nét.

Nó ngồi co ro một góc dưới mái hiên. Một phần là để trú mưa... phần khác là vì nó không biết đi về đâu. Cậu ta rất đẹp... nhưng vẻ đẹp đó không đến nỗi có thể khiến nó ngẩn ngơ. Nó chỉ biết cậu ta đẹp hơn rất nhiều... những người nó từng gặp, vì lúc đó nó cũng chẳng có tâm trí để ý. Cậu hỏi nó vì sao lại khóc... Chính nó cũng không biết vì sao lại ôm chầm lấy cậu khóc khi nó mới gặp cậu lần đầu... Có lẽ vì nó tìm thấy được chút ấm áp khi bên cậu.

Nó bình tĩnh. Sao nó lại có cảm giác hẳn chính là cậu bé năm đó nhỉ? Là thật. Tại sao chỉ mới gặp hẳn 2 lần mà nó có cảm giác thân quen đến vậy? Có lẽ nào...

Chap 17: Trong chốc lát, vệt conn xấu xí biến thành thiên nga!

Sáng, 7h, nó xếp slajj bộ váy trắng tinh khiết do mẹ để lại và bỏ vào ba lô. Hôm nay nó buộc tóc hờ. Nhếch môi khi nhìn mình trong gương... nó thăm thán phục tài trạng diễm của mình... Đúng là nó xấu thật. Thế mà Tuấn Phong vẫn ở bên cạnh nó ... thật tốt! Chắc là anh đã cảm hóa đk nó rồi. Nhờ có anh, nó đã biết đến những cảm xúc từ trước nay ko hiện hữu trong con người lạnh lùng của nó.

...

Toàn thể học sinh cùng 500 thí sinh còn lại và các giám khảo Cũng như lần trước, vì số lượng thí sinh quá đông nên 1 giám khảo sẽ chấm 2 thí sinh. Lần này nó ko thi cùng Quỳnh Anh mà là cũng nhỏ hoa khôi khối 10. Mà kể ra số nó cũng "tốt" thật, toàn được thi với các hotgirl ko à. Tuy là bậc dưới nhưng nhỏ đó cứ nhìn nó bằng con mắt khinh thường. Không quan tâm mấy, nó đưa mắt liếc qua những người tới xem. Không đông như lần trước nhưng cũng có thể coi là hơn hẳn các phòng thi khác. Trong số đó có Hoàng Ân và Tuấn Phong, chẳng hiểu sao nó lại thấy bứt rứt, khó chịu trong lòng vì tìm mãi ko thấy hình bóng quen thuộc. Nó đang tìm ai chứ? Là tên Nguyễn Khang sao? Ko thể nào. Nó điên thật mà. Nhưng đó chỉ là trong thoáng chốc... là thoáng chốc mà thôi. Nó lắc nhẹ đầu rồi nhìn về phía anh 2 và Tuấn Phong. Nó thấy 2 người nháy mắt với mình. Chả phản ứng gì, nó quay mặt đi theo đúng tính cách của mình.

Qua phòng Quỳnh Anh, phòng này cũng đông ko kém, hẳn ngồi dưới mồm cười đưa tay ra hiệu 5ting. Quỳnh Anh cười giả lả rồi tiếp tục đưa mắt tìm người con trai ấy. Anh ko có ở đây! Biết chắc anh ở bên phòng nhỏ đó, Quỳnh Anh giận run người, cô tự hứa, sẽ ko lâu nữa đâu. Cứ để nhỏ lọt vào vòng cuối cùng... để rồi xem nhỏ sẽ bề mặt như thế nào.

...

Sau khi nhỏ hotgirl khối 10 thi xong thì cũng là lúc nó đã chuẩn bị xong. Nó mặc trên mình chiếc váy trắng tinh khiết, phần trên là ren lụa, ở giữa có thắt lưng màu trắng, kết hợp cùng đôi giày búp bê. Tóc giả được nó thả tự do. Từ trước đến nay nó cực ghét mặc váy, nhìn thấy mấy cái váy lẻo lẻo là nó rất ngứa mắt, chỉ muốn sẽ đi. Phong cách quen thuộc của nó là quần jean và áo phông đi kèm giày thể thao và mũ phớt cùng mấy cái vòng tay cực cá tính, phá cách và vô cùng bá đạo mà chỉ mình nó có (tự làm mà) với màu chủ đạo là đen trắng... lâu lâu thì có màu xám nữa. Tất cả mọi đồ đạc của nó là 1 tay nó làm. Chỉ trừ bộ đồ nó đang mặc lúc này là do mẹ để lại. vậy nên nó nâng niu và xem đây như 1 báu vật vô giá.

Bước ra, nó ngồi vào chiếc ghế cạnh cây đàn piano đã đk chuẩn bị từ trước. Nó bắt đầu dạo những nốt nhạc đầu tiên. Cả căn phòng như chìm sâu vào im lặng... đến nỗi mỗi người có thể nghe thấy hơi thở của chính mình. Rồi nó cất cao giọng hát.

....

Tuyết trắng xóa lấp kín đường về

Còn mình tôi đi trên con đường

Chợt nhìn về vương quốc kia

Như bị chia cách bởi màn đêm

Từng đợt gió tuyết xuyên vào con tim giá băng của tôi

Thế giới như đổi thay, bao khó khăn nhọc nhằn

Thận trọng tôi ơi, đừng để ai thấy

Hãy thật xinh tươi hồn nhiên như hôm nao

Đừng kể ai nghe, đừng để ai biết

Giờ đây đã

Giờ ra đi, một mình ta

Không còn gì để mà thương đau

Về tương lai, rồi bước đi

Và nơi đây ngăn cách thế gian

Xoá tan đi, muộn phiền đã qua rồi

Gió tuyết hay tràn về

Dù sao con lạnh kia đã thân quen ta rồi
Và nơi đây chứa bao diệu kỳ, nhỏ bé trong không gian
Và chẳng điều gì thay đổi tôi
Vì chẳng có ai nơi đây
Dù thời gian qua một mình đơn côi
Giờ đây là lúc vượt qua chính mình
Còn gì trong ta giờ đây phải biết
Tự do
Giờ ra đi, một mình ta
Mây trời cùng hoà vào trong tôi
Về tương lai, rồi bước đi
Giọt nước mắt đã khô rồi
Nắng nơi đây, ngày mới dâng tràn
Gió tuyết hay tràn về
Nơi này không gian cho ta khám phá biết bao điều hay
Tâm hồn tôi đang vút bay đến những con lạnh giá quanh đây
Bay vào không gian như ngàn băng giá kết tinh ở đây
Tuyết sẽ không quay trở lại
Bỏ quên tuổi thơ năm tháng
Hãy bước đi, một mình ta
Những ngày dài chờ bình minh lên
Về tương lai, và bước đi
Cuộc sống đã xoá tan rồi
Nắng nơi đây, một ngày mới trào dâng
Hãy đến đây băng giá
Dù sao con lạnh kia đã thân quen ta rồi
(Let it go – Vietnamese version).

Giọng hát nó ko trong trẻo nhưng lại khàn khàn, mạnh mẽ.... có chút gì đó rất băng lãnh. Tất cả như bị giọng hát của nó thôi miên. Kể cả anh 2 nó cũng sững sờ nhìn nó. Trong chốc lát, tất cả tưởng như nó là 1 thiên thần.... thiên thần gãy cánh lạc nơi chốn trần gian. Ai cũng nhìn nó ko chớp mắt. Họ ko còn nhớ đến rằng... nó là cái con bé bần thiêu, xấu xí ai ai cũng khinh thường. Mặc dù đã kết thúc phần thi nhưng sau 5' tất cả mới hoàn hồn, dường như giọng hát của nó vẫn đọng lại trong tiềm thức của những người có mặt nơi đây. Mọi người ko hện mà cùng đứng lên vỗ tay tán thưởng nó. Riêng vị giám khảo thì rời chỗ tiến lại cười đôn hậu:

-Giọng ca của em thật tuyệt! Em đạt điểm tuyệt đối – 100 điểm! tôi ko có gì để chê cả.

Tiếng vỗ tay không những ko ngọt mà càng lớn.... ngay cả cô bạn cùng thi với nó cũng mỉm cười vỗ tay chúc mừng nó.

-Em cảm ơn thầy!

Nó nói, giọng có giảm đôi phần lạnh lùng, môi hơi cười. Kết thúc, mọi người ra về, nó cũng chẳng còn là thiên thần nữa.... dù sao nó vẫn chỉ là 1 con vịt

xấu xí mà thôi, ko hơn ko kém.

Bạn đang đọc truyện *Giá Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Sinh Nhật!

Chap 18: Sinh nhật!

Mặt trời lặn, màn đêm buông xuống. Lạnh!!! Mỗi khi đêm về, cảm xúc trong nó lắng đọng. Cũng không biết từ khi nào nó lại thấy yêu cái màn đêm tĩnh lặng đến đáng sợ, cái màu đen huyền bí của màn đêm đến vậy. Phải chăng là từ hôm ấy? Từ cái ngày mà cuộc đời nó rẽ sang hướng khác – 1 bước ngoặt lớn mang tên “ĐAU THƯƠNG”? Nhớ lại hồi nhỏ, mỗi lần đến đêm là nó lại ôm chặt lấy mẹ, đôi vai nhỏ bé khẽ run lên từng đợt. Nó sợ bóng tối. Không biết đã bao nhiêu lần nó bật khóc khi ở trong bóng tối một mình và người xua đi nỗi sợ hãi trong nó là gia đình... mỗi lần nó khóc, mẹ thường ôm nó vào lòng, ba thường xoa đầu nó bảo: “Bảo bối của ta, đừng sợ, có chúng ta bên con rồi này!” và nụ cười hiền từ hiện lên trên khuôn mặt ba, riêng anh 2 sẽ làm trò khiến nó bật cười khanh khách. CHợt, nó nhếch môi. Nó đã ko sợ bóng tối nữa. Bởi dù sợ thì ai sẽ bên nó? Ai sẽ là người xua đi nỗi sợ đó cho nó đây?

...

Ngày mai sẽ thi đấu bóng chuyền, bóng chuyền? Nghe hay đấy chứ. Lần đầu tiên nó chơi nhưng nó sẽ thử xem sao.

...

Buổi đầu cuối cùng cũng đến. Nó đã đến nhà thi đấu của trường. Còn 250 người nên chia thành 50 đội, 1 đội 5 người. Chả hiểu vì trùng hợp hay sao mà nó và Quỳnh Anh cùng đội. Hay thật!

Phần thi này sẽ khác phần thi trước, 50 đội bốc thăm thi trong 25 ngày, loại còn 25 đội. Tiếp theo 25 đội này đấu với 25 đội bóng chuyền chuyên nghiệp cùng 1 ngày ở những phòng đấu khác nhau, mỗi phòng 1 giám khảo. Đội nào thua sẽ bị loại (tính 25 đội trong cuộc thi). Cứ vậy những đội thắng tiếp tục tranh tài với những đội tuyển bóng chuyền chuyên nghiệp trên khắp thế giới (thế mới biết quy mô của cuộc thi lớn ra sao. =!) và đến lúc còn 2 đội thi đấu với nhau, thành viên của đội thắng cuộc sẽ được lọt vào.

Giờ thi đấu đã đến. Đội nó đấu với 1 đội khác vào đúng hôm nay. Nó bước ra khỏi phòng thay đồ thì gặp Quỳnh Anh. Cô nàng tiến lại, cười khinh khỉnh, tay chống hông nói:

-Chúng ta hợp tác lần này, chỉ lần này, nên cố mà thi cho tốt.

Nó đưa mắt nhìn vói về hết sức bình thản – cái dáng vẻ luôn hiện hữu trên gương mặt nó. Chưa đầy 5 giây sau nó đã lướt qua cô bạn như ko nghe thấy gì. Tức giận, bất giác bàn tay cô vo thành nắm đấm.

-Chết tiệt! – cô khẽ gằn lên nhẹ nhẹ như chỉ để mình cô nghe. Đôi mắt cô dần chuyển sang màu đỏ:

-Ngọc Yến? Mày là cái thá gì mà dám lơ ta? Không phải vì muốn cả tao và mày cùng vào vòng trong thì tao cũng chả thèm cùng đội với mày đâu. Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Giá Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Sinh Nhật

Chap 19: Sinh nhật.

Chuông reo lên, các thí sinh của 2 đội đứng thành 2 vòng. Sau khi thực hiện 1 số nghi lễ,, cuộc đấu bắt đầu.

2 bên có vẻ không cân sức. mặc dù bên đội nó chỉ có Quỳnh Anh là người giỏi nhất trong CLB bóng chuyền nữ còn 3 người kia (nó đứng quan sát Quỳnh Anh vì đầu biết chơi đầu) cũng chơi khá khá nhưng còn hơn đội kia có vẻ như tất cả đều là nghiệp dư. Thế là cuộc đấu kết thúc 1 cách nhanh

chóng và nhảm chán. Nhiều người ra về đều chung suy nghĩ: “Có thật đây là 1 trận đấu bóng chuyền ko?”

-Thắng vinh quang nhĩ? – Hoàng Ân cười cười tiến lại chỗ nó với Quỳnh Anh đang đứng.

- Chúc mừng nha! – Tuấn Phong cũng xuất hiện kèm theo cái nháy mắt.

Các cô gái xung quanh đứng ngẩn ngơ ngẩn 2 trong 3 thành viên của 3HB. Họ hận ko thể lại gần và bắt chuyện với các anh khi có mặt Quỳnh Anh

Quỳnh Anh cười tươi. Nó gật nhẹ đầu, toan bước đi thì một giọng nói giữ chân nó lại.

-Vòng sau 2 người cố lên nhá! – Hấn bây giờ mới xuất hiện, nụ cười tỏa nắng lại hiện diện trên gương mặt điển trai. Không hiểu sao trong phút chốc nó lại thấy mình như bị say nắng trơ trọi cười đó.

-Hay mình đi ăn đi? – Quỳnh Anh hỏi.

-Uk, đi ăn đi! – Tuấn Phong đồng ý ngay.

- Được đấy! – Hoàng Ân và hấn cùng nhau đồng thanh.

- Cô... cũng cùng đi chứ? – Quỳnh Anh quay sang nó, thái độ có phần e dè hỏi. Không phải là vì sợ mà là vì ngại. Nói trắng ra thì nếu ko vì Hoàng Ân cô cũng ko ghét nó mà còn thấy nó thú vị vì rất lạnh lùng cơ.

Khá bất ngờ nhưng vô bọc lạnh lùng của nó đã che giấu điều đó một cách hoàn hảo. Lắc nhẹ đầu, nó đeo túi rồi bước đi. Nó trả lời QUỳnh Anh lần này, ko lơ cô lần này vì nó thấy sự chân thật trong Quỳnh Anh, nó biết cô là cô gái tốt nhưng chỉ bị tình yêu làm mù quáng.

-Chắc em ấy mệt rồi, dù gì cũng còn 24 ngày nữa để đi chơi mà... - Nói rồi, Hoàng Ân chạy đuổi theo nó. Anh đâu biết cảm giác hụt hẫng đang xâm chiếm lấy QUỳnh Anh...

Cuối cùng đã đuổi kịp, cầm lấy tay nó, anh hỏi:

-Em về hả? Anh đưa em về nhé?

Nó nhìn rồi gạt tay anh ra. Quay đi nó lấy cái ipod từ trong túi và đeo tai nghe vào một cách chậm rãi. Nhìn bóng lưng nó cô độc làm sao... 1 lần nữa anh lại chạnh lòng.

Chân nó bước, lòng nó đau, tim nó đóng băng, nó nhớ mẹ...

-Có chuyện gì buồn à?

Tiếng Phong từ đâu vang lên.

-Liên quan tới anh?

Nó dừng bước, ngược nhìn người con trai tuấn tú trước mặt, vẻ đầy khó chịu.

-À... ờ không. Chỉ là... là quan tâm nên mới hỏi thôi! – Phong bối rối, cười gượng gạo.

-Chuyện của tôi... không cần ai xen vào. Đừng tự cho mình cái quyền đó! – Nó nói, ngữ điệu băng lãnh, nhấn mạnh từng chữ, người toát ra hàn khí không hề nhẹ. Xong, nó lại bước.

Phong đơ người... lần đầu tiên anh thấy mình thật vô duyên.

...

Nó bước lên chiếc xe bus để đi tới mộ mẹ.

...Trên đường đi, nó tạt vào cửa hàng hoa, mua một bó hoa hồng màu trắng – loài hoa mẹ yêu nhất. Mẹ bảo, mẹ thích màu trắng bởi nó tinh khiết và tươi sáng. Lúc ấy, nó cười ngây dại, vô tư hỏi: Vậy mẹ có yêu Yến, anh 2 và ba không?

Mẹ véo má nó, cười dịu dàng, ánh mắt mẹ chứa đầy sự yêu thương:

-Mẹ không yêu Yến, anh 2 và ba thì còn yêu ai được nữa?

-HiHiHi... - Nó cười trong trẻo khi thấy nụ cười xinh đẹp của mẹ. Mẹ như thiên thần ấy. Mẹ nó quả thực rất đẹp... rất đẹp. Đẹp về ngoại hình lẫn tâm hồn.

... Nhưng tất cả chỉ là quá khứ... là 10 năm về trước. Bây giờ nó đâu còn được nhìn thấy nụ cười ấy nữa... có chăng cũng chỉ là những kí ức nó cố gắng lưu giữ về hình ảnh mẹ. Đã bao lần nó tự hỏi: Liệu có phải vì mẹ là thiên thần nên mới rời bỏ ba con nó để quay trở về bầu trời không? Trên đó có

gì thú vị mà lại có thể khiến mẹ rời bỏ nó?

Bạn đang đọc truyện *Giá Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Sinh Nhật

Chap 20: Sinh nhật!

-Mẹ ơi, CON NHỚ MẸ!

Như không kiềm chế được, nó ngã xuống, nó khóc thét lên...

Nước mắt cứ chảy... chưa bao giờ nó thấy mình vô dụng như thế này. Càng nhiều kỉ ức của mẹ và nó hiện lên thì tim nó lại càng đau... Hnay nó muốn thả tự do cho cảm xúc của mình... chỉ hnay thôi... coi như là nó dành tặng món quà này cho chính mình...

.... Về tới nhà, nó đi thẳng lên phòng mặc kệ anh và ba đang ngồi ở phòng khách. Lên đến phòng, nó ngâm mình trong bồn nước lạnh. Mới đầu, nó khẽ run lên nhẹ nhẹ vì chưa thích ứng kịp nhưng sau đó nó lại thấy thoải mái... Bước ra từ phòng tắm, nó mặc chiếc quần đùi bò cùng áo phông màu trắng. Nó đang cầm chiếc khăn bông lau khô mái tóc tím ướt nhẹ.

....9:00.pm

Ngồi trên giường, nhìn ra cửa sổ... Trời đang mưa khá nặng hạt... nhưng vì tòa lâu đài này được xây dựng cách âm nên không nghe thấy.

“Cốc, cốc, cốc” – Thanh âm khô khốc bởi bàn tay ai đó gõ vào chiếc cửa gỗ nằm im lìm vang vọng khắp hành lang. Đợi mãi mà không nhận được sự trả lời, ba nó cất chất giọng khàn khàn:

-Ba vào nhé!

Nói rồi ông mở cửa bước vào. Thấy nó nhìn mình một cách hồ hững, ông đau lòng.

-Hnay là sinh nhật con... Ta không biết con thích quà gì nhưng vẫn chuẩn bị cho con 1 số thứ, mong con thích. – Ông vừa nói, vừa cười và đưa cho nó tập tài liệu.

Nó nhận lấy.

-Đây là bảng thống kê doanh thu bán hàng của công ty. Nhờ có sản phẩm của con mà lợi nhuận đã tăng lên 1 cách đáng kinh ngạc. HĐQT đã đồng ý dành chiếc ghế TGD cho con. Kèm theo đó ta đã làm 5 thẻ tín dụng để con thích gì có thể mua.

Ông nói, trong lòng thầm cảm ơn vì nó không hát phong thư như ông nghĩ.

Chợt ông đứng dậy tiến về phía nó. Ông cúi xuống đeo cho nó sợi dây chuyền. Nó ngồi im bất động. Khá ngạc nhiên nhưng nó không đẩy ông ra.

-Đây là sợi dây mẹ con đã dặn ta trao nó cho con vào ngày con tròn 17 tuổi. Thôi con nghỉ đi nhé! – Ông cười hiền từ xoa đầu nó và bước ra.

Cánh cửa phòng khép lại, nó cầm sợi dây lên nâng niu như báu vật. Đó là 1 sợi dây chuyền hình bông tuyết, ở giữa là viên đá sapphire màu tím hình tròn không quá bé. Nó chạm vào viên đá, lơ xoay viên đá một cái... Hình ảnh 3 chiều về gia đình nó 10 năm về trước hiện lên trên không trung thật kì diệu. Nó dám cá cái này là do ba nó cho người làm. Lúc ấy 4 thành viên trong gia đình đều nở nụ cười thật hạnh phúc... Nó khẽ cười theo.

Không lâu sau đó, lại có tiếng nói vang lên:

-Anh vào nha!

Nó nghe thấy vội xoay viên đá trở về vị trí cũ, hình ảnh 3 chiều biến mất.

Hoàng Ân bước vào phòng nó với chiếc bánh dâu tây socola trên tay. Anh tiến lại và đặt chiếc bánh lên chiếc bàn tròn màu trắng giữa phòng và nhìn nó, chỉ chỉ vào cái ghế đối diện ý bảo nó lại ngồi. Nó làm theo, đứng dậy, tiến lại và ngồi xuống.

Nó quan sát chiếc bánh, chiếc bánh được trang trí vô cùng tỉ mỉ và được gắn 17 chiếc nến.

-Ừm, anh không biết em thích quà gì, anh chỉ nhớ em thích dâu tây và socola nên anh đã cố làm chiếc bánh này, đây là lần đầu anh làm nên không ngon

em cũng đừng chê nhé! – Anh cười cười, tay gãi gãi đầu, bộ dạng cực ngố.

Nó bỗng chớp 2 tay lại, mắt cũng nhắm lại. Có vẻ nó đang ước.

-Thôi nên đi! – Khi thấy nó ước xong, anh nói.

-Cùng làm đi! – nó bây giờ mới lên tiếng.

Anh nhìn nó đầy vẻ khó hiểu.

-Chẳng phải hnay cũng là sinh nhật anh sao! – Nó thần nhiên nói.

Ừ nhỉ, hnay đúng là sinh nhật anh. Anh và nó là sinh đôi cơ mà... sao anh lại quên chứ. Thật là! Là do anh quá chú tâm làm bánh tặng nó.. hay là bởi những năm trước sinh nhật anh đều do hần và QUỳnh Anh gọi nhớ giúp?

Sau khi thổi nến, anh cắt bánh cho nó. Ngồi nhìn nó anh một cách ngon lành anh khẽ cười. lát sau, anh dọn dẹp và trở về phòng. Bật đèn lên, một hộp quà trên bàn làm việc đập vào mắt anh. Tiến là anh cầm tờ giấy nhấc lên đọc:

“Chúc mừng sinh nhật, con trai của ta!”

Là của ba. Anh thích thú mở hộp quà ra. Bên trong là 1 chiếc đồng hồ. Nhưng nó đặc biệt ở chỗ mặt đồng hồ là 1 cái nắp, mở nắp ra thì sẽ thấy ảnh của gia đình anh 10 năm về trước. Còn có tiếng hát ngọt ngào của mẹ nữa... Có lẽ lúc ấy ba đã ghi lại và lưu giữ đến tận bây giờ.s

Chợt anh nhớ tới điện thoại của mình. Cả ngày nay anh chẳng hề động tới nó. Mở máy ra, có 2 tin nhắn. 1 của hần với nội dung:

“sinh nhật vui vẻ nhé thằng kia! xD!”

Anh bật cười. ĐÚNG là thằng bạn thân của anh mà... chẳng cần quà cáp đắt tiền... chỉ cần một lời chúc chân thành... vậy thôi.

Còn cái tin nhắn kia là của QUỳnh Anh:

“8h tối gặp anh ở chỗ ghế đá của công viên!”

Bây giờ đã là 10h. Anh đọc xong hốt hoảng khoác áo và chạy xuống gara. Vừa phóng xe ra gara, anh giật mình: “trời đag mưa sao?” – Điều này càng khiến anh rối bời. Và thế là trong màn mưa, người ta thấy 1 chiếc xe ô tô màu bạc phóng đi như một con sói.

Đến nơi, thân ảnh người con gái chiếm lấy tâm trí anh đang nằm trên ghế đá. Người cô ướt nhẹp, trắng bệch, môi cô tái nhợt, mắt nhắm nghiền, cả người không ngừng run lên. Anh vội vàng chạy tới, bế cô lên. Như cảm nhận được hơi ấm của anh, cô mở mắt ra, giọng nói yếu ớt:

-Anh tới rồi... sao? Thật may! Chưa đến 12h phải ko? Chúc mừng sinh nhật anh nhé!

-Cô ngốc này, sao không tìm chỗ trú đi? – Anh đau lòng, gần như hét lên.

-tại... tại em sợ khi anh tới, không thấy em sẽ lo. – Cô cười... nụ cười thật thiếu sức sống nhưng nó vẫn xinh đẹp như hôm nào.

Cô nào biết câu nói của cô như nhát dao đâm vào tim anh thật vô tình. Sự hối hận, dằn vặt và hờn hắt là đau đớn đang bủa vây lấy anh. Cảm nhận được người con gái bé nhỏ đang run lên từng đợt, người lạnh buốt, tay nứ chặt áo mình... anh lại thêm đau hơn.

-Anh xin lỗi, xin lỗi! Anh sai rồi, sai thật rồi! Anh xin lỗi! – Anh nói đầy bất lực, khó nhọc.

-Không sao, không sao! – Cô lại cười. Cô đang cố ép mình nghĩ rằng anh là vì ko mở máy nên ko thấy tin nhắn mới đến muộn. Cô sẽ thế nào khi biết anh vì chú tâm vào món quà cho nó nên mới không màng đến những cái khác? Chắc cô sẽ giận và đau lòng... Nhưng đến một ngày nào đó, cô biết được thân phận thực sự và những gì nó chịu đựng có lẽ... cô sẽ mỉm cười và cảm thông cho anh. Chắc chắn là vậy!

Anh siết chặt vòng tay như muốn truyền hơi ấm của mình cho cô. Anh thực sự rối bời. Có phải anh quá vô tâm khi mà dồn hết sự quan tâm của mình cho em gái mà quên đi người con gái anh yêu? Anh tự thề rằng sẽ quan tâm cô thật nhiều... nhiều hơn... ít nhất là từ bây giờ... Và lúc này đây, khuôn mặt anh ướt đầm... là do mưa... hay là do nước mắt?

....

Thấy anh bế con gái mình, ba mẹ Quỳnh Anh hốt hoảng. Đặt cô nằm xuống giường cũng là lúc bác sĩ tới. Khép cửa phòng để bác sĩ khám cho cô, anh cúi đầu trước ba mẹ cô:

-Cháu xin lỗi 2 bác!

-Quỳnh Anh... nó sao vậy? – Mẹ cô giọng run run.

-Em ấy... em ấy dầm mưa quá lâu nên mới... – Anh nói đầy vẻ hối lỗi, khuôn mặt không giấu đk sự lo lắng.

-Cảm ơn cháu đã đưa nó về. Con bé này thật là! Không biết nó nghĩ gì mà lại dầm mưa như vậy... có còn là trẻ con nữa đâu... Cảm ơn cháu! – Ba cô giọng đầy khiển trách cô.

Đúng lúc ấy bác sĩ đi ra.

-Con bé/ cô ấy ao ròi bác sĩ?- mẹ cô và anh đồng thanh.

- Tiểu thư là do dầm mưa quá lâu nên sốt nặng, sẽ bị cảm trong vài ngày tới, tôi đã để thuốc trên bàn và đơn thuốc. Cứ theo đó thì sẽ khỏi. Lão gia, phu nhân cùng công tử đừng quá lo lắng. – bác sĩ cười hiền.

-Cảm ơn bác sĩ! – Mẹ cô thở phào nhẹ nhõm... .

-Thôi cháu cũng về đi, đã có ta và mẹ con bé chăm sóc nó, cháu đừng lo! Sau khi bác sĩ về, ba cô nói.

-vậy nhờ cả vào hai bác! Cháu xin phép ạ! – Anh nói có đôi phần miễn cưỡng bởi rất muốn ở lại chăm sóc cô nhưng... dù gì cũng là 1 nam 1 nữ ở chung phòng... nói thế nào cũng nghe không lọt tai bởi cô và anh cũng chỉ là người yêu thôi chứ có phải vợ chồng đâu... Thế là anh bầm bụng ra về trong sự bất an khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Chap 21:

5h30 sáng

Nó khẽ mở mắt. Từ từ ngồi dậy, nó nheo mắt nhìn ra cửa sổ. Trời vẫn chưa sáng. Nó thầm thắc mắc sao hay lại dậy sớm vậy chứ. Mọi lần dù dậy sớm thì cũng là để chuẩn bị đi học. Hay được nghỉ nó tự cho mình “nướng” tí mà không hiểu sao lại thành ra vậy nè. Suy nghĩ một lát nó xuống giường, vệ sinh cá nhân, “make-up”, rồi lấy vội chiếc áo khoác nhẹ. Xuống nhà, nó đi đôi giày thể thao. Tự dưng nó lại có hứng đi bộ. Đeo tai nghe vào, nó bắt đầu đi chậm chậm về phía hồ “Thiên Nga” (tự chế)

Đến nơi, nó dừng chân lại bên bờ hồ, tay rút túi áo khoác, đảo mắt về giữa hồ. Nước hồ trong veo không chút gợn sóng, bình yên thật! Vì còn sớm nên nơi đây không có nhiều người qua lại, chỉ có những cụ già đang tập dưỡng sinh, một vài thanh niên đang chạy bộ. Nó hít một hơi dài tay dang rộng, mắt nhắm lại như thể đang tận hưởng cái bầu không khí trong lành hiếm có này. Thích thật! Nhưng mà nhìn bộ dạng nó lúc này chẳng giống nó thường ngày. Mà nói sao đi nữa nó cũng là người mà, cũng có lúc phải thả lỏng mình chút chứ.

Bỗng một tiếng nói khá quen vang lên khiến nó giật mình nhưng may là không bị người kia phát hiện:

-Ngọc Yến lạnh lùng cũng có lúc như vậy sao?

Nó thu lại bộ dạng lúc này, chưng ra sự lạnh lùng thường ngày. Quay đầu lại nhìn cái kẻ đáng ghét kia xem là ai. Là hấn – Nguyên Khang.

Nó bất ngờ nhìn anh. Như hiểu được, anh khẽ cười:

-Tớ đang chạy bộ thấy ai đó giống cậu nên tới xem. Thì ra là cậu thật! Nhưng thật là không ngờ cậu cũng có lúc như vậy!

-Tôi... - Nó bối rối. Thật! Tự nhiên lại bị hấn ta thấy. Sao có thể trùng hợp như vậy? Còn đâu là vỏ bọc lạnh lùng của nó?

-hì, đùa cậu tí thôi! – thấy bộ dạng không biết làm sao của nó, gương mặt có chút lo lắng hấn cười lém lỉnh rồi đưa tay lên xem đồng hồ và tiếp:

-Cũng 6h rồi, cậu có muốn đi ăn sáng không?

-Không... –Nó định từ chối thì hấn đã kéo tay nó đi nói một cách bá đạo vô cùng:

-Mặc kệ cậu đồng ý ko. Tớ đói rồi. ĐI thôi!

-Cậu đói nhưng tôi không! – Nó khó chịu nhăn mặt cố giật tay ra khỏi bàn tay to khỏe kia.

Hấn ngờ ngàng nhìn nó, tay có chút nói lỏng, hấn là bị con gái từ chối sao?

Nhân tiện nó rút tay quay đầu bỏ đi.

-Này, đi ăn với tôi! Từ trước tới nay không có ai từ chối tôi đâu! Dù là nam,nữ hay thuộc giới tính thứ 3! – Hắn đuổi theo nắm lấy tay nó, mặt cực tức giận. Gì chứ hắn nói sao cũng là một hotboy, ai đòi lại bị 1 cô nhóc như nó từ chối. Thật đáng giận!.

--Cậu có bị khủng không hả? Tôi bảo tôi không đói! – Nó tuy nói một cách từ từ nhưng hàn khí không hề nhẹ!

-Còn nữa, từ trước tới nay không ai từ chối cậu à? Vậy tôi sẽ là người đầu tiên làm điều đó. Đừng có ra vẻ kiêu ngạo với tôi! – Một lần nữa nó giạt tay mình ra.

-Cậu thật không muốn cùng đi ăn với tớ? Thật sự không đói? – Hắn mặt mày nhăn nhó nói đầy vẻ thất vọng.

Nó gật đầu nhẹ mà không do dự... nhưng hình như là ông trời muốn nó đi ăn cùng hắn hay sao mà cái bụng của nó lại phát ra tiếng biểu tình dữ dội: “ọt...ọt...ọt”

Thấy vậy hắn lại cười lém lỉnh, một lần nữa cầm lấy tay nó lôi đi, vừa đi hắn vừa nói:

-tớ biết gần đây có nhà hàng gần đây đồ ăn cũng không tệ.

Nó miễn cưỡng đi theo hắn. Thật là! Hnay nó bị sao vậy nè, liên tiếp để hắn thấy được bộ dạng “không lạnh lùng” của mình. Nó tự nhủ là sẽ không bắt cần như vậy nữa đâu. Lén nhìn hắn, nó quan sát thật kĩ. Hnay hắn mặc quần jean màu đen, chiếc áo phông màu xám, khoác ngoài là chiếc áo khoác nhẹ màu đen nốt, đi kèm với đôi giày thể thao màu trắng, chiếc mũ phớt màu trắng. Nhìn hắn cũng thật đẹp nha! Bây giờ nó mới để ý thấy. Mấy lần trước gặp hắn cũng chỉ nói chuyện vài câu, không có nhìn hắn kĩ như này.

Vì trời cũng đã sáng, một số cô nàng đi đường nhìn thấy hắn thì chạy lại chào hỏi:

-Anh gì oi, làm quen được không?

-Anh có bạn gái chưa? Em làm bạn gái anh nhé?

-Anh oi cho em số điện thoại đi!

Thế là số lượng cô gái vây quanh hắn cứ chốc chốc lại tăng thêm. Rồi chuyện gì đến cũng đến, nó bị đẩy ra ngoài. Đứng nhìn bọn con gái bằng ánh mắt khinh bỉ, nó tự hỏi sao bọn chúng có thể hám trai như vậy? Đúng là làm mất mặt nữ nhi mà. Nhưng rồi nó thấy chuyện đó chả liên quan đến mình toan quay người bỏ đi thì lại là một bàn tay kéo nó lại.

Theo đó là một câu nói:

-Đây là vợ tôi! – hắn cố nhận mạnh chữ vợ, phần vì muốn cắt đuôi mấy cô nàng kia, phần vì muốn chọc tức nó. Mà hắn là định nói từ “bạn gái” hay “người yêu” cơ... nhưng lại không biết vì sao mà nói thành từ “vợ”.

Nghe vậy mấy cô nàng hám trai thất vọng, nhìn nó bằng ánh mắt ghen tức:

-Nhỏ đó xấu vậy mà lại là vợ anh ấy á?

-Mặt nhỏ đó kia... eo ôi, thấy mà gớm. Sao anh ấy có thể thích được nhỉ? Chắc bị bỏ bùa rồi.

-Sao trẻ vậy mà đã có vợ rồi?

Về phần nó thì kinh ngạc đến mức không nói nên lời. Hắn nhân cơ hội kéo nó đi tiếp, trong người cảm thấy sợ vì nó cứ mắng hắn còn hơn vậy. Im lặng đến đáng sợ luôn. Nó cả người tỏa ra đầy hàn khí. Mặt mày lạnh tựa như băng. Mắt cứ nhìn hắn đầy tức giận. Nó không phải vì muốn vỏ bọc lạnh lùng mình cất công dựng nên bị một đứa con trai như hắn phá vỡ thì cũng đã hét toáng lên rồi? Vợ ư? Nó đang phải kiềm chế lắm, không hét vào mặt hắn được nên nó chọn cách im lặng, cố gắng không thêm chấp.Hnay chắc chắn là 1 ngày xui xẻo, mới sáng ra đã bị thế này rồi... Nó cổ trăn trăn lại mình.

Bước vào nhà hàng, hắn kéo nó lại bàn gần cửa sổ.

-Quý khách dùng gì ạ? – Một anh chàng bồi bàn tiến lại.

Trong lòng anh thầm nghĩ sao một người đẹp trai như hắn lại đi với nó nhỉ?

-2 đĩa mì Ý, 2 cocacola. – Hắn nói.

-Xin quý khách chờ chút ạ! – Anh bồi bàn nói rồi chạy đi.

Nó đưa ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài.

-Giận à? – Hắn mở miệng một cách khó khăn. Nhìn nó e dè.

-...- im lặng đúng theo phong cách của nó.

-Xin lỗi mà... tại tình thế cấp bách. – Hấn nói có phần hối hận. Quả thật là hấn không nên làm vậy.

-...- tiếp tục im lặng.

-Vậy làm sao cậu mới tha lỗi cho tớ? – Hấn kiên nhẫn nói.

-...- không có tiếng trả lời.

Nó không bỏ về là may rồi. hấn nghĩ vậy nên cũng yên phận không nói nữa. Vừa đúng lúc đồ ăn được mang ra.

Vẫn là anh bồi bàn lúc nãy, anh đặt đồ ăn xuống liền nói:

-Chúc quý khách ngon miệng!

Nó nhìn đĩa mì Ý, liền cầm nĩa lên ăn một cách tự nhiên. Lâu lâu lại dừng lại, đưa cốc cocacola lên miệng, uống một ngụm rồi lại ăn tiếp. Hấn nhìn rồi khẽ cười, và cũng cúi xuống ăn.

...

Sau 15', cả hai đều ăn xong. Nó định ngồi đợi hấn đi thanh toán xong để cảm ơn vì bữa ăn nhưng lại nghĩ từ cảm ơn có trong từ điển sống của nó sao? Việc gì nó phải ngồi đợi để cảm ơn hấn? Lúc này nó bỏ qua chuyện hấn tự ý nói nó là vợ mình là đã may cho hấn lắm rồi. Nghĩ là làm. Nó đứng dậy đi về chẳng thèm quay lại nhìn.

Hấn trở lại thì không thấy nó, lo lắng nhìn quanh thì thấy nó đang đi về phía cửa nhà hàng. Hiểu ra, hấn chỉ cười chứ không đuổi theo. Hấn nghĩ:

“Cô nhóc này hay thật! Không ngờ thường ngày lạnh như băng mà cũng dễ thương vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Chap 22:

Chiều, 2 giờ. Tại biệt thự của Quỳnh Anh:

-Chào cậu Hoàng Ân!- Bác giúp việc thấy Hoàng Ân bước vào thì vội dừng công việc đang làm chạy ra đón tiếp.

-Chào bác, Quỳnh Anh đâu rồi ạ?

-Tiểu thư đang ở trên phòng thưa cậu!

-Vậy còn 2 bác đâu ạ?

-Ông bà chủ đang đi công tác.

-Thế bác cứ tiếp tục làm việc đi, cháu lên tìm Quỳnh Anh.

...

“Cốc,cốc,cốc”

-Vào đi! – Quỳnh Anh lên tiếng khi nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô đang ngồi tựa vào thành giường, tay cầm quyển tạp chí thời trang.

-Nghe giọng có vẻ em khỏe rồi nhì? – Hoàng Ân bước vào. Cũng lâu rồi anh không tới đây. Nhưng có vẻ chẳng khác mấy, nó vẫn y như phòng công chúa vậy... chả bù cho em gái anh....đúng 2 màu trắng đen... Haizz

-Hoàng Ân? – Quỳnh Anh bỏ quyển tạp chí xuống, nhìn anh đầy ngạc nhiên.

-Anh đến rủ em đi chơi nè? – Anh cười, nói một cách dịu dàng.

-A, đi chơi hả? Đợi... đợi em nhé! – Nghe thấy 2 từ đi chơi là cô nhảy phốc xuống giường chạy vào phòng thay đồ. Gì chứ cô suốt ngày phải nằm trên giường chẳng biết làm gì... Cũng may có anh tới...

-Thấy em sao?

Sau 10' chọn đồ, cô bước ra liền hỏi anh.

-Ừm, đẹp, mà em mặc gì chả đẹp! – Anh nói, nụ cười dịu dàng lại xuất hiện.

Hnay cô diện bộ váy màu hồng phấn, đôi giày búp bê màu trắng, tóc cô xõa tự nhiên. Trông cô cứ như công chúa ý.

Cô chưa kịp hỏi sao hnay anh cười nhiều vậy thì đã bị anh kéo đi.

....

“Reng”- tiếng chuông điện thoại nó reo. Nằm trên giường nó với tay lấy điện thoại, mắt nhắm mắt mở đọc tin nhắn của Tuấn Phong.

-Gặp cậu ở công viên!

Quăng điện thoại sang một bên nó suy nghĩ có nên đồng ý đi hay ko. Sau 5' đắn đo nó quyết định đi.

Xuống giường nó vào phòng tắm để thay đồ. 5' sau, nó bước ra. Bây giờ nó mặc chiếc áo pull màu đen không họa tiết, chiếc quần jean màu đen, tóc cột đuôi ngựa (tóc giả), đội chiếc mũ phớt đen và đi đôi giày thể thao màu đen nốt(bỏ tay=!).

...

Quỳnh Anh đang đứng đợi Hoàng Ân đi đỗ xe thì bắt gặp Tuấn Phong. Cô nàng tiến lại chỗ Tuấn Phong:

-Đợi ai vậy Phong?

-Quỳnh Anh hả ? Tớ đợi Ngọc Yến! – Thấy cô, Phong hơi ngạc nhiên nhưng rồi cười nói. Nụ cười của cậu làm mấy cô gái đang đi suýt té ngã vì không thể không nhìn cậu.

-Cậu đi một mình à? – Tuấn Phong hỏi.

-À không, tớ đi với Hoàng Ân. Vậy đi chung đi?

-Ok!

-À... mà cậu dạo này có liên lạc với Quỳnh Hương không? – Quỳnh Anh hỏi có phần dè dặt.

-À... ờ... tại bận nên tớ không.- Tuấn Phong bây giờ giật mình... Từ khi nó xuất hiện anh quên luôn sự có mặt của Quỳnh Hương.

-Nó nhớ cậu lắm đấy! – Cô nói giọng có chút tức giận, gương mặt hơi đanh lại.

“Bận cái gì chứ? SUốt ngày đi với Ngọc Yến rồi quên luôn em gái mình chứ bận nổi gì? Chết tiệt!”

Cùng lúc, nó và Hoàng Ân từ 2 phía ngược nhau tiến lại chỗ Quỳnh Anh và Tuấn Phong.

-Tuấn Phong, Ngọc Yến!? – Hoàng Ân ngạc nhiên hỏi.

Nó thấy anh mình với Quỳnh Anh thì cũng khá ngạc nhiên nhưng không để lộ như Hoàng Ân.

-Đi chung đi! – Quỳnh Anh khoác tay Hoàng Ân cười.

-Ừ, đi chung đi! – Tuấn Phong cũng cười đáp.

-Choi Đu quay đứng đi ! – Hoàng Ân đưa ý kiến.

-Vậy 2 người đợi đây, tớ với Ân đi mua vé nhé!

Sau khi 2 người con trai chạy đi, Quỳnh Anh quay người đối diện với nó:

-Cậu thích Tuấn Phong?

*Lời tác giả: Xin lỗi vì lâu nay không đăng truyện cho mọi người. Cũng cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện mình. Hơi ngoài lề chút nhưng nếu ai có nhu cầu mua quần áo online thì ib nick face của mình nhé: <https://www.facebook.com/hoaphuong.nguyen.35380> . Xin chân thành cảm ơn các độc giả đã ủng hộ. Mình hứa không bỏ fic đâu ^.^!

Bạn đang đọc truyện *Giá Bằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Chap 23:

Nó hơi ngớ người trước câu hỏi của Quỳnh Anh. Nó thích Tuấn Phong? Sự thật là nó cũng chẳng biết nữa. Trước tới nay nó có hiểu... thích một người... là thế nào đâu? Nó chỉ biết khi gần Phong nó không còn thấy cô đơn nữa, nó hay cười (cười nhẹ) nói hơn.... Nhưng đôi lúc nó cảm thấy cậu ta thật rắc rối... có lẽ nó đã quen một mình... và dường như bắt đầu từ lúc cậu ta bước vào cuộc sống của nó thì cuộc sống của nó đã bị đảo lộn một chút. Nó không chắc tình cảm của nó là gì... nhưng ít nhất lúc này... nó không muốn nói nó thích cậu ta... nó không muốn mình ngộ nhận rằng nó thích cậu ta.... Mặc dù nó chẳng biết có phải hay không... đó có thể là do cậu ta là người con trai đầu tiên ngoài anh trai tiếp xúc và ở bên nó, nên nó mới thấy biết ơn cậu ta. Vậy nên... lúc này nó cần thêm thời gian để xác định rõ ràng tình cảm của mình.

Nó đang không biết nói sao cho Quỳnh Anh hiểu thì anh và Phong xuất hiện. Thật may!

-Đi thôi! – 2 người con trai lên tiếng và kéo nó với Quỳnh Anh đi. (Phong kéo nó, Ân kéo Quỳnh Anh)

Quỳnh Anh vẫn nhìn nó với ánh mắt nghi hoặc, có lẽ cô nàng muốn biết câu trả lời của nó... Ít nhất cô cũng là người có lí lẽ. Cô muốn biết nó có tình cảm với Tuấn Phong ko. Nếu có cô chắc chắn không tha cho nó vì dám cướp đi người em cô yêu... nếu câu trả lời là ko vậy thì nó ko có lỗi và cô cũng chẳng thêm tính toán với nó. Cô không phải người nhỏ mọn. Cho đến bây giờ hình như cô chẳng còn ghét nó như lúc đầu. Và cô cũng đang dần bỏ ý nghĩ sẽ làm nó bề mặt trong cuộc thi này. Nhưng cho dù vậy, nếu nó thật sự bị bề mặt như ý nghĩ lúc đầu của cô thì... cứ cho đó là cái giá nó phải trả vì lúc đầu dám thân mật với Hoàng Ân của cô.

Nó biết Quỳnh Anh nhìn mình, nhưng nó lơ đãng. Khi tất cả đã yên vị trên chỗ ngồi của mình (chỗ ngồi sao mọi người chắc cũng đã biết), chiếc đu quay bắt đầu chuyển bánh. Chầm chậm... rồi nhanh dần... tiếng hét của mọi người bắt đầu vang lên, và trong đó có cả Quỳnh Anh nhà ta... nhưng cô nàng hét vì... Vui:

-AAAAAAAAAAAAAA, ĐÃ QUÁ ĐI!

Nhìn gương mặt cô bây giờ yêu cực í, cứ như đứa trẻ con được cho quà vậy. Cô bắt chọt quay qua Hoàng Ân:

-Thích nhĩ, lần sau anh dẫn em đi tiếp nhé?

-Ừm, miễn là em thích, anh sẽ làm! – Hoàng Ân cười. Quỳnh Anh cười đáp lại làm tim anh xuyên xao. Anh không tự chủ được nắm chặt lấy tay cô, những ngón tay đan chặt vào nhau. Quỳnh Anh cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay của anh, cô mỉm cười tiếp tục tận hưởng giây phút hạnh phúc hiếm có này. Ngồi đằng sau, nó thầm nghĩ sao 2 người đó lại sến súa như vậy nhỉ, chẳng khác gì xem phim Hàn Quốc. Vậy mà nó cứ nghĩ những cảnh này chỉ có trên phim... ai dè... Nó dám chắc sau này nó chắc chắn không thêm yêu ai mà cô cũng không bao giờ ướm ắt như 2 con người ấy đâu (ai biết được chuyện sau này *cười gian*).... Eo ghê quá đi, đúng là làm vậy bản tâm hồn trong sáng trẻ thơ mà(- -!)

-Tớ-thích-cậu!

Đang suy nghĩ chột có ai đó ghé sát tai nó nói. Nó cảm nhận được hơi ấm của ai đó... rất gần. Bất ngờ, nó quay qua nhìn Phong với ánh mắt khó hiểu nhưng gương mặt bình thản hết sức. Cũng phải, lần đầu có người nói với nó 3 từ đó mà. Thấy nó nhìn, Phong cười, nụ cười vẫn luôn hiện diện trên khuôn mặt anh khi gặp nó. Nó thấy ấm áp. Nâng môi nhẹ, nó đáp lại nụ cười của Phong rồi quay mặt sang chỗ khác ngay lập tức. Nó nào biết điều đó khiến tim Phong nhói lên, anh cảm thấy hụt hẫng. Nhưng rồi anh lại vui với suy nghĩ chắc 1 người lạnh lùng như nó cần thời gian để chấp nhận chuyện này. Anh bắt gặp mỉm cười. Nhưng ngay sau đó anh lắc đầu, đôi mày kiếm nhăn lại:

“Phong à, tỉnh lại đi! Trên đời này làm gì có tồn tại thứ gọi là tình yêu. Những cái con người ngu ngốc tự nhận mình là người yêu của nhau rồi cũng hối hận vì phải gánh chịu những hậu quả do cái gọi là tình yêu mang lại thôi. Dù có tồn tại cái thứ tình cảm rác rưởi, ngu xuẩn đó cũng không thể sánh bằng quyền lực được. Phải, chính là vậy! Sớm thôi, NGUYỄN NGỌC YẾN, tôi sẽ khiến cậu yêu tôi và lúc đó.... Số tài sản của cậu trong gia đình cũng chính là CỦA TÔI.” – nghĩ tới đây, Phong mỉm cười 1 nụ cười đầy nham hiểm. Cũng may anh kịp thời thu hồi nó trước khi có ai nhìn thấy đặc biệt là nó.

*Lời tác giả: Mặc dù mình biết chap này rất chi là có sao nhưng tác giả đang bí ý tưởng với lại lâu rồi ko viết nên có xuống tay. Mong mọi người đừng ném gạch đá nhưng ném nhận xét, ý kiến tác giả xin nhận ^ _ ^! Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện mình.

Bạn đang đọc truyện *Giá Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Chap 24:

Buổi chiều hôm ấy kết thúc trong sự vui vẻ của mọi người (trừ nó vì tác giả không đoán được nó vui hay buồn ==!)

.....

Sáng, 7:00, điện thoại nó reo. Nghe tiếng động, nó mở mắt, đưa tay dụi mắt rồi nó lấy điện thoại mở xem đưa nào mà mới sáng sớm đã ám nó rồi. Tối qua thức đêm thiết kế sản phẩm và làm dự án để tăng doanh số nên gần 3 giờ sáng nó mới chợp mắt được... Vậy mà...

“Tối phòng thể dục của trường đi, chúng ta cần tập luyện cho buổi thi đấu tiếp theo!!!” – Tin nhắn đến từ số lạ. Nó đoán chắc là của cô nàng Quỳnh Anh. Trong số những người nó biết chỉ có cô nàng là dám ra lệnh cho nó thôi. Vứt điện thoại qua một bên nó nằm xuống ngủ tiếp....

....

Nó ngủ thêm 3 tiếng nữa thì thức dậy. Vào phòng VSCN, make-up, thay đồ nó bắt đầu đi tới chỗ Quỳnh Anh báo. “Chắc vẫn còn tập!” – Nó nghĩ vậy nên mới tới. Đến nơi, phòng tập không khóa cửa. Nó bước vào. Không còn ai cả. Xoay người toan quay về, chợt nó nghe cái giọng nói lạnh lùng quen thuộc của Quỳnh Anh.

-Sao bây giờ mới tới? –Quỳnh Anh bước ra từ phòng WC của phòng tập.

Quay người lại, nó thấy ngạc nhiên. Tập thì chắc chắn là phải đầy đủ người chứ? Tại sao mỗi mình Quỳnh Anh ở đây? Như hiểu được thắc mắc của nó, Quỳnh Anh nhăn mặt:

-Cô đừng có nhìn tôi như thế! Mọi người vừa ra về 30’ trước. Tôi ở đây đợi cô đến để tập cho cô.

Ánh mắt nó trong chốc lát hiện lên sự cảm kích.

-Đừng... Đừng có hiểu nhầm! Tôi vì biết cô không chơi được nên... nên... - Quỳnh Anh bối rối nhìn đi chỗ khác. Haizz nói thực ra là cô đã đợi nó cả 1 h đồng hồ rồi. Các thành viên khác đã về lúc 9h. Cô cũng chẳng hiểu sao lại làm vậy.

-Cảm ơn! – Nó mấp máy môi, rất khẽ!

Đáng tiếc, Quỳnh Anh lúc đó không thấy.

2 chữ “cảm ơn” này vốn dĩ rất ít xuất hiện trong từ điển sống của nó đặc biệt là đối với người khác ngoài ba, mẹ và anh 2 nó. Nhưng... nó thật sự thấy ảm áp khi Quỳnh Anh báo cô đợi nó. Ngoài ba, mẹ, anh 2, Tuấn Phong, những người ở cô nhi viện... Và 1 cậu bé nó gặp 10 năm trước thì chưa ai tốt với nó cả. Trong 10 năm qua, nó sống ở cô nhi viện, ban ngày nhờ các bé, nó đã không quên mất cách cười, và quên đi... nó cô đơn như thế nào. Về đêm, khi tất cả đã bị bóng tối bao phủ, mọi người chìm sâu trong giấc mộng của riêng mình... chỉ có nó là ngồi thu mình một góc gần cửa sổ. Dường như nỗi cô đơn lại nhân lên gấp bội. Cho đến bây giờ nó vẫn cô đơn nhưng... nhìn những đôi bạn thân cười nói vui vẻ nó... khao khát muốn có 1 cô bạn, 1 người hiểu nó cô đơn đến dường nào, hiểu rằng bên trong lớp vỏ bọc lạnh lùng kia là những vết thương dài và sâu... Lúc này, nó thực muốn Quỳnh Anh làm bạn thân của mình... nhưng nó biết điều đó không thể. Ít nhất, nhận được sự quan tâm từ mọi người, nó cảm thấy ấm áp, trái tim băng giá của nó đã len lỏi 1 chút gọi là ẤM ẤP.

-Nào tập thôi!- Quỳnh Anh nói rồi chạy lại lấy 1 quả bóng trong góc phòng và bắt đầu dạy cho nó những động tác đầu tiên.

....

Ban đầu, có hơi gượng gạo nhưng với cái đầu có chỉ số IQ cao vút nó đã nhanh chóng học được. 2 người tập hăng say cho tới 12h trưa:

-Mai, nghỉ nha! – Quỳnh Anh đang cùng nó ngồi nghỉ giữa sân (biết chọn chỗ ghế!)

-Thôi, về thôi, hnay tập thể đủ rồi! – Quỳnh Anh đứng dậy và vào phòng WC để thay đồ.

Nó cũng đứng lên và vào WC thay đồ nốt. Thế là buổi tập đầu tiên kết thúc hoàn mỹ vậy đấy. Phải chăng 2 người đã xích lại gần nhau 1 chút?

Chương 25

25: TÔI KHÔNG PHẢI ĐỒ VẬT...!!! Đã bước sang 1 ngày mới, bây giờ là 7h sáng. Những tia nắng dịu nhẹ xuyên qua rèm cửa màu trắng chiếu lên giường, nơi mà 1 người con gái xinh đẹp với khuôn mặt băng giá tựa như nữ thần đang yên giấc. Ngay cả lúc ngủ... nụ cười của nó vẫn không xuất hiện ư? Phải chăng nỗi đau đó là quá lớn? Nó nhú mồm, dần dần đôi mắt màu tím mở ra, việc đầu tiên là nó bước xuống giường, VSCN. Vừa từ phòng tắm, nó đã lấy vội chiếc áo khoác nhẹ màu đen từ trong tủ, khoác vào và đi xuống nhà. Lúc này nó mặc trên mình quần bò tối màu, áo crop top màu trắng, bên ngoài là chiếc áo khoác nhẹ màu đen, đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen và đeo chiếc ba lô rút màu đen nốt. Hôm qua anh 2 đã bảo sáng nay anh ấy có việc bận nên không chuẩn bị đồ ăn cho nó được, nếu là thường ngày thì nó sẽ nhịn luôn nhưng tự dưng hôm nay lại muốn thưởng thức 1 ít bánh ngọt kèm capuchino. Sau 10' xuống đến cửa nhanh nhất có thể, nó lựa nhanh đôi giày thể thao màu trắng cổ cao trên kệ giày dép. Nó đi bộ một lúc là tới trung tâm thành phố (mặc dù gần nhưng khu biệt thự nó ở tách biệt hoàn toàn với những nơi công cộng, trường học, trung tâm...) Đi thêm 1 lúc nữa thì nó tới 1 quán cafe nổi tiếng ở đây, nhưng lại trang trí rất bình dị. Có lần anh 2 đưa nó tới đây, nó rất thích hương vị capuchino của quán, vừa thơm mùi cà phê lại hòa quyện với vị béo ngậy của sữa tươi. Tuyệt!

Bước vào quán, mùi cà phê thoang thoảng trong căn phòng chọt xông vào cánh mũi nó. Thật thích. Khựng lại 1 chút kiểm chỗ ngồi, nó quyết định ngồi cái bàn cuối góc, bên cạnh cửa sổ. Vừa định bước về phía đó thì từ đâu có 2 người chạy tới, 1 người bên trái, 1 người bên phải, cả 2 đồng thanh:

- Cậu tới rồi!

Nó lấy lại vẻ bình thản trên khuôn mặt sau vài giây ngạc nhiên khi nhìn ra 2 người nó cho là "vô duyên" đó ko ai khác là Tuấn Phong và hấn. Về phía 2 anh thì, sau khi nghe thấy đối phương cùng nói 1 câu y hệt mình liền trao nhau ánh mắt ngạc nhiên và rất "tình cảm".

-Cậu hẹn với Ngọc Yến?- Tuấn Phong lên tiếng trước.

-Đúng! Cậu cũng...? - Hấn nhú mồm, hỏi một cách đầy nghi hoặc.

- Tôi hẹn cậu ấy trước. - Tuấn Phong nói một cách đầy chắc chắn.

-Cậu lấy chứng cứ gì mà nói vậy? - Hấn cũng không nhịn mà đáp lại.

- Cậu hẹn cậu ấy bằng cách nào? Lúc mấy giờ?

- Phải nói cùng lúc như vậy mới ko có người gian lận. - Hấn nhếch mép, giọng nói có phần khinh bỉ.

-Cậu... - Tuấn Phong mặt hơi đỏ vì tức giận.

-Sao? Không dám? - Hấn tiếp tục châm chọc.

-Có gì mà không dám. Tôi đếm đến 3 phải cùng nói đó.

-1....2....3!

-Nhấn tin. 7h15' - cả 2 cùng đồng thanh.

Nãy giờ nó đứng nghe một lúc cũng hiểu. Cả 2 nhấn tin cho nó lúc 7h15' nhưng tiếc là nó đi tới đây lúc 7h10.

-Kệ cậu, Ngọc Yến đi với tôi! - Tuấn Phong ban đầu có chút ngạc nhiên nhưng rồi anh cũng cười cười rồi kéo tay phải của nó về bên mình.

-Cậu đừng ngang ngược. Ngọc Yến phải đi với tôi! - Hấn cũng chẳng vừa, nhếch mép rồi kéo tay trái của nó qua bên mình.

-Đi với tôi!

-Với tôi!

-Tôi

-Tôi

...

Cả hai cứ cãi nhau không ngừng nghỉ và kèm theo là cứ kéo nó về phía mình. Thành ra nó bị tra tấn lỗ tai và người nó như muốn xé thành 2 mảnh. Cả

quán bây giờ đang dán mắt vào 3 người bọn nó, ai cũng có suy nghĩ riêng nhưng hầu hết đều thắc mắc cái con nhỏ xấu xấu bần bần kia bỏ bùa gì mà 2 người con trai đẹp trai, phong độ kia lại phải tranh nhau?

Nó lúc này căn bản là không giữ được bình tĩnh nữa. Cái quái gì đang diễn ra vậy chứ? Cuộc sống của nó sao lại biến thành như vậy?

-Này! - mặc dù nó lúc này như núi lửa chực phun trào nhưng ý thức được đây là quán cà phê, không phải nhà mình nên nó kiềm chế bản thân, hạ giọng nói, nghe là biết người nói rất tức giận.

2 người kia vẫn tiếp tục.

-Này! - nó kiên nhẫn.

Vẫn cãi nhau và không hề có câu đáp lại nó

-Này!

....

-NÀY!-Nó chịu hết nổi nên đành vứt bỏ cái sĩ diện mà hét lên một cách đầy tức giận. 2 người kia nghe thấy giật mình nhìn nó, theo phản xạ cũng buông tay nó ra.

-2 người đang làm gì vậy? - Nó nhếch môi tạo thành nụ cười bán nguyệt.

-...- im lặng

-2 người nghĩ tôi là gì? TÔI- LÀ - NGƯỜI. TÔI CÀNG KHÔNG PHẢI ĐỒ VẬT. Vậy...các người lấy quyền gì đem tôi ra tranh giành? - Nó nói, giọng khá lớn, suốt 10 năm qua chưa lúc nào nó nói nhiều như vậy. 2 người kia dường như biết lỗi cũng không nói gì, chỉ đứng yên nhìn nó. Nó bước lên trên chỗ 2 người, cúi đầu trước những người khách trong quán:

-Xin lỗi đã làm phiền mọi người!

Xong nó quay qua đối diện với Tuấn Phong và hân:

-Tôi... sẽ.... - Nó vừa nói, miệng hơi cười nhưng khuôn mặt vẫn lạnh tanh, ánh mắt nó như phủ 1 lớp sương.

2 người kia nhìn nó như muốn thu nó vào tầm mắt, họ chờ đợi câu trả lời của nó. Nó... sẽ đi cùng ai? Hân hay Tuấn Phong?

Cùng lúc đó, ở ngoài biển, Hoàng Ân cùng Quỳnh Anh đi song song với nhau trên bờ. Nhìn 2 người thật đẹp đôi. Lí do của buổi đi chơi hôm nay đơn giản là Hoàng Ân bảo có chuyện muốn nói, hẹn Quỳnh Anh, còn cô nàng thì đang muốn ngắm biển nên đề nghị là 6h30 tới rước nàng ra biển ngắm bình minh.

Sau 30 phút 2 người tới nơi, 2 người đi dạo trên biển mà không biết nói gì. Chợt Quỳnh Anh cảm nhận được hơi ấm ở tay, cô nàng thoáng ngạc nhiên nhưng cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

-Ừm... anh có chuyện muốn nói!

-Em nghe! - Quỳnh Anh cười thật rạng rỡ.

-Anh thích em! - Hoàng Ân nói , ánh mắt kiên định nhưng trêu mếu.

"Anh thích mình?" - Quỳnh Anh nghĩ mà cả người như ở trên mây vậy. Rốt cuộc thì ngày này cũng đến, cô chờ câu nói này của anh 5 năm rồi. Mặc dù biết anh có tình cảm với mình nhưng cô không dám khẳng định đó là tình yêu.

-Làm bạn gái anh nhé? - Giọng nói ấm áp, nam tính vang lên, kèm theo đó là nụ cười dịu dàng.

-Em đồng ý! - Quỳnh Anh lại cười, nhưng nụ cười này rạng rỡ hơn tất cả, lúc này thì ngay cả những bông hoa đẹp nhất trên thế giới cũng không thể sánh bằng vẻ đẹp trong sáng, thuần khiết điểm chút tình nghịch của cô.

-Nhưng... - Nụ cười của Hoàng Ân chợt trở nên méo mó, khuôn mặt anh thể hiện sự thống khổ hơn bao giờ hết. Quỳnh Anh cũng theo đó mà tắt đi nụ cười, cô linh cảm có điều gì đó không hay, tìm cớ như muốn nhảy ra ngoài vì cái "nhưng" của anh. Rốt cuộc, có chuyện gì lại khiến anh trở nên buồn như vậy?

***

Lời tác giả: Xin lỗi đã để các bạn đợi lâu, nhưng tác giả chắc chắn 1 điều sẽ ko bỏ truyện đâu ^^! Cảm ơn vì đã theo dõi và ủng hộ truyện của mình, mình sẽ cố gắng ra chap nhanh nhất có thể.

À, mình vừa viết thêm truyện Xã Hội Thượng Lưu, đây là link truyện <http://santruyen.com/xa-hoi-thuong-luu.html>, mọi người vào đọc rồi cho mình xin ý

kiến nha ^^!

Bạn đang đọc truyện *Giá Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Chap 26: Tai nạn - Thì ra tất cả chỉ là hiểu lầm! - Tôi...sẽ... ngồi 1 mình! - Nó nói với vẻ cười cợt. Nói xong lập tức gương mặt nó trở về trạng thái băng giá như mọi hôm. Nó đi về phía chiếc bàn nó đã chọn từ lúc nãy và thản nhiên ngồi xuống.

Hai chàng trai nhìn nó, nhìn nhau, rồi không ai bảo ai, cả hai lập tức tiến về phía nó và ngồi xuống cũng thản nhiên không kém nó.

Nó mặc kệ.

-Quý khách dùng gì ạ?- 1 nhân viên bồi bàn nữ tiến lại chỗ bọn nó.

- 1 capuchino lạnh, 1 bánh ngọt vị socola. - Nó mắt hướng về phía ngoài cửa sổ, nói.

- Cho em 1 cà phê ít đá không đường. - Tuấn Phong cười như thường ngày. Và nụ cười ấy làm nữ bồi bàn đơ người, và cô ta ảo tưởng anh ấy thích mình nên mới cười với mình.

- 1 capuchino nóng. - Hấn cũng cười mỉm. Sau một phút hồn về với xác cô bồi bàn mới cười nói:

-Mong quý khách đợi một lát!

-Này cậu nhìn gì vậy? - Phong hỏi nó.

Hấn cũng hướng ánh mắt về phía nó chờ đợi câu trả lời bởi sau một phút nhìn xem nó đang nhìn cái gì thì hấn chỉ thấy ngoài xe cộ tấp nập đi lại thì chỉ có 2 đứa trẻ đang ngồi trên bờ hồ Thiên Nga.

Nó bắt gặp mỉm cười khi thấy 2 bé gái ấy. Một bé khóc và 1 bé cố dỗ cho bé kia nín khóc. Thật dễ thương. Ước gì... nó cũng có... 1 người bạn thân như vậy. Chỉ cần lắng nghe tâm sự của nó, cho nó mượn vòng tay hay bờ vai để tựa vào lúc mệt mỏi. Vậy là quá đủ!

-Này. - Thấy mãi nó không phản ứng, hấn lay người nó.

Nó bây giờ mới quay lại, nhìn hấn như đề hỏi có chuyện gì.

- Cậu nhìn gì vậy? - Phong nhắc lại câu hỏi. Anh tự nghĩ, mình từ khi nào lại không hấp dẫn nó bằng 2 đứa nhóc kia? (==!)

Đúng lúc đó thì có người đưa đồ uống bọn nó gọi ra. Sau khi để lại câu:

-Chúc quý khách ngon miệng!

Chị ta nháy mắt với Phong và hấn trước khi quay đi.

Nó bắt đầu thưởng thức chiếc bánh. Vừa ăn vào có vị hơi đắng nhưng một lúc sau khi nuốt thì dư vị ngọt của miếng bánh còn đọng lại. Ngon thật đấy! Ăn xong chiếc bánh và uống hết ly capuchino. Nó đứng dậy tiến về bàn thanh toán.

-Thanh toán giúp em phần của em, 1 capuchino nóng kèm 1 bánh ngọt vị socola.

-Của bạn hết 100 ngàn.

-Đây ạ! - Nó lấy bóp từ ba lô trả tiền và đi.

Thấy vậy, 2 người kia cũng đi theo nó.... cơ mà đang định bước ra quán thì vị nhân viên thanh toán đã chặn lại và bảo :

-Các anh cần thanh toán trước khi rời khỏi quán.

Hai người nghe xong, không hện mà quay lại nhìn nhau cười khở.

Còn về phía nó thì nó nghĩ như vậy không phải keo kiệt... mà là nếu nó trả tiền cho 2 người kia thì tức là nó quan tâm tới việc của họ. Mà cái điều đó là

đặc biệt ít xảy ra trong 10 năm qua nha. (Lí do hay quá @.@)

.....

-Nhưng sao hà anh? - Quỳnh Anh nói, giọng run run thể hiện sự lo lắng rõ rệt.

-Anh phải đi du học 5 năm! Vì đề mục đích có thể tiếp quản tập đoàn nên sẽ phải cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người ở đây.

-Cái... cái... g-ghì? - Quỳnh Anh như không tin vào tai mình. Anh đi du học 5 năm ư? Lại còn cắt đứt liên lạc nữa. Anh đùa sao?

-Anh... Anh... Anh đừng... đừng đ-đùa. - Cô nói đầy nghẹn ngào. Sóng mũi cô bắt đầu cay cay, mắt đã nhòe đi từ lúc nào.

-Đừng khóc. Sau 5 năm anh sẽ về mà. - Hoàng Ân ôm lấy Quỳnh ANh

-Nhưng... anh có việc muốn nhờ em

-Là gì? - Quỳnh Anh nhắm mắt lại, tựa đầu vào vai Hoàng Ân, nước mắt cô rơi ướt cả vai áo anh.

-Trong những ngày anh vắng mặt... hãy...

.....

-Này, đứng lên đi, cậu không sao chứ? - 1 trong 2 bé lúc này nó thấy bị ngã giữa đường và bé kia đang dìu bé bị ngã đứng dậy. Nó lại cười... Chả hiểu sao chỉ nhìn thôi nó đã thấy âm lòng.

"PÍP, PÍP,PÍP"

Đúng lúc đó, một chiếc xe tải đang phóng tới.

Nó ngậy người... hai bé kia... sẽ gặp nguy hiểm mất. Lúc này đầu nó trống rỗng, nó lao ra chắn người trước 2 bé.

"Rầm"

...

-Trong những ngày anh vắng mặt... hãy bảo vệ... Ngọc Yến. Xin em!

Nghe vậy, Quỳnh Anh đẩy Hoàng Ân ra, cô hét lên, nước mắt theo đó mà tuôn rơi không ngừng:

-Anh nhờ em bảo vệ người con gái khác? Sao anh lại nhẫn tâm làm như vậy chứ? Anh nói thích em sao lại quan tâm đến người khác? TẠI SAO CHỨ?

Hoàng Ân nắm chặt 2 tay cô, cười đầy dịu dàng:

-Cô ấy....là ... em song sinh của anh.

Cô định vùng khỏi tay anh... Nhưng... sau khi nghe câu nói ấy... Cô đơ người. Trong tâm trí cô giờ rất rối loạn. Ngọc Yến là em song sinh của Hoàng Ân? Là người em gái anh đã nhiều lần kể với cô? Sao... sao có... thế? Vậy tại sao Ngọc Yến lại tỏ ra không quen biết Hoàng Ân? Tại sao Ngọc Yến không nói ra sự thật này khi bị cô hành hạ? À... phải rồi, dù có nói thì cô cũng đâu có tin... ngược lại, cô càng khinh bỉ vì đứa xấu xí, bản thủ như nó lại đòi treo cao... Sau những nỗi đau về tinh thần... nó chắc chắn không thể không giận anh và ba, như vậy nó tỏ ra không quen Hoàng Ân ở trường cũng là điều dễ hiểu.

-Nhưng... cô ta xấu như vậy... Ít nhất nếu là anh em song sinh dù không đẹp thì cũng phải giống anh chút chứ...- Quỳnh Anh nín khóc, nói ra thắc mắc của bản thân.

-Em đang gián tiếp khen anh đẹp à? - Hoàng Ân cười, lấy tay cốc đầu Quỳnh ANh. Cô nàng biết mình bị hớ thì 2 má đỏ lên.

-Cô ngọc này, em cũng giỏi về make-up mà ko nhận ra sao?

-Make-up? - Quỳnh Anh hỏi lại như không tin vào tai mình. Cô dù là tiểu thư cũng là chuyên viên trang điểm cực giỏi, bởi mẹ cô lúc trước là stylist mà. Vậy sao nó lại có thể ngây trang hoàn hảo đến nỗi cô không nhận ra? Thật tài giỏi quá đi! Thì ra... tất cả chỉ là cô hiểu lầm!

-Bao h anh đi?

-Ừm... sau vòng thi bóng chuyền. Nhưng, em phải hứa sau khi anh đi, mới được nói cho mọi người nha.

-Ừ, em biết rồi.

-Thôi, đến giờ về rồi. ĐI thôi! - Hoàng Ân kéo tay Quỳnh ANh đi trước. Cô mỉm cười đầy hạnh phúc với suy nghĩ:

"5 năm... sẽ nhanh thôi. Em... sẽ đợi anh!"

.....

-Alo!

-Hoàng Ân, tới bệnh viện trung tâm Thành Phố đi!

-Có chuyện gì?

-Tới đi, đừng hỏi nhiều!

.....

Bạn đang đọc truyện *Giá Bằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

***Một vài lời của tác giả trước khi vào truyện: Thành thật xin lỗi tất cả các bạn đã, đang theo dõi truyện của mình. Thời gian qua vì việc học, và máy tính hỏng ... nhưng trên hết là cái bệnh lười của mình (mong mấy bạn thông cảm) nên truyện đang dang dở chẳng đâu vào đâu. Mình đã có ý định bỏ truyện. Nhưng vài ngày trước rảnh nên thử lướt trang xem truyện có thêm độc giả nào không thì thấy cmt của mọi người. Điều đó làm mình áy náy lắm. Thành thật xin lỗi mọi người. Mình sẽ cố gắng viết tiếp truyện. Thật sự xin lỗi mọi người nhiều lắm. Và gửi lời cảm ơn đến tất cả độc giả đã bỏ thời gian quý giá để đọc những dòng chữ vụng về của mình. Xin hết. Yêu mọi người <3.

Chap 27:

Hoàng Ân chạy như điên tới bệnh viện. Thấy bóng dáng 2 người quen thuộc đang ngồi trên dây ghế hành lang phòng cấp cứu. Một cảm giác bất an. Quỳnh Anh phía sau Hoàng Ân tiến lên phía trước, lên tiếng hỏi bằng giọng đầy lo lắng.

-Sao 2 người lại ngồi đây? Người trong kia là ai? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

-Tuấn Phong. Tai nạn. – Ngắn gọn. Theo đúng như phong cách của nó thường ngày... chỉ khác là có chút run rẩy. Nó đang sợ. Sợ một nỗi sợ vô hình. Sợ người ta vì mình mà có chuyện? Hay là... sợ mất đi một cái gì đó?

-Sao... sao có thể?- Hoàng Ân nói một cách khó khăn. Sắc mặt cả anh và Quỳnh Anh đều dần chuyển sang trắng bệch. Họ làm sao có thể bình tĩnh khi một người bạn đang ở trong căn phòng phẫu thuật ấy, đấu tranh giữa sự sống và cái chết?

-Cậu ấy cứu Ngọc Yến. – Lúc này hấn mới cất giọng. Đầu ngả vào tường phía sau lưng, mắt khép lại. Từng hình ảnh lúc ấy cứ tua đi tua lại trước mắt hấn.

Nó lao ra kéo 2 cô bé đứng dậy, nhanh tay đẩy 2 bé ra xa. 2 bé cứ cố gắng chạy vào lề đường với sự hoảng hốt tràn ngập trong mắt. Vừa khi nó định thoát ra khỏi cái ô tô ấy thì... nó đã thấy ô tô trước mắt mình. 2 người con trai, hấn và Hoàng Ân ánh mắt lo sợ, hoảng loạn. Xung quanh mọi người cũng hoảng sợ nhìn nó, ai cũng xót xa nhưng chẳng ai đủ can đảm để nhảy ra cứu nó. 2 cô bé kia vừa khóc vừa hét lên:

“Chị chạy đi!!!”

Ngay khoảnh khắc ấy, nó nhắm mắt lại, như thể sẵn sàng đón nhận cái chết. Một nụ cười khê nờ. Nó sẽ được gặp mẹ, phải không?

“Rầm!” – Một âm thanh rền rợn vang lên. Nhưng nó chỉ cảm thấy có một bàn tay đẩy nó ra. Nó không cảm thấy đau dù nó ngã trên mặt đường. Nó hoảng sợ mở mắt ra. Là Tuấn Phong đang nằm giữa vũng máu. Là Tuấn Phong đã thế mình vào chỗ của nó. Là nó đã được cứu. Nhưng nó lại thấy sợ. Không lâu sau, cảnh sát tới dẫn kẻ gây tai nạn đi.

Cánh cửa phòng cấp cứu từ từ hé mở. 3 người, hấn, Hoàng Ân, Quỳnh Anh đứng bật dậy, vội vã hỏi bác sĩ đi ra từ đó đầy hoảng sợ:

-Cậu ấy có sao không?

Vị bác sĩ cúi chào 3 người, rồi nói:

-Thiếu gia đã qua tình trạng nguy kịch. Nhưng hiện giờ vẫn khó nói khi nào có thể tỉnh dậy. Chỉ có thể dựa vào ý chí của thiếu gia. Và khi tỉnh lại có thể

sẽ mất trí nhớ tạm thời.

- Sao... có... thế? – Quỳnh Anh ngỡ ngàng, suýt ngã, cũng may có Hoàng Ân đỡ lấy. Hắn trộm nhìn nó. Chỉ thấy nó ngồi bất động, nhìn vào hư vô, vẫn là khuôn mặt lạnh băng ấy, chỉ khác là sâu trong đôi mắt màu tím đẹp để tràn ngập nỗi sợ hãi.

Nó nợ Tuấn Phong quá nhiều rồi. Cho đến khoảnh khắc này. Nó chợt nhận ra nó đã có tình cảm với Tuấn Phong. Chỉ khi suýt mất anh, nó mới cảm thấy đau đớn ra sao. Cảm giác gần như y hệt với lúc mẹ rời xa nó. Anh và ba đuổi nó. Nó sẽ không cho phép anh bỏ rơi nó đâu. Không đời nào. Khi anh tỉnh dậy, nó chắc chắn sẽ nói ra tình cảm của mình. Chắc chắn mà. Nên là, làm ơn... hãy tỉnh dậy đi.

“Xin cậu, thức dậy đi!”

...

Sáng hôm sau, ba mẹ của Tuấn Phong bước vào phòng bệnh thì ngạc nhiên khi thấy một đứa con gái... xấu xí đang ngồi cạnh giường bệnh con trai. Bà mẹ xúc động chạy lại phía nó, nói như quát:

-Cô chính là người làm con trai yêu quý của tôi trở nên như vậy đúng không? Đồ hồ ly tinh. Rốt cuộc cô đã làm gì với nó hả?

-Xin lỗi cháu. Bà ấy không thể chịu được cú sốc này. Mong cháu bỏ qua. Tuấn Phong, nhờ cháu chăm sóc nhé. 2 bác chỉ có thể ở lại hôm nay, ngày mai phải qua Mỹ giải quyết công việc. – ba Tuấn Phong vội vã chạy lại nắm tay phu nhân. Ông tươi cười nói chuyện với nó. Rồi quay qua gắt phu nhân:

-Bà làm cái trò gì vậy?

-Ông... ông bây giờ con bệnh cho con hồ ly này được nữa à? Con trai ông đang nằm đó đó. Ông không xót con ông mà còn bệnh cho đứa con gái bản thù nhếch nhác đó à? – Phu nhân tức giận đến đỏ cả mặt, quát chồng.

-Cháu xin phép! – Nó nói rồi quay người bước ra khỏi phòng.

-Ngày mai nhờ cháu chăm sóc cho thằng con trai ta nhé.- Bác trai nói lớn giọng cho nó nghe.

-Ông điên rồi sao? – Phu nhân trừng mắt, quát.

-Bà có biết đó là ai không? Đó là...

Ba Tuấn Phong ghé sát tai nói cho phu nhân của mình. Sau khi nghe ông nói, bà ta tròn tròn mắt nhìn ông như thể đó là chuyện không thể.

Bạn đang đọc truyện *Giá Băng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cô Là Ai?

Chap 28: Cô... là ai?

Sáng, những tia nắng yếu ớt xuyên qua cửa kính chiếu lên gương mặt đẹp đẽ. Cậu đẹp thật đấy. Đẹp như một thiên thần vậy. Cậu ngủ thật dịu dàng. Không còn là vẻ “lạnh chanh” của cậu nhóc 17 tuổi nữa. Nó nhìn Tuấn Phong nằm đó. Một nụ cười in dấu trên khuôn mặt lạnh lùng. Lần này không còn là cái nhếch mép, không phải là nụ cười nhẹ như gió thoảng chưa kịp để ai thấy đã vội biến mất vào hư vô. Mà là một nụ cười như đúng nghĩa của nó. Cười để lộ hàm răng trắng đều, lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu, má lúm đồng tiền dễ thương, đôi mắt tím híp lại. Đến nay, có thể tình cảm nó dành cho cậu không mãnh liệt như Quỳnh Anh nhưng đủ để nó hiểu, mất cậu, nó sẽ đau, đủ để nó biết cậu quan trọng với nó đến nhường nào. Vì vậy... nó sẽ... nói ra tình cảm của mình. Nó sợ cậu sẽ từ chối, sợ tất cả những hành động của cậu chỉ là phép lịch sự hoặc sự thương hại để nó ảo tưởng rằng cậu thích nó, ảo tưởng vị trí của mình trong trái tim cậu. Nhưng hơn hết là nó sợ người khác cướp cậu. vì vậy... làm ơn, hãy tỉnh lại đi. Nó đặt hộp cháo lên bàn, kéo ghế ngồi cạnh cậu. Lòng bàn tay nhỏ xinh của mình vào bàn tay to lớn kia. Một cảm giác an toàn nhen nhóm. Nó lúc này muốn thời gian ngừng lại... để nó có thể nắm lấy bàn tay ấy. Ngay lúc này nó mới chợt nhận ra. À, thì ra nó vẫn còn có cảm xúc. À thì ra nó vẫn chỉ là một cô nhóc 17 tuổi như bao cô học trò khác. Nó vẫn cần tình thương từ mọi người. Chỉ khác, nó có một tuổi thơ bất hạnh hơn họ. Nó hiểu rằng cuộc đời này không nên dựa dẫm vào bất cứ ai, không nên đặt niềm tin vào ai ngoài bản thân mình... kể cả cái gọi là gia đình. Nhưng nó sợ... nó sẽ tin tưởng cậu hoàn toàn.

Nó đang mãi mê hướng ánh mắt ra ngoài cửa kính, suy nghĩ mông lung thì cảm nhận chuyển động truyền đến từ bàn tay. Quay lại nhìn cậu chậm chậm, nó thấy cậu mở mắt, nhúu mày đưa tay đỡ lấy cái đầu quần băng kín. Cậu đau sao?

-Cậu tỉnh rồi. – Nó cố trầm giọng, che đi sự vui mừng trong lòng. Một nụ cười nhẹ dành riêng cho Tuấn Phong.

Lúc này cậu mới quay qua nhìn nó. Thấy cậu có ý ngồi dậy, nó liền nhanh tay thả tay cậu ra, đỡ cậu dậy. Khi đã ngồi yên vị tựa vào thành giường, Tuấn

Phong quay qua nhìn nó không biểu cảm, nói ra từng chữ, từng chữ một như đâm vào tim nó:

-Cô... là ai?

Phải mất khoảng 1 phút sau nó mới bình tĩnh trở lại. Cậu... quên nó sao?cậu đùa thôi, đúng chứ?

-Cậu... không nhớ tôi sao?

lắc đầu

-Cậu tên gì?

-Không biết.

-Tuấn Phong.

-Là ai?

-Tên cậu.

-Tên tôi?

-Trương Tuấn Phong, 17 tuổi, con trai tập đoàn Trương Thị đứng đầu về nhà hàng, khách sạn. Là 1 thành viên nhóm 3HB nổi tiếng, gồm 3 người con trai chơi cùng nhau. Đó là thông tin về cậu mà tôi biết.

-Cậu, tên gì?

-Nguyễn Ngọc Yến.

-Cậu... là người yêu tớ à? – Tuấn phong cười rất gượng gạo. Có chút khinh bỉ hiện lên trong đáy mắt nhưng rất nhanh đã biến mất.

Nó bất ngờ quá nên mãi sau mới phản ứng lại. Một chút hạnh phúc nổi lên trong lòng. “Tôi sẽ giúp cậu nhớ lại.”

-Không.

-Thế cậu là ai?

-Bạn.

-Ra vậy. – Tuấn Phong lại cười. lần này có nhìn có vẻ thật hơn trước.

“ Cũng may, con nhỏ xấu xí bẩn thỉu này không phải người yêu mình. “

-Cậu ăn cháo nhé?

-Ừ. – Tuấn Phong cười ngờ nghệch.

Nó bày cháo cho cậu xong đi gọi bác sĩ. Sau khi cậu ăn xong, bác sĩ khám và nói rằng cậu chỉ là mất trí nhớ tạm thời thôi. Sau 1,2 tuần là sẽ nhớ lại. Thế là mỗi ngày nó đều tới bệnh viện giúp cậu lấy lại trí nhớ. Nó đưa cậu xem ảnh từng người thân của cậu. Kể về tính cách của cậu lúc trước. Có khi Hoàng Ân, Quỳnh Anh, hẳn tới thăm thì nó tránh đi. Có 1 hôm ba mẹ Tuấn Phong đến thăm, nó chào hỏi rồi tránh đi dù 2 người kiên quyết giữ nó lại trò chuyện. Nó hơi khó hiểu sao tự dưng bác gái đối tốt với mình, còn nhiệt tình nữa nhưng cũng không đa nghi. Cả ngày ở bệnh viện, tới về nó còn phải kiểm tra doanh thu công ty, lên kế hoạch giới thiệu sản phẩm... Thấm thoát đã 1 tuần trôi qua. Cậu vẫn chưa nhớ ra gì cả dù đã biết những người thân, bạn bè. Nó thay đổi nhiều... rất nhiều. Nó nói nhiều hơn, cười thường xuyên hơn, chu đáo chăm sóc nhưng chỉ là với Tuấn Phong. Nó cũng chấp nhận ba, anh 2 từng chút một những việc họ làm cho mình. Không còn lo Quỳnh Anh khi cô trò chuyện với mình. Có cời mờ hơn chút với hẳn như là đáp lại vài câu khi hẳn bắt chuyện. Ai cũng nhận ra sự thay đổi của nó. Tất cả đều vui mừng. Riêng nó có chút sợ hãi sẽ đánh mất vỏ bọc đã tồn tại xây dựng 10 năm qua. Nó sợ khi nó tháo vỏ bọc xuống, liên tiếp mũi dao nhọn sẽ chĩa về phía nó, lạnh lùng, tàn nhẫn đâm nó. Nhưng dù nó cố gắng ra sao thì vẫn không thể lạnh lùng như ban đầu. Phải chăng một phần tính cách lúc bé của nó trôi dạt... hay băng phủ trong trái tim nó đang dần tan, vết thương đang dần lành. Có lẽ... con người chỉ thực sự lạnh lùng khi trái tim thực sự đóng băng. Nếu không dù cố gắng tỏ ra lạnh lùng thế nào cũng sẽ bị sự nhiệt tình của những người xung quanh sưởi ấm. Nó nghĩ vậy liền khẽ cười. Đôi khi, buông lỏng cho bản thân mình cũng được mà, phải không?

Nó để lại đồng công việc mà leo lên giường ngủ vì quá mệt.

-Mẹ! Con thấy rất ấm áp, mẹ à. Đây là điều tuyệt vời mà tình cảm đem lại như người ta vẫn nói sao? Chúc mẹ ngủ ngon.

Thì thăm vài câu như để mỗi nó nghe, nó mỉm cười hạnh phúc và dần chìm vào giấc ngủ. Đêm nay nó không mơ thấy ác mộng. Đêm nay kể từ ngày ấy, nó chưa bao giờ ngủ ngon như vậy.

...

Ở một tòa biệt thự tráng lệ khác, Quỳnh Anh đang nói chuyện điện thoại rất vui vẻ với ai đó:

-Chị 2, chị khỏe không?

-Con nhóc này, bây giờ mới nhớ tới chị à?

-Hi, sorry chị 2 xinh đẹp mà. Thế nên em mới gọi điện hỏi chị nè.

-Đạo này sao rồi? Em ổn chứ?

-Mai, em sẽ lên máy bay về Việt Nam.

-Cái gì? Em về Việt Nam? Về thăm nhà à?

-không, ba bảo cho em về ở Việt Nam luôn. Mai 2h chiều 2 ra sân bay đón em nha. Chắc giờ bên đó là đêm rồi nhì, thôi 2 ngủ ngon nhé. Em đi chơi với bạn

Bạn đang đọc truyện *Giá Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.